

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 124

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 52

20 maja 2009

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 410/2009 z dnia 19 maja 2009 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw..... 1

- ★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 411/2009 z dnia 18 maja 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 798/2008 ustanawiające wykaz państw trzecich, terytoriów, stref lub grup, z których dopuszczalny jest przywóz do i tranzyt przez terytorium Wspólnoty drobiu i produktów drobiowych oraz wymogów dotyczących świadectw weterynaryjnych ⁽¹⁾ 3

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/39/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego (wersja przekształcona) ⁽¹⁾ 21
- ★ Dyrektywa Rady 2009/13/WE z dnia 16 lutego 2009 r. w sprawie wdrożenia Umowy zawartej między Stowarzyszeniem Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) a Europejską Federacją Pracowników Transportu (ETF) w sprawie Konwencji o pracy na morzu z 2006 r. oraz w sprawie zmiany dyrektywy 1999/63/WE 30

Cena: 18 EUR

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Rada

2009/392/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej i jej państw członkowskich, Protokołu do Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób, w związku z udziałem Republiki Bułgarii i Rumunii w charakterze umawiających się stron, w następstwie przystąpienia tych państw do Unii Europejskiej 51

Protokół do Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób, w związku z udziałem Republiki Bułgarii i Rumunii w charakterze umawiających się stron, w następstwie przystąpienia tych państw do Unii Europejskiej 53

2009/393/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 18 maja 2009 r. określająca stanowisko, jakie w imieniu Wspólnoty ma zostać przyjęte w ramach Międzynarodowej Rady Zbożowej w odniesieniu do przedłużenia obowiązywania Konwencji o handlu zbożem z 1995 r. 63

2009/394/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 18 maja 2009 r. określająca stanowisko, jakie w imieniu Wspólnoty ma zostać przyjęte w ramach Międzynarodowej Rady ds. Cukru w odniesieniu do przedłużenia Międzynarodowej umowy w sprawie cukru z 1992 r. 64

Komisja

2009/395/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 14 maja 2009 r. w sprawie wprowadzenia do obrotu w departamentach zamorskich Francji produktów biobójczych zawierających temefos, przeznaczonych do podstawowych zastosowań (notyfikowana jako dokument nr C(2009) 3744) 65

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 410/2009

z dnia 19 maja 2009 r.

ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 20 maja 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 maja 2009 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	JO	73,9
	MA	42,7
	MK	72,5
	TN	101,3
	TR	88,0
	ZZ	75,7
0707 00 05	EG	127,4
	MA	32,7
	TR	136,7
	ZZ	98,9
0709 90 70	TR	122,7
	ZZ	122,7
0805 10 20	EG	41,7
	IL	57,6
	MA	42,7
	TN	49,2
	TR	107,8
	US	49,3
	ZA	56,7
	ZZ	57,9
0805 50 10	AR	67,3
	TR	48,0
	ZA	53,8
	ZZ	56,4
0808 10 80	AR	98,0
	BR	73,4
	CL	82,5
	CN	90,9
	MK	42,0
	NZ	99,4
	US	124,4
	UY	71,7
	ZA	83,2
	ZZ	85,1

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 411/2009**z dnia 18 maja 2009 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 798/2008 ustanawiające wykaz państw trzecich, terytoriów, stref lub grup, z których dopuszczalny jest przywóz do i tranzyt przez terytorium Wspólnoty drobiu i produktów drobiowych oraz wymogów dotyczących świadectw weterynaryjnych****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 90/539/EWG z dnia 15 października 1990 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt, regulujących handel wewnątrzwspólnotowy i przywóz z państw trzecich drobiu i jaj wylęgowych⁽¹⁾, w szczególności jej art. 22 ust. 3 i art. 24 ust. 2,uwzględniając dyrektywę Rady 2002/99/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiającą przepisy sanitarne regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi⁽²⁾, w szczególności jej art. 9 ust. 2 lit. b),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu Komisji (WE) nr 798/2008⁽³⁾ ustanowiono wymogi dotyczące świadectw weterynaryjnych w odniesieniu do przywozu do Wspólnoty i tranzytu przez Wspólnotę drobiu i niektórych produktów drobiowych. Zgodnie z tymi wymogami przywóz do Wspólnoty i tranzyt przez Wspólnotę towarów objętych tym rozporządzeniem („towary”) jest dozwolony jedynie z krajów trzecich, terytoriów, stref lub grup wolnych od choroby, znajdujących się na wykazie w tabeli w części 1 załącznika I do tego rozporządzenia. Ponadto w części 2 tego załącznika ustanowiono wzory świadectw weterynaryjnych. Rozporządzenie (WE) nr 798/2008 stanowi również, że w przypadku gdy do przywozu towarów konieczne jest badanie, pobranie próbek i przeprowadzenie testów w kierunku niektórych chorób, czynności te są wykonywane zgodnie z załącznikiem III do tego rozporządzenia.
- (2) Artykuł 7 rozporządzenia (WE) nr 798/2008 stanowi, że przywóz towarów do Wspólnoty dozwolony jest jedynie wtedy, gdy kraj trzeci powiadamia Komisję o każdym pierwszym wystąpieniu ogniska rzekomego pomoru drobiu lub wysoce zjadliwej grypy ptaków (HPAI) i przekazuje izolaty wirusa do laboratorium referencyjnego w zakresie ptasiej grypy i rzekomego pomoru drobiu.
- (3) W przypadku gdy na terytorium kraju trzeciego, w jego strefie, grupie lub grupach wykryte zostanie ognisko ptasiej grypy, właściwy organ tego kraju trzeciego nie może już poświadczyć, że jego terytorium, strefa, grupa

lub grupy, znajdujące się na wykazie w części 1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 798/2008, są wolne od tej choroby.

- (4) W interesie zdrowia zwierząt oraz w celu zapobiegania nisko zjadliwej grypie ptaków (LPAI) i monitorowania jej na poziomie Wspólnoty właściwe jest powiadamianie Komisji o pierwszych wystąpieniach ognisk tej choroby. Należy zatem odpowiednio zmienić art. 7 rozporządzenia (WE) nr 798/2008.
- (5) Kanada wykazała zdolność do reagowania na przypadki wystąpienia ognisk LPAI w gospodarstwach drobiowych na swoim terytorium i do skutecznego zapobiegania rozprzestrzenianiu się zakażenia.
- (6) Kanada dostarczyła również Komisji szczegółowe informacje dotyczące sytuacji epidemiologicznej i podjętych przez siebie środków zwalczania choroby, obejmujących opis obszarów podlegających oficjalnym ograniczeniom związanym z wystąpieniem ognisk LPAI.
- (7) Decyzją Rady 1999/201/WE z dnia 14 grudnia 1998 r. w sprawie zawarcia umowy między Wspólnotą Europejską a rządem Kanady o środkach sanitarnych dla ochrony zdrowia ludzi i zwierząt, w związku z handlem żywymi zwierzętami i produktami pochodzenia zwierzęcego⁽⁴⁾ zatwierdzono umowę, która stanowi, że każda strona umowy uznaje środki sanitarne przyjęte przez drugą stronę jako równoważne, jeżeli strona ta obiektywnie wykaże, że przyjęte przez nią środki pozwalają na osiągnięcie odpowiedniego poziomu ochrony.
- (8) W świetle tej umowy oraz systemu zwalczania chorób stosowanego w Kanadzie właściwe jest zastosowanie alternatywnych przepisów dotyczących wystawiania świadectw dla piskląt jednodniowych i jaj wylęgowych pochodzących z obszarów innych niż podlegające urzędowym ograniczeniom związanym z wystąpieniem ognisk LPAI. Tym samym należy zmienić wzory świadectw weterynaryjnych dla jednodniowych piskląt nie pochodzących od ptaków bezgrzebieniowych oraz dla jaj wylęgowych drobiu z wyłączeniem ptaków bezgrzebieniowych, aby względem Kanady umożliwić zastosowanie alternatywnych przepisów dotyczących wystawiania świadectw w przypadku stwierdzenia wystąpienia ognisk LPAI w przeszłości.

⁽¹⁾ Dz.U. L 303 z 31.10.1990, s. 6.⁽²⁾ Dz.U. L 18 z 23.1.2003, s. 11.⁽³⁾ Dz.U. L 226 z 23.8.2008, s. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. L 71 z 18.3.1999, s. 1.

- (9) Światowa Organizacja ds. Zdrowia Zwierząt (OIE) wydała niedawno zalecenia w sprawie niektórych procedur obróbki towarów w celu zniszczenia czynników chorobotwórczych. Wzór świadectwa weterynaryjnego dla przetworów jajecznych powinien zatem zostać zmieniony w celu uwzględnienia tych zaleceń.
- (10) Należy zatem odpowiednio zmienić część 2 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 798/2008.
- (11) Oprócz tego należy zmienić metodę badania na obecność różnych rodzajów pałeczek *Salmonella*, mających znaczenie dla zdrowia zwierząt, aby pozwolić krajom trzecim na stosowanie metod laboratoryjnych zalecanych przez OIE. Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik III do rozporządzenia (WE) nr 798/2008.
- (12) Oprócz tego we wzorze świadectwa weterynaryjnego na potrzeby tranzytu/składowania jaj wolnych od określonych czynników chorobotwórczych, mięsa, mięsa mielonego i mechanicznie odkostnionego mięsa drobiu, ptaków bezgrzebieniowych i dzikiego ptactwa łownego, jaj i przetworów jajecznych należy poprawić przypis. Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik XI do rozporządzenia (WE) nr 798/2008.
- (13) Ponadto należy ustanowić okres przejściowy, aby umożliwić państwom członkowskim oraz branży podjęcie środków niezbędnych do zapewnienia zgodności z odpowiednimi przepisami dotyczącymi wystawiania świadectw weterynaryjnych.
- (14) Rozporządzenie (WE) nr 798/2008 powinno zatem zostać odpowiednio zmienione.
- (15) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 798/2008 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7 lit. a) i b) otrzymują następujące brzmienie:

- „a) powiadamia Komisję o sytuacji epidemiologicznej w ciągu 24 godzin od potwierdzenia pierwszego wystąpienia ogniska LPAI, HPAI lub rzekomego pomoru drobiu;
- b) bez zbędnej zwłoki przekazuje izolaty wirusa z pierwszych wystąpień ognisk HPAI i rzekomego pomoru drobiu do wspólnotowego laboratorium referencyjnego w zakresie ptasiej grypy i rzekomego pomoru drobiu (*); takie izolaty wirusa nie są jednak wymagane w przypadku przywozu jaj, przetworów jajecznych oraz jaj wolnych od określonych czynników chorobotwórczych z państw trzecich, terytoriów, stref lub grup, z których przywóz takich towarów do Wspólnoty jest dozwolony;

(*) Veterinary Laboratories Agency, New Haw, Weybridge, Surrey KT 153NB, Zjednoczone Królestwo.”;

2) załączniki I, III i XI zmienia się zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Zezwala się na przywóz do Wspólnoty lub tranzyt przez Wspólnotę towarów, dla których wystawiono odpowiednie świadectwa weterynaryjne zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 798/2008 przed zmianami wprowadzonymi niniejszym rozporządzeniem, do dnia 15 lipca 2009 r.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 maja 2009 r.

W imieniu Komisji
Androulla VASSILIOU
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach I, III i XI wprowadza się następujące zmiany:

(1) W części 2 załącznika I wprowadza się następujące zmiany:

- a) Wzór świadectwa weterynaryjnego dla jednodniowych piskląt nie pochodzących od ptaków bezgrzebieniowych (DOC) zastępuje się wzorem:

**„Wzór świadectwa weterynaryjnego dla jednodniowych piskląt nie pochodzących od ptaków
bezgrzebieniowych (DOC)”**

PAŃSTWO**Świadectwo weterynaryjne dla UE**

Część I: Dane przesyłki	I.1. Nadawca Nazwa Adres Tel.N°		I.2. Numer referencyjny świadectwa		I.2.a	
			I.3. Odpowiedzialna Władza Centralna			
			I.4. Odpowiedzialna Władza Lokalna			
	I.5. Odbiorca Nazwa Adres Kod pocztowy Tel.N°		I.6.			
	I.7. Kraj pochodzenia	Kod ISO	I.8. Region pochodzenia	Kod	I.9. Kraj przeznaczenia	Kod ISO
					I.10.	
	I.11. Miejsce pochodzenia/Miejsce zbioru Nazwa Adres Nazwa Adres Nazwa Adres		Numer zatwierdzenia Numer zatwierdzenia Numer zatwierdzenia		I.12.	
	I.13. Miejsce załadunku Adres		Numer zatwierdzenia		I.14. Data wysyłki Godzina wysyłki	
	I.15. Środki transportu Samolot ☐ Statek ☐ Kolej ☐ Samochód ☐ Inne ☐ Oznakowanie: Dokumenty towarzyszące		I.16. Punkt kontroli granicznej na granicy UE			
			I.17. Numer/-yo CITES			
I.18. Opis towaru				I.19. Kod Taryfy Celnej (PCN)		
				I.20. Liczba zwierząt/masa		
I.21.				I.22. Liczba opakowań		
I.23. Oznakowanie kontenera/nr plomby				I.24.		
I.25. Towar certyfikowany dla Hodowli ☐						
I.26.				I.27. Przywóz lub dopuszczenie na teren UE ☐		
I.28. Oznakowanie towaru Gatunek (Nazwa naukowa) Rasa/Kategoria Ilość						

PAŃSTWO

DOC (jednodniowe pisklęta nie pochodzące od ptaków bezgrzebieniowych)

Część II: Zaświadczenie	II. Informacje zdrowotne	II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b.
	II.1. Poświadczenie zdrowia zwierząt Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, niniejszym poświadczam, że jednodniowe pisklęta ⁽¹⁾ opisane w niniejszym świadectwie:		
	II.1.1 spełniają wymagania przepisów dyrektywy 90/539/EWG;		
	II.1.2 wylęgły się:		
	⁽²⁾ ⁽³⁾ [na terytorium o kodzie];		
	⁽³⁾ ⁽⁴⁾ albo [w grupie(-ach)];		
	jeśli stada, z których pochodzą jaja wylęgowe, były przywożone do państwa, na terytorium, do strefy lub grupy pochodzenia, to odbywało się to zgodnie z wymogami weterynaryjnymi co najmniej równie rygorystycznymi, jak odpowiednie wymagania dyrektywy 90/539/EWG i wszelkich związanych z nią decyzji;		
	II.1.3 pochodzą z:		
	⁽²⁾ ⁽³⁾ [terytorium o kodzie];		
	⁽³⁾ ⁽⁴⁾ albo [grup(-y)];		
	a) które(-a) w dniu wystawienia niniejszego świadectwa było(-a)(-y) wolne(-a) od rzekomego pomoru drobiu zgodnie z definicją w rozporządzeniu (WE) nr 798/2008;		
	b) gdzie prowadzony jest program nadzoru pod kątem ptasiej grypy zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 798/2008;		
	II.1.4 pochodzą z:		
	⁽²⁾ ⁽³⁾ [terytorium o kodzie];		
	⁽²⁾ ⁽³⁾ ⁽¹²⁾ albo [terytorium o kodzie , z wyłączeniem obszarów podlegających urzędowym ograniczeniom w odniesieniu do nisko zjadliwej grypy ptaków zgodnie z definicją w rozporządzeniu (WE) nr 798/2008;]		
	⁽³⁾ ⁽⁴⁾ albo [grup(-y)];		
	⁽³⁾ [II.1.4.1 które(-a) w dniu wystawienia niniejszego świadectwa było(-a)(-y) wolne(-a) od wysoce i nisko zjadliwej grypy ptaków zgodnie z definicją w rozporządzeniu (WE) nr 798/2008;]		
	⁽³⁾ albo [II.1.4.1 które(-a) w dniu wystawienia niniejszego świadectwa było(-a)(-y) wolne(-a) od wysoce zjadliwej grypy ptaków zgodnie z definicją w rozporządzeniu (WE) nr 798/2008, oraz		
	⁽³⁾ [a) pochodzą ze stad rodzicielskich trzymanyh w zakładzie, gdzie w ciągu 21 dni przed zebraniem jaj, z których wylęgły się jednodniowe pisklęta, prowadzono nadzór pod kątem ptasiej grypy, który dał wynik negatywny;]		
	⁽³⁾ albo [a) pochodzą ze stad rodzicielskich trzymanyh w zakładzie, gdzie w ciągu ostatnich 21 dni przed zebraniem jaj, z których wylęgły się jednodniowe pisklęta, na losowo wybranej próbie wymazów z kloaki i z tchawicy/lub jamy ustno-gardłowej pobranych od co najmniej 60 sztuk drobiu w zakładzie lub od wszystkich sztuk drobiu, jeżeli w zakładzie jest ich mniej niż 60, przeprowadzono z wynikiem negatywnym badanie na obecność wirusa ptasiej grypy;]		
	b) jednodniowe pisklęta pochodzą z zakładu:		
	— wokół którego w promieniu 1 km w ciągu ostatnich 30 dni w żadnym zakładzie nie występowała nisko zjadliwa grypa ptaków;		
	— niemającego powiązania epidemiologicznego z zakładem, w którym w ciągu ostatnich 30 dni wykryto ptasią grypę;]		
	II.1.5 a) nie zostały zaszczepione przeciwko ptasiej grypie;		
	b) pochodzą ze stad rodzicielskich, które:		
	⁽³⁾ [nie zostały zaszczepione przeciwko ptasiej grypie;]		
	⁽³⁾ albo [zostały zaszczepione przeciwko ptasiej grypie w ramach programu szczepień zgodnego z rozporządzeniem (WE) nr 798/2008 przy użyciu:		
	 (nazwa i rodzaj szczepionki(-ek) użytej(-ych))		
	w wieku tygodni;]		

II.	Informacje zdrowotne	II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b.
II.1.6	wylęgły się w zakładzie(-ach) określonym(-ych) w polu I.11 części I, zatwierdzonym(-ych) urzędowo zgodnie z wymaganiami, które są co najmniej równoważne wymaganiom określonym w załączniku II do dyrektywy 90/539/EWG, oraz a) dla którego(-ych) zatwierdzenie nie zostało zawieszone ani wycofane, b) który(-e) w momencie wysyłki nie podlegał(-y) żadnym ograniczeniom dotyczącym zdrowia zwierząt; c) wokół którego(-ych) w promieniu 10 km, włączając, w stosownych przypadkach, terytorium państwa sąsiedniego, w ciągu co najmniej ostatnich 30 dni nie wystąpiły ogniska wysoce zjadliwej grypy ptaków ani rzekomego pomoru drobiu;		
II.1.7	wylęgły się z jaj pochodzących ze stad, które: a) przez co najmniej sześć tygodni bezpośrednio przed przywozem do Wspólnoty były trzymane w urzędowo zatwierdzonych zakładach, których zatwierdzenie, w momencie wysyłki jaj wylęgowych do wylęgarni, nie było zawieszone ani wycofane; b) w momencie wysyłki nie podlegał(-y) żadnym ograniczeniom dotyczącym zdrowia zwierząt; c) były objęte programem nadzoru pod kątem występowania następujących czynników chorobotwórczych: (³) [<i>Salmonella pullorum</i>, <i>S. gallinarum</i> i <i>Mycoplasma gallisepticum</i> (kury);] (³) albo [<i>Salmonella arizonae</i>, <i>S. pullorum</i> i <i>S. gallinarum</i>, <i>Mycoplasma meleagridis</i> i <i>M. gallisepticum</i> (indyki);] (³) albo [<i>Salmonella pullorum</i> i <i>S. gallinarum</i> (perliczki, przepiórki, bażanty, kuropatwy i kaczki);] zgodnie z rozdziałem III załącznika II do dyrektywy 90/539/EWG i nie stwierdzono w nich zakażenia ani nie wykazują one podstaw do podejrzeń o zakażenie tymi bakteriami; (³) [d) nie zostały zaszczepione przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu;] (³) albo [d) zostały zaszczepione przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu przy użyciu: (nazwa i rodzaj (żywy czy inaktywowany) szczepu wirusa rzekomego pomoru drobiu użytego w szczepionce lub szczepionkach) w wieku tygodni;] (⁵) lub [e) zostały zaszczepione przy użyciu urzędowo zatwierdzonych szczepionek dnia przeciwko (w razie potrzeby powtórzyć);]		
II.1.8	wylęgły się z jaj, które: a) przed wysyłką do wylęgarni zostały oznaczone zgodnie z instrukcjami właściwego organu; b) zostały odkażone zgodnie z instrukcjami właściwego organu;		
II.1.9	wylęgły się dnia (daty);		
(⁵) [II.1.10	zostały zaszczepione przy użyciu urzędowo zatwierdzonych szczepionek dnia przeciwko..... (w razie potrzeby powtórzyć);]		
II.1.11	zostały zbadane w momencie wysyłki i nie wykazały żadnych klinicznych objawów ani podstaw do podejrzeń jakiegokolwiek choroby;		
II.1.12	nie miały styczności z drobiem niespełniającym wymogów określonych w niniejszym świadectwie ani z dzikim ptactwem.		
II.2.	Dodatkowe gwarancje dotyczące zdrowia publicznego		
(⁶) [II.2.1	W stosunku do rodzicielskiego stada pochodzenia zastosowano program zwalczania <i>Salmonelli</i>, o którym mowa w art. 10 rozporządzenia (WE) nr 2160/2003, oraz szczególne wymagania w zakresie stosowania środków przeciwdrobnoustrojowych i szczepionek, określone rozporządzeniem (WE) nr 1177/2006, a ponadto poddano to stado rodzicielskie badaniom na obecność serotypów <i>Salmonelli</i> mających znaczenie dla zdrowia publicznego. Data ostatniego pobrania próbki ze stada rodzicielskiego, dla której znane są wyniki badania:		

II. Informacje zdrowotne	II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b.
Wyniki wszystkich badań ze stada rodzicielskiego: (³) (⁷) [pozytywne;] (³) (⁷) <i>albo</i> [negatywne;] Do jednodniowych piskląt zastosowano szczególne wymagania w zakresie stosowania środków przeciwdrobnoustrojowych oraz szczepionek zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 1177/2006. Ze względów innych niż program zwalczania <i>Salmonelli</i>: (³) [środki przeciwdrobnoustrojowe nie zostały podane jednodniowym pisklątom (łącznie z iniekcją <i>in ovo</i>);] (³) (⁸) <i>albo</i> [następujące środki przeciwdrobnoustrojowe zostały podane jednodniowym pisklątom (łącznie z iniekcją <i>in ovo</i>)] (⁶) [II.2.2 W przypadku jednodniowych piskląt przeznaczonych do celów hodowlanych, w ramach programu zwalczania, o którym mowa w pkt II.2.1, nie wykryto bakterii <i>Salmonella Enteritidis</i> ani <i>Salmonella Typhimurium</i>.]		
II.3. Dodatkowe gwarancje dotyczące zdrowia zwierząt Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam ponadto, że: (⁹) [II.3.1 jeśli przesyłka jest przeznaczona dla państwa członkowskiego, którego status został określony zgodnie z art. 12 ust. 2 dyrektywy 90/539/EWG, jednodniowe pisklęta opisane w niniejszym świadectwie pochodzą z jaj wylęgowych pochodzących od stad, które: (³) [nie zostały zaszczepione przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu;] (³) <i>albo</i> [zostały zaszczepione przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu przy użyciu szczepionki inaktywowanej;] (³) <i>albo</i> [zostały zaszczepione przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu przy użyciu szczepionki żywej najpóźniej 60 dni przed dniem zebrania jaj;] (⁵) [II.3.2 udziela się następujących dodatkowych gwarancji określonych przez państwo członkowskie przeznaczenia zgodnie z art. 13 lub 14 dyrektywy 90/539/EWG:] (⁹) [II.3.3 jeśli państwem członkowskim przeznaczenia jest Finlandia lub Szwecja, jednodniowe pisklęta przeznaczone do wprowadzenia do stad drobiu rozplodowego lub do stad drobiu produkcyjnego pochodzą ze stad przebadanych z wynikiem negatywnym zgodnie z zasadami ustanowionymi w decyzji Komisji 2003/644/WE.]		
II.4. Dodatkowe wymogi zdrowotne Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam ponadto, że: (¹⁰) [II.4.1 mimo że stosowanie szczepionek przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu, które nie spełniają szczególnych wymagań załącznika VI (II) do rozporządzenia (WE) nr 798/2008, nie jest zakazane: (²) (³) [na terytorium o kodzie];] (³) (⁴) <i>albo</i> [w grupie(-ach)];] drób rozplodowy, od którego pochodzą jednodniowe pisklęta: a) przez co najmniej 12 poprzednich miesięcy nie był szczepiony takimi szczepionkami; b) pochodzi ze stada lub stad, które zostały zbadane w kierunku rzekomego pomoru drobiu przy pomocy testu izolacji wirusa, przeprowadzonego w laboratorium urzędowym nie wcześniej niż 14 dni przed wysyłką na losowo wybranej próbie wymazów z kloaki co najmniej 60 ptaków z każdego stada i w których nie stwierdzono obecności paramyksowirusów ptaków o indeksie patogenności domózgowej (ICPI) przekraczającym 0,4; c) podczas ostatnich 60 dni poprzedzających wysyłkę nie miał styczności z drobiem niespełniającym warunków określonych w lit. a) i b); d) był trzymany w izolacji pod nadzorem urzędowym w zakładzie pochodzenia w okresie 14 dni, o którym mowa w lit. b); (¹⁰) [II.4.2 jaja wylęgowe, z których wylęgły się jednodniowe pisklęta, nie miały styczności w wylęgarni ani w czasie transportu z jajami ani drobiem, które nie spełniają wyżej wymienionych wymogów.]		
(¹¹) II.5. Zaświadczenie dotyczące transportu zwierząt Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam ponadto, że: II.5.1 jednodniowe pisklęta opisane w niniejszym świadectwie są transportowane w nowych, nieużywanych dotychczas skrzyniach jednorazowego użytku, które: a) zawierają tylko jednodniowe pisklęta tego samego gatunku, kategorii i typu, pochodzące z tego samego zakładu;		

II. Informacje zdrowotne	II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b.
b) są opatrzone następującymi informacjami: — nazwa państwa, terytorium, strefy lub grupy, z której pochodzi wysyłka, — odnośny gatunek drobiu, — liczba piskląt, — kategoria i typ produkcji, do jakiej są przeznaczone, — nazwa, adres i numer identyfikacyjny zakładu produkcyjnego, — numer identyfikacyjny zakładu pochodzenia, — państwo członkowskie przeznaczenia; c) są zamknięte zgodnie z instrukcjami właściwego organu w taki sposób, aby uniknąć jakiejkolwiek możliwości zamiany ich zawartości; Kontenery i pojazdy, w których przewożono skrzynie, o których mowa powyżej, zostały oczyszczone i odkażone przed załadunkiem zgodnie z instrukcjami właściwego organu. Uwagi Część I: — Pole I.8: w razie potrzeby podać kod strefy lub grupy pochodzenia, zgodnie z definicją kodu w kolumnie 2 części 1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 798/2008. — Pole I.11: nazwa, adres i numer identyfikacyjny wylęgarni i zakładu reprodukcyjnego. — Pole I.15: podać numer(-y) rejestracyjny(-e) wagonów kolejowych i samochodów ciężarowych, nazwy statków oraz, o ile są znane, numery lotów samolotów. W przypadku transportu w kontenerach lub skrzyniach ich łączną liczbę, numery rejestracyjne oraz numery seryjne plomb, jeśli występują, należy podać w polu I.23. — Pole I.19: użyć właściwego kodu Zharmonizowanego Systemu (HS) Światowej Organizacji Celnej: 01.05 lub 01.06.39. — Pole I.28: (Kategoria): wybrać jedno spośród następujących: czysta linia/stado prarodzicielskie/stado rodzicielskie/stado niosek/brojlerzy/inne. Część II: (¹) »Jednodniowe pisklęta« zgodnie z definicją w rozporządzeniu (WE) nr 798/2008. (²) Kod terytorium zamieszczony w kolumnie 2 części 1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 798/2008. (³) Niepotrzebne skreślić. (⁴) Podać nazwę grup(-y). (⁵) Niepotrzebne skreślić. (⁶) Niniejsza gwarancja ma zastosowanie jedynie do jednodniowych piskląt należących do gatunku <i>Gallus gallus</i>. (⁷) Zaznaczyć jako pozytywne w przypadku co najmniej jednego pozytywnego wyniku badań na obecność poniższych serotypów za życia stad: — stad drobiu rozplodowego: <i>Salmonella Hadar</i>, <i>Salmonella Virchow</i> i <i>Salmonella Infantis</i>; — stad drobiu produkcyjnego: <i>Salmonella Enteritidis</i> i <i>Salmonella Typhimurium</i>. (⁸) Niepotrzebne skreślić: podać nazwy środków przeciwdrobnoustrojowych oraz wymienić zawarte w nich substancje czynne. (⁹) Skreślić, jeśli przesyłka nie jest przeznaczona do Finlandii i Szwecji. (¹⁰) Niniejsza gwarancja jest wymagana jedynie w przypadku drobiu pochodzącego z państw, terytoriów, stref lub grup, do których zastosowanie mają przepisy art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 798/2008. (¹¹) Należy pamiętać, że zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1/2005 zwierzęta będą kontrolowane przez właściwe organy państw członkowskich w celu ustalenia, czy są w stanie kontynuować podróż po wwiezieniu do Wspólnoty. W razie niespełnienia wymagań zwierzęta muszą zostać wyładowane i wprowadzane są dalsze środki. (¹²) Opcja ta dotyczy jedynie Kanady. Niniejsze świadectwo jest ważne przez 10 dni.		
Urzędowy lekarz weterynarii Imię i nazwisko (wielkimi literami): Data: Pieczęć:" Kwalifikacje i tytuł: Podpis:		

b) Wzór świadectwa weterynaryjnego dla jaj wylęgowych drobiu z wyłączeniem ptaków bezgrzebieniowych (HEP) zastępuje się wzorem:

„Wzór świadectwa weterynaryjnego dla jaj wylęgowych drobiu z wyłączeniem ptaków bezgrzebieniowych (HEP)”

PAŃSTWO

Świadectwo weterynaryjne dla UE

Część I: Dane przesyłki	I.1. Nadawca Nazwa		I.2. Numer referencyjny świadectwa		I.2.a		
	Adres		I.3. Odpowiedzialna Władza Centralna				
	Tel.N°		I.4. Odpowiedzialna Władza Lokalna				
	I.5. Odbiorca Nazwa		I.6.				
	Adres						
	Kod pocztowy						
	Tel.N°						
	I.7. Kraj pochodzenia	Kod ISO	I.8. Region pochodzenia	Kod	I.9. Kraj przeznaczenia	Kod ISO	I.10.
	I.11. Miejsce pochodzenia/Miejsce zbioru		I.12.				
	Nazwa		Numer zatwierdzenia				
Adres							
Nazwa		Numer zatwierdzenia					
Adres							
Nazwa		Numer zatwierdzenia					
Adres							
I.13. Miejsce załadunku		I.14. Data wysyłki					
Adres		Godzina wysyłki					
I.15. Środki transportu		I.16. Punkt kontroli granicznej na granicy UE					
Samolot ☐		Statek ☐					
Samochód ☐		Kolej ☐					
Inne ☐							
Oznakowanie:		I.17. Numer/-yo CITES					
Dokumenty towarzyszące							
I.18. Opis towaru				I.19. Kod Taryfy Celnej (PCN)			
				04.07			
				I.20. Liczba zwierząt/masa			
I.21.				I.22. Liczba opakowań			
I.23. Oznakowanie kontenera/nr plomby				I.24.			
I.25. Towar certyfikowany dla							
Hodowli ☐							
I.26.				I.27. Przywóz lub dopuszczenie na teren UE ☐			
I.28. Oznakowanie towaru							
Gatunek (Nazwa naukowa)		Rasa/Kategoria		System identyfikacji		Numer identyfikacyjny	
						Ilość	

PAŃSTWO

HEP (jaja wylęgowe drobiu z wyłączeniem ptaków bezgrzebieniowych)

Część II: Zaświadczenie	II.	Informacje zdrowotne	II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b.
	II.1.	Poświadczenie zdrowia zwierząt		
		Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, niniejszym poświadczam, że jaja wylęgowe ⁽¹⁾ opisane w niniejszym świadectwie:		
	II.1.1	spełniają wymagania przepisów dyrektywy 90/539/EWG;		
	II.1.2	pochodzą ze stad, które pozostawały:		
	(²)(³)	[na terytorium o kodzie];		
	(³)(⁴) albo	[w grupie(-ach)];		
		przez co najmniej trzy miesiące. Jeśli stada, z których pochodzą jaja wylęgowe, były przywożone do państwa, terytorium, strefy lub grupy pochodzenia, to odbywało się to zgodnie z wymogami weterynaryjnymi co najmniej równie rygorystycznymi, jak odpowiednie wymagania dyrektywy 90/539/EWG i wszelkich związanych z nią decyzji;		
	II.1.3	pochodzą z:		
	(²)(³)	[terytorium o kodzie];		
(³)(⁴) albo	[grup(-y)];			
	a) które(-a) w dniu wystawienia niniejszego świadectwa było(-a)(-y) wolne(-a) od rzekomego pomoru drobiu zgodnie z definicją w rozporządzeniu (WE) nr 798/2008;			
	b) gdzie prowadzony jest program nadzoru pod kątem ptasiej grypy zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 798/2008;			
II.1.4	pochodzą z:			
(²)(³)	[terytorium o kodzie];			
(²)(³)(¹⁰) albo	[terytorium o kodzie , z wyłączeniem obszarów podlegających urzędowym ograniczeniom w odniesieniu do nisko zjadliwej grypy ptaków zgodnie z definicją w rozporządzeniu (WE) nr 798/2008;]			
(³)(⁴) albo	[grup(-y)];			
(³)	[II.1.4.1 które(-a) w dniu wystawienia niniejszego świadectwa było(-a)(-y) wolne(-a) od wysoce i nisko zjadliwej grypy ptaków zgodnie z definicją w rozporządzeniu (WE) nr 798/2008;]			
(³) albo	[II.1.4.1 które(-a) w dniu wystawienia niniejszego świadectwa było(-a)(-y) wolne(-a) od wysoce zjadliwej grypy ptaków zgodnie z definicją w rozporządzeniu (WE) nr 798/2008, oraz			
(³)	[a) pochodzą ze stad rodzicielskich trzymanych w zakładzie, gdzie w ciągu 21 dni przed zebraniem jaj prowadzono nadzór pod kątem ptasiej grypy, który dał wynik negatywny;]			
(³) albo	[(a) pochodzą ze stad rodzicielskich trzymanych w zakładzie, gdzie w ciągu ostatnich 21 dni przed zebraniem jaj na losowo wybranej próbie wymazów z kloaki i z tchawicy/lub jamy ustno-gardłowej pobranych od co najmniej 60 sztuk drobiu w zakładzie lub od wszystkich sztuk drobiu, jeżeli w zakładzie jest ich mniej niż 60, przeprowadzono z wynikiem negatywnym badanie na obecność wirusa ptasiej grypy;]			
	b) jaja wylęgowe pochodzą z zakładu:			
	— wokół którego w promieniu 1 km w ciągu ostatnich 30 dni w żadnym zakładzie nie występowała nisko zjadliwa grypa ptaków,			
	— niemającego powiązania epidemiologicznego z zakładem, w którym w ciągu ostatnich 30 dni wykryto ptasią gripę;]			
II.1.5	pochodzą ze stad rodzicielskich, które:			
(³)	[nie zostały zaszczepione przeciwko ptasiej grypie;]			
(³) albo	[zostały zaszczepione przeciwko ptasiej grypie w ramach programu szczepień zgodnego z rozporządzeniem (WE) nr 798/2008 przy użyciu:			
				
	(nazwa i rodzaj szczepionki(-ek) użytej(-ych)			
	w wieku tygodni;]			

II.	Informacje zdrowotne	II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b.
II.1.6	pochodzą ze stad, które:		
	a) zostały zbadane na dzień wystawienia niniejszego świadectwa i nie wykazały żadnych klinicznych objawów ani podstaw do podejrzeń jakiegokolwiek choroby; b) przez co najmniej sześć tygodni bezpośrednio przed przywozem do Wspólnoty były trzymane w zakładzie(-ach) określonym(-ych) w polu I.11 części I, zatwierdzonym(-ych) urzędowo zgodnie z wymaganiami, które są co najmniej równoważne wymaganiom określonym w załączniku II do dyrektywy 90/539/EWG: — dla którego(-ych) zatwierdzenie nie zostało zawieszone ani wycofane, — który(-e) nie podlega(-ją) żadnym ograniczeniom dotyczącym zdrowia zwierząt; — wokół którego(-ych) w promieniu 10 km, włączając, w stosownych przypadkach, terytorium państwa sąsiedniego, w ciągu co najmniej ostatnich 30 dni nie wystąpiły ogniska wysoce zjadliwej grypy ptaków ani rzekomego pomoru drobiu; c) w okresie, o którym mowa w lit. b), nie miały styczności z drobiem niespełniającym wymagań określonych w niniejszym świadectwie lub z dzikim ptactwem; d) były objęte programem nadzoru pod kątem występowania następujących czynników chorobotwórczych: (³) [Salmonella pullorum, S. gallinarum i Mycoplasma gallisepticum (kury);] (³) albo [Salmonella arizonae, S. pullorum i S. gallinarum, Mycoplasma meleagridis i M. gallisepticum (indyki);] (³) albo [Salmonella pullorum i S. gallinarum (perliczki, przepiórki, bażanty, kuropatwy i kaczk)] zgodnie z rozdziałem III załącznika II do dyrektywy 90/539/EWG i nie stwierdzono w nich zakażenia ani nie wykazują one podstaw do podejrzeń o zakażenie wyżej wymienionymi bakteriami; (³) [e] nie zostały zaszczepione przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu;] (³) albo [e] zostały zaszczepione przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu przy użyciu: (nazwa i rodzaj (żywy czy inaktywowany) szczepu wirusa rzekomego pomoru drobiu użytego w szczepionce lub szczepionkach) w wieku tygodni;] (³) lub [f] zostały zaszczepione przy użyciu urzędowo zatwierdzonych szczepionek dnia przeciwko (w razie potrzeby powtórzyć);]		
(9) II.1.7	zostały oznaczone zgodnie z pkt I.28 niniejszego świadectwa przy użyciu (tusze kolorowy);		
II.1.8	zostały odkażone zgodnie z moimi instrukcjami, przy użyciu (nazwa produktu i substancji czynnej) przez (czas w minutach);		
II.1.9	zostały zebrane od do (daty);		
II.1.10	zostały zbadane na dzień wystawienia niniejszego świadectwa i nie wykazały żadnych klinicznych objawów ani podstaw do podejrzeń jakiegokolwiek choroby.		
II.2.	Dodatkowe gwarancje dotyczące zdrowia publicznego		
(5) II.2.1	W stosunku do rodzicielskiego stada pochodzenia zastosowano program zwalczania <i>Salmonelli</i>, o którym mowa w art. 10 rozporządzenia (WE) nr 2160/2003, oraz szczególne wymagania w zakresie stosowania środków przeciwdrobnoustrojowych i szczepionek, określone rozporządzeniem (WE) nr 1177/2006, a ponadto poddano to stado rodzicielskie badaniom na obecność serotypów <i>Salmonelli</i> mających znaczenie dla zdrowia publicznego. Data ostatniego pobrania próbki ze stada rodzicielskiego, dla której znane są wyniki badania:		

II.	Informacje zdrowotne	II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b.
	Wyniki wszystkich badań ze stada rodzicielskiego: (³) (⁶) [pozytywne;] (³) (⁶) <i>albo</i> [negatywne;] (⁵) [II.2.2 W ramach programu zwalczania, o którym mowa w pkt II.2.1, nie wykryto bakterii <i>Salmonella Enteritidis</i> ani <i>Salmonella Typhimurium</i>.] II.3. Dodatkowe gwarancje dotyczące zdrowia zwierząt Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam ponadto, że: (⁷) [II.3.1 jeśli przesyłka jest przeznaczona dla państwa członkowskiego, którego status został określony zgodnie z art. 12 ust. 2 dyrektywy 90/539/EWG, jaja wylęgowe opisane w niniejszym świadectwie pochodzą od drobiu, który: (³) [nie został zaszczepiony przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu;] (³) <i>albo</i> [został zaszczepiony przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu przy użyciu szczepionki inaktywowanej;] (³) <i>albo</i> [został zaszczepiony przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu przy użyciu szczepionki żywej najpóźniej 60 dni przed dniem zebrania jaj;] (⁸) [II.3.2 udziela się następujących dodatkowych gwarancji określonych przez państwo członkowskie przeznaczenia zgodnie z art. 13 lub 14 dyrektywy 90/539/EWG:] (⁷) [II.3.3 jeśli państwem członkowskim przeznaczenia jest Finlandia lub Szwecja, jaja wylęgowe pochodzą ze stad przebadanych z wynikiem negatywnym zgodnie z zasadami ustanowionymi w decyzji Komisji 2003/644/WE.] II.4. Dodatkowe wymagania zdrowotne Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam ponadto, że: (⁸) [II.4.1 mimo że stosowanie szczepionek przeciwko rzekomemu pomorowi drobiu, które nie spełniają szczególnych wymagań załącznika VI (II) do rozporządzenia (WE) nr 798/2008, nie jest zakazane: (²) (³) [na terytorium o kodzie;] (³) (⁴) <i>albo</i> [w grupie(-ach);] drób, od którego pochodzą jaja wylęgowe: a) przez co najmniej 12 poprzednich miesięcy nie był szczepiony takimi szczepionkami; b) pochodzi ze stada lub stad, które zostały zbadane w kierunku rzekomego pomoru drobiu przy pomocy testu izolacji wirusa, przeprowadzonego w laboratorium urzędowym nie wcześniej niż 14 dni przed wysyłką na losowo wybranej próbie wymazów z kloaki co najmniej 60 ptaków z każdego stada i w których nie stwierdzono obecności paramyksowirusów ptaków o indeksie patogenności domózgowej (ICPI) przekraczającym 0,4; c) podczas ostatnich 60 dni poprzedzających wysyłkę nie miał styczności z drobiem niespełniającym warunków określonych w lit. a) i b); d) był trzymany w izolacji pod nadzorem urzędowym w zakładzie pochodzenia w okresie 14 dni, o którym mowa w lit. b).] II.5. Zaświadczenie dotyczące transportu zwierząt Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam ponadto, że: II.5.1 jaja wylęgowe są transportowane w idealnie czystych, dotychczas nieużywanych skrzyniach jednorazowego użytku, które: a) zawierają tylko jaja wylęgowe tego samego gatunku, kategorii i typu, pochodzące z tego samego zakładu;		

II. Informacje zdrowotne	II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b.
b) są opatrzone następującymi informacjami: — słowo »wylęgowe«, — nazwa państwa, terytorium, strefy lub grupy, z której pochodzi wysyłka, — odnośny gatunek drobiu, — liczba jaj, — kategoria i typ produkcji, do jakiej są przeznaczone, — nazwa, adres i numer identyfikacyjny zakładu produkcyjnego, — numer identyfikacyjny zakładu pochodzenia, — państwo członkowskie przeznaczenia; c) są zamknięte zgodnie z instrukcjami właściwego organu w taki sposób, aby uniknąć jakiegokolwiek możliwości zamiany ich zawartości; II.5.2 kontenery i pojazdy, w których przewożono skrzynie, o których mowa powyżej, zostały oczyszczone i odkażone przed załadunkiem zgodnie z instrukcjami właściwego organu.		
Uwagi Część I: — Pole I.8: w razie potrzeby podać kod strefy lub grupy pochodzenia, zgodnie z definicją kodu w kolumnie 2 części 1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 798/2008. — Pole I.11: nazwa, adres i numer identyfikacyjny zakładu reprodukcyjnego. — Pole I.15: podać numer(-y) rejestracyjny(-e) wagonów kolejowych i samochodów ciężarowych, nazwy statków oraz, o ile są znane, numery lotów samolotów. W przypadku transportu w kontenerach lub skrzyniach ich łączną liczbę, numery rejestracyjne oraz numery seryjne plomb, jeśli występują, należy podać w polu I.23. — Pole I.28 (Kategoria): wybrać jedno spośród następujących: czysta linia/stado prarodzicielskie/stado rodzicielskie/młode kury nioski/indycze jaja konsumpcyjne/inne; (System identyfikacyjny i numer identyfikacyjny): wprowadzić oznaczenie jaj. Część II: (¹) Jaja wylęgowe drobiu zgodnie z definicją w rozporządzeniu (WE) nr 798/2008 z wyjątkiem ptaków bezgrzebieniowych. (²) Kod terytorium zamieszczony w kolumnie 2 części 1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 798/2008. (³) Niepotrzebne skreślić. (⁴) Podać nazwę grup(-y). (⁵) Niniejsza gwarancja ma zastosowanie jedynie do drobiu należącego do gatunku <i>Gallus gallus</i>. (⁶) Zaznaczyć jako pozytywne w przypadku pozytywnych wyników badań na obecność następujących serotypów za życia rodzicielskich stad: <i>Salmonella Infantis</i>, <i>Salmonella Virchow</i> i <i>Salmonella Hadar</i>. (⁷) Skreślić, jeśli przesyłka nie jest przeznaczona do Finlandii i Szwecji. (⁸) Niepotrzebne skreślić. (⁹) W momencie wysyłki jaja muszą zostać indywidualnie oznaczone zgodnie z rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1868/77, z podaniem numeru identyfikacyjnego zakładu reprodukcyjnego, nieusuwalnym czarnym tuszem; takie oznaczenia muszą być czytelne i podane w co najmniej jednym języku wspólnotowym. (¹⁰) Opcja ta dotyczy jedynie Kanady. Niniejsze świadectwo jest ważne przez 10 dni.		
Urzędowy lekarz weterynarii Imię i nazwisko (wielkimi literami): Data: Pieczęć:" Kwalifikacje i tytuł: Podpis:		

c) Wzór świadectwa weterynaryjnego dla przetworów jajecznych (EP) zastępuje się wzorem:

„Wzór świadectwa weterynaryjnego dla przetworów jajecznych (EP)”

PAŃSTWO

Świadectwo weterynaryjne dla UE

Część I: Dane przesyłki	I.1. Nadawca Nazwa Adres Tel.N°		I.2. Numer referencyjny świadectwa		I.2.a	
			I.3. Odpowiedzialna Władza Centralna			
			I.4. Odpowiedzialna Władza Lokalna			
	I.5. Odbiorca Nazwa Adres Kod pocztowy Tel.N°		I.6.			
	I.7. Kraj pochodzenia	Kod ISO	I.8. Region pochodzenia	Kod	I.9. Kraj przeznaczenia	Kod ISO
					I.10.	
	I.11. Miejsce pochodzenia/Miejsce zbioru Nazwa Adres		Numer zatwierdzenia		I.12.	
	I.13. Miejsce załadunku		I.14. Data wysyłki			
	I.15. Środki transportu Samolot ☐ Statek ☐ Kolej ☐ Samochód ☐ Inne ☐ Oznakowanie: Dokumenty towarzyszące		I.16. Punkt kontroli granicznej na granicy UE			
			I.17.			
I.18. Opis towaru				I.19. Kod Taryfy Celnej (PCN)		
				I.20. Liczba zwierząt/masa		
I.21. Temperatura produktu Otoczenia ☐ Schłodzony ☐ Zamrożony ☐				I.22. Liczba opakowań		
I.23. Oznakowanie kontenera/nr plomby				I.24. Rodzaj opakowań		
I.25. Towar certyfikowany dla Konsumpcji ☐						
I.26.				I.27. Przywóz lub dopuszczenie na teren UE ☐		
I.28. Oznakowanie towaru						
Gatunek (Nazwa naukowa)		Rodzaj towaru	Numer identyfikacyjny placówki Zakład produkcyjny	Chłodnia	Liczba opakowań	Waga netto

PAŃSTWO

EP (przetwory jajeczne)

Część II: Zaświadczenie	II. Informacje zdrowotne	II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b.
	II.1. Poświadczenie zdrowia zwierząt Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, niniejszym poświadczam, że przetwory jajeczne opisane w niniejszym świadectwie zostały uzyskane z jaj pochodzących z zakładu, który w dniu wydania niniejszego świadectwa jest wolny od wysoce zjadliwej grypy ptaków zgodnie z definicją w rozporządzeniu (WE) nr 798/2008 oraz (¹) II.1.1 [wokół którego w promieniu 10km, włączając, w stosownych przypadkach, terytorium państwa sąsiedniego, w ciągu co najmniej ostatnich 30 dni nie wystąpiły ogniska wysoce zjadliwej grypy ptaków ani rzekomego pomoru drobiu.] <i>albo</i> (¹) II.1.1 [przetwory jajeczne zostały poddane obróbce: (¹) [płynne białko jaj zostało poddane obróbce: (¹) [w temp. 55,6 °C przez 870 sekund.] (¹) <i>albo</i> [w temp. 56,7 °C przez 232 sekundy.] (¹) <i>albo</i> [10% solone żółtko zostało poddane obróbce w temp. 62,2 °C przez 138 sekund.] (¹) <i>albo</i> [suszone białko jaj zostało poddane obróbce: (¹) [w temp. 67 °C przez 20 godzin.] (¹) <i>albo</i> [w temp. 54,4 °C przez 513 godzin.] II.2. Poświadczenie zdrowia publicznego Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii/urzędowy inspektor, oświadczam, że znane mi są odnośne przepisy rozporządzeń (WE) nr 178/2002, (WE) nr 852/2004 oraz (WE) nr 853/2004 i niniejszym poświadczam, że przetwory jajeczne opisane w niniejszym świadectwie zostały uzyskane zgodnie z ich wymogami, a w szczególności że: II.2.1 pochodzą one z zakładu(-ów), w którym(-ych) prowadzony jest program oparty na zasadach analizy zagrożeń i krytycznych punktów kontroli (HACCP) zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 852/2004; II.2.2 zostały wyprodukowane z surowców spełniających wymogi sekcji X rozdział II (II) załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 853/2004; II.2.3 zostały wyprodukowane zgodnie z wymogami dotyczącymi higieny, określonymi w sekcji X rozdział II (III) załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 853/2004; II.2.4 odpowiadają specyfikacjom analitycznym zawartym w sekcji X rozdział II (IV) załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 853/2004 oraz właściwym kryteriom rozporządzenia (WE) nr 2073/2005 w sprawie kryteriów mikrobiologicznych dotyczących środków spożywczych; II.2.5 zostały oznaczone znakiem identyfikacyjnym zgodnie z sekcją I załącznika II i sekcją X rozdział II (V) załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 853/2004; II.2.6 spełnione są gwarancje dotyczące zwierząt żywych i produktów z nich uzyskanych, zawarte w planach dotyczących pozostałości, przedstawionych zgodnie z dyrektywą 96/23/WE, w szczególności jej art. 29. Uwagi Część I: — Pole I.8: w razie potrzeby podać kod strefy lub grupy pochodzenia zgodnie z definicją kodu w kolumnie 2 części 1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 798/2008. — Pole I.11: nazwa, adres i numer identyfikacyjny zakładu wysyłki. — Pole I.15: podać numer(-y) rejestracyjny(-e) wagonów kolejowych i samochodów ciężarowych, nazwy statków oraz, o ile są znane, numery lotów samolotów. W przypadku transportu w kontenerach lub skrzyniach ich łączną liczbę, numery rejestracyjne oraz numery seryjne plomb, jeśli występują, należy podać w polu I.23. — Pole I.19: użyć właściwego kodu Zharmonizowanego Systemu (HS) Światowej Organizacji Celnej: 04.08 lub 21.06.10 — Pole I.28: Charakter towaru: określić procentową zawartość jaj. Część II: (¹) Niepotrzebne skreślić.		
Urzędowy lekarz weterynarii lub urzędowy inspektor Imię i nazwisko (wielkimi literami): Data: Pieczęć:" Kwalifikacje i tytuł: Podpis:			

(2) W załączniku III część I punkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) *Salmonella arizonae*

— Rozdział III załącznika II do dyrektywy 90/539/EWG; albo

— Podręcznik badań diagnostycznych i szczepionek dla zwierząt lądowych Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt (OIE).”

(3) Załącznik XI zastępuje się załącznikiem:

„ZAŁĄCZNIK XI

(o którym mowa w art. 18 ust. 2)

Wzór świadectwa weterynaryjnego na potrzeby tranzytu/składowania jaj wolnych od określonych czynników chorobotwórczych, mięsa, mięsa mielonego i mechanicznie odkostnionego mięsa drobiu, ptaków bezgrzebieniowych i dzikiego ptactwa łownego, jaj i przetworów jajecznych

PAŃSTWO

Świadectwo weterynaryjne dla UE

Część I: Dane przesyłki	I.1. Nadawca Nazwa Adres Tel.N°		I.2. Numer referencyjny świadectwa		I.2.a			
			I.3. Odpowiedzialna Władza Centralna					
			I.4. Odpowiedzialna Władza Lokalna					
	I.5. Odbiorca Nazwa Adres Kod pocztowy Tel.N°		I.6. Osoba odpowiedzialna za przesyłkę w UE Nazwa Adres Kod pocztowy Tel.N°					
	I.7. Kraj pochodzenia	Kod ISO	I.8. Region pochodzenia	Kod	I.9. Kraj przeznaczenia	Kod ISO	I.10. Region przeznaczenia	Kod
	I.11. Miejsce pochodzenia/Miejsce zbioru Nazwa Adres Numer zatwierdzenia		I.12. Miejsce przeznaczenia Skład celny ☐ Podmiot zaopatrujący statek ☐ Nazwa Adres Kod pocztowy Numer zatwierdzenia					
	I.13. Miejsce załadunku		I.14. Data wysyłki					
	I.15. Środki transportu Samolot ☐ Statek ☐ Kolej ☐ Samochód ☐ Inne ☐ Oznakowanie: Dokumenty towarzyszące		I.16. Punkt kontroli granicznej na granicy UE					
	I.17.							
	I.18. Opis towaru		I.19. Kod Taryfy Celnej (PCN)		I.20. Liczba zwierząt/masa			
I.21. Temperatura produktu Otoczenia ☐ Schłodzony ☐ Zamrożony ☐		I.22. Liczba opakowań		I.24. Rodzaj opakowań				
I.23. Oznakowanie kontenera/nr plomby		I.25. Towar certyfikowany dla Konsumpcji ☐						
I.26. Tranzyt przez UE do państwa trzeciego Kraj trzeci Kod ISO		I.27.						
I.28. Oznakowanie towaru Gatunek (Nazwa naukowa) Rodzaj towaru Rodzaj obróbki Rzeźnia Zakład produkcyjny Chłodnia Liczba opakowań Waga netto								

PAŃSTWO

Tranzyt/składowanie jaj wolnych od określonych czynników chorobotwórczych, mięsa, mięsa mielonego i mechanicznie odkostnionego mięsa drobiu, ptaków bezgrzebieniowych i dzikiego ptactwa łownego, jaj i przetworów jajecznych

Część II: Zaświadczenie	II.	Informacje zdrowotne	II.a. Numer referencyjny świadectwa	II.b.
	II.1.	Poświadczenie zdrowia Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, niniejszym poświadczam, że jaja wolne od określonych czynników chorobotwórczych, mięso, mięso mielone i mechanicznie odkostnione mięso drobiu, ptaków bezgrzebieniowych i dzikiego ptactwa łownego, jaja i przetwory jajeczne ⁽¹⁾ opisane w niniejszym świadectwie: II.1.1 pochodzą z państwa trzeciego, terytorium, strefy lub grupy wymienionej w części 1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 798/2008; oraz ⁽²⁾ II.1.2 są zgodne z właściwymi warunkami dotyczącymi zdrowia zwierząt określonymi w poświadczeniu zdrowia zwierząt we wzorach świadectw przedstawionych w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 798/2008. Uwagi Część I: — Pole I.8: w razie potrzeby podać kod strefy lub grupy pochodzenia, zgodnie z definicją kodu w kolumnie 2 części 1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 798/2008. — Pole I.11: nazwa, adres i numer identyfikacyjny zakładu wysyłki. — Pole I.15: podać numer(-y) rejestracyjny(-e) wagonów kolejowych i samochodów ciężarowych, nazwy statków oraz, o ile są znane, numery lotów samolotów. W przypadku transportu w kontenerach lub skrzyniach ich łączną liczbę, numery rejestracyjne oraz numery seryjne plomb, jeśli występują, należy podać w polu I.23. — Pole I.19: użyć właściwego kodu Zharmonizowanego Systemu (HS) Światowej Organizacji Celnej: 02.07; 02.08.90; 04.07; 04.08 lub 21.06.10 Część II: ⁽¹⁾ Jaja wolne od określonych czynników chorobotwórczych, mięso, mięso mielone i mechanicznie odkostnione mięso drobiu, ptaków bezgrzebieniowych i dzikiego ptactwa łownego, jaja i przetwory jajeczne zgodnie z częścią 1 załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 798/2008. ⁽²⁾ W przypadku jaj wolnych od określonych czynników chorobotwórczych [SPF], mięsa drobiu [POU], mięsa ptaków bezgrzebieniowych [RAT], mięsa dzikiego ptactwa łownego [WGM], mięsa mielonego i mechanicznie odkostnionego mięsa drobiu [POU-MI/MSM], mięsa mielonego i mechanicznie odkostnionego mięsa ptaków bezgrzebieniowych [RAT-MI/MSM], mięsa mielonego i mechanicznie odkostnionego mięsa dzikiego ptactwa łownego [WGM-MI/MSM], jaj [E] lub przetworów jajecznych [EP].		
Urzędowy lekarz weterynarii Imię i nazwisko (wielkimi literami): Data: Pieczęć:" Kwalifikacje i tytuł: Podpis:				

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2009/39/WE

z dnia 6 maja 2009 r.

w sprawie środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego

(wersja przekształcona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

produktów oraz przyjęcie zasad przestrzeganych w zakresie etykietowania danych produktów.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

- (4) Produkty objęte niniejszą dyrektywą są środkami spożywczymi, których skład i przygotowanie musi być opracowane w specjalny sposób, aby zaspokoić szczególne wymagania żywieniowe osób, dla których produkty te są głównie przeznaczone. Dlatego może być niezbędne ustanowienie odstępstw od ogólnych lub szczególnych przepisów mających zastosowanie do środków spożywczych, w celu osiągnięcia specjalnego celu żywieniowego.

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

- (5) Chociaż środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego, podlegające przepisom szczególnym, mogą być skutecznie monitorowane na podstawie zasad ogólnych dotyczących monitorowania wszystkich rodzajów środków spożywczych, nie zawsze dotyczy to środków spożywczych, w stosunku do których nie istnieją takie przepisy.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 89/398/EWG z dnia 3 maja 1989 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego ⁽³⁾ została kilkakrotnie znacząco zmieniona ⁽⁴⁾. Ze względu na nowe zmiany tej dyrektywy, dla zachowania przejrzystości, przepisy te powinny zostać przekształcone.
- (2) Różnice między przepisami prawa krajowego dotyczącymi środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego utrudniają ich swobodny przepływ, mogą stworzyć niejednakowe warunki konkurencji i w ten sposób wpłynąć bezpośrednio na funkcjonowanie rynku wewnętrznego.
- (3) Zbliżanie przepisów prawa krajowego przewiduje opracowanie wspólnej definicji, określenie środków pozwalających konsumentowi na korzystanie z ochrony przed nadużyciami finansowymi dotyczącymi charakteru tych

- (6) Z tego względu zwykle środki dostępne organom monitorującym w niektórych przypadkach mogą nie pozwolić im na sprawdzenie, czy środek spożywczy rzeczywiście posiada szczególne, przypisywane mu właściwości odżywcze. Dlatego niezbędne jest zapewnienie, aby w miarę potrzeby osoba odpowiedzialna za wprowadzanie takiego środka spożywczego do obrotu wspierała organ monitorujący w wypełnianiu jego czynności.
- (7) Przepisy szczególne mające zastosowanie do niektórych grup środków spożywczych powinny zostać ustanowione w dyrektywach szczególnych.

- (8) Powinna zostać ustanowiona procedura, która zezwala na tymczasowe wprowadzanie do obrotu środków spożywczych powstałych w wyniku innowacji technologicznych, aby można było właściwie korzystać z owoców badań przemysłowych w oczekiwaniu na zmiany właściwych dyrektyw szczególnych. Jednakże ze względu na ochronę zdrowia konsumenta zezwolenie na wprowadzenie do obrotu może być przyznane jedynie po konsultacji z Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 19.8.2008, s. 44.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 23 września 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 30 marca 2009 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 186 z 30.6.1989, s. 27.

⁽⁴⁾ Zob. załącznik II część A.

- (9) Ponieważ nie jest jasne, czy istnieje odpowiednia podstawa dla szczególnych przepisów, które mają być przyjęte dla grupy żywności przeznaczonej dla osób cierpiących na zaburzenia przemiany węglowodanów (diabetyków), Komisja powinna mieć możliwość przyjęcia lub zaproponowania właściwych przepisów na późniejszym etapie po konsultacji z Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności.
- (10) Nadal możliwe jest zharmonizowanie na poziomie wspólnotowym zasad mających zastosowanie do innych grup środków specjalnego przeznaczenia żywieniowego w celu ochrony konsumentów i swobodnego przepływu takich środków spożywczych.
- (11) Opracowanie szczegółowych dyrektyw wdrażających podstawowe zasady wspólnotowe oraz ich zmian należy do środków o charakterze technicznym. Ich przyjęcie powinno zostać powierzone Komisji w celu uproszczenia i przyspieszenia procedury.
- (12) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (13) W szczególności Komisja powinna zostać uprawniona do przyjmowania niektórych dyrektyw szczegółowych, wykazów substancji specjalnego przeznaczenia żywieniowego i innych substancji, które mają być dodawane do środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, a także stosowanych do nich kryteriów czystości oraz ewentualnych warunków, na jakich mogą być stosowane, ponadto przepisów pozwalających na wskazywanie na środkach spożywczych przeznaczonych do normalnego spożycia, że nadają się do specjalnego przeznaczenia żywieniowego, szczególnych przepisów dotyczących żywności dla osób cierpiących na zaburzenia metabolizmu węglowodanów (diabetyków), zasad użycia wyrażen dotyczących obniżenia zawartości lub braku sodu lub soli lub braku glutenu, które mogą być wykorzystane do opisanie produktów, jak również warunków wskazywania diety lub kategorii osób przy etykietowaniu, prezentacji i reklamowaniu. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, między innymi poprzez jej uzupełnienie o nowe elementy inne niż istotne, środki te muszą zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, ustanowioną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (14) W przypadku gdy – ze względu na szczególnie pilną potrzebę – terminy mające zwykle zastosowanie w ramach procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą

nie mogą być zachowane, Komisja powinna mieć możliwość zastosowania trybu pilnego określonego w art. 5a ust. 6 decyzji 1999/468/WE dla przyjęcia lub zmiany wykazów substancji specjalnego przeznaczenia żywieniowego i innych substancji, które mają być dodawane do środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, a także stosowanych do nich kryteriów czystości oraz ewentualnych warunków, pod jakimi mogą być stosowane, jak również dla wprowadzenia zmian w niniejszej dyrektywie lub dyrektywach szczególnych w przypadku stwierdzenia, że środek spożywczy specjalnego przeznaczenia żywieniowego zagraża zdrowiu ludzi mimo zgodności z odpowiednią dyrektywą szczegółową.

- (15) Nowe elementy wprowadzane do niniejszej dyrektywy dotyczą wyłącznie procedury Komitetu. Dlatego nie wymagają transpozycji przez państwa członkowskie.
- (16) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich odnoszących się do terminów przeniesienia do prawa krajowego i stosowania dyrektyw, określonych w załączniku II część B,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa dotyczy środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego.
2. Środkami spożywczymi specjalnego przeznaczenia żywieniowego są środki spożywcze, które dzięki swojemu specjalnemu składowi lub procesowi wytwórczemu wyraźnie odróżniają się od środków spożywczych przeznaczonych do normalnego spożycia, odpowiadają deklarowanym celom żywieniowym i są sprzedawane w sposób wskazujący na ich właściwość.
3. Środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego spełniają szczególne wymagania żywieniowe:
 - a) niektórych kategorii osób, cierpiących na zaburzenia procesów trawiennych lub metabolizmu; lub
 - b) niektórych kategorii osób, które odznaczają się specjalnymi warunkami fizjologicznymi i w związku z tym są w stanie odnieść szczególną korzyść dzięki kontrolowanemu spożyciu niektórych substancji zawartych w środkach spożywczych; lub
- c) zdrowych niemowląt lub małych dzieci.

Artykuł 2

1. Produkty objęte art. 1 ust. 3 lit. a) oraz lit. b) można określić jako „dietetyczne” lub „do stosowania w diecie”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

2. Przy etykietowaniu, prezentacji i reklamowaniu środków spożywczych przeznaczonych do normalnego spożycia zakazane jest:

- a) posługiwanie się określeniami „dietetyczny” lub „do stosowania w diecie”, jako oddzielnym wyrażeniem lub w połączeniu z innymi wyrazami, dla oznaczania tych środków spożywczych;
- b) stosowanie innych oznaczeń lub prezentacji, które mogą wywołać wrażenie, że chodzi o jeden z produktów określonych w art. 1.

Jednakże zgodnie z przepisami, które mają zostać przyjęte przez Komisję, w przypadku środków spożywczych przeznaczonych do normalnego spożycia, które są odpowiednie do zastosowania w ramach specjalnego przeznaczenia żywieniowego, możliwe jest wskazanie takiej właściwości.

Takie przepisy mogą ustanawiać sposoby wskazania tej właściwości.

Środki, o których mowa w akapicie drugim niniejszego ustępu, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 15. ust. 3.

Artykuł 3

1. Charakter lub skład produktów, o których mowa w art. 1, zapewnia ich zgodność ze specjalnym przeznaczeniem żywieniowym.

2. Produkty określone w art. 1 są również zgodne z wszelkimi przepisami mającymi zastosowanie do środków spożywczych przeznaczonych do normalnego spożycia, z wyjątkiem zmian dokonanych w celu zapewnienia ich zgodności z definicjami podanymi w art. 1.

Artykuł 4

1. Przepisy szczególne mające zastosowanie do grup środków spożywczych wymienionych w załączniku I, o specjalnym przeznaczeniu żywieniowym, ustanawia się w drodze dyrektyw szczegółowych.

Takie dyrektywy szczegółowe mogą obejmować w szczególności:

- a) zasadnicze wymogi w stosunku do charakteru lub składu produktów;
- b) przepisy dotyczące jakości surowców;
- c) wymagania w zakresie higieny;
- d) dozwolone zmiany w rozumieniu art. 3 ust. 2;

e) wykaz dodatków;

f) przepisy dotyczące etykietowania, prezentacji i reklamy;

g) procedury pobierania próbek i metody analizy niezbędne do sprawdzenia zgodności z wymogami dyrektyw szczegółowych.

Takie dyrektywy szczegółowe przyjmowane są:

— w przypadku lit. e), zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 95 Traktatu,

— w przypadku innych liter, przez Komisję. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 15. ust. 3.

Przepisy mogące wywoływać skutki dla zdrowia publicznego, przyjmuje się po konsultacji z Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności.

2. Celem umożliwienia szybkiego wprowadzenia do obrotu środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego powstałych dzięki postępowi naukowemu i technologicznemu Komisja może, po konsultacji z Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności, zezwolić na wprowadzenie do obrotu na okres dwóch lat środków spożywczych, które nie spełniają wymagań dotyczących składu ustanowionych w dyrektywach szczegółowych dla grup środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego określonych w załączniku I. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 15 ust. 3.

W razie konieczności Komisja może w zezwoleniu dodać zasady dotyczące etykietowania, odnoszące się do zmian w składzie.

3. Komisja przyjmuje wykaz substancji specjalnego przeznaczenia żywieniowego, takich jak: witaminy, sole mineralne, aminokwasy i inne substancje przeznaczone jako dodatki do środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wraz z mającymi zastosowanie do nich kryteriami czystości oraz, w miarę potrzeby, warunkami, zgodnie z którymi powinny być one stosowane.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 15 ust. 3.

W sytuacjach wymagających pilnego rozpatrzenia Komisja może zastosować procedurę nadzwyczajną, o której mowa w art. 15 ust. 4.

Artykuł 5

Komisja przyjmuje zasady użycia wyrażen dotyczących obniżenia zawartości lub braku sodu lub soli (chlorek sodu, sól kuchenna), lub braku glutenu, które mogą być wykorzystane do opisanie produktów, o których mowa w art. 1.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 15 ust. 3.

Artykuł 6

Przed dniem 8 lipca 2002 r. Komisja, po konsultacji z Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności, przedstawia Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie sprawozdanie w sprawie potrzeby przyjęcia szczególnych przepisów dotyczących żywności dla osób cierpiących na zaburzenia metabolizmu węglowodanów (diabetyków).

W świetle wniosków tego sprawozdania Komisja albo:

- a) przygotowuje dane przepisy szczególne; albo
- b) przedstawia zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 95 Traktatu odpowiednie wnioski w sprawie zmian w niniejszej dyrektywie.

Środki, o których mowa w lit. a), mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 15 ust. 3.

Artykuł 7

Komisja może przyjąć warunki, na podstawie których przy etykietowaniu, prezentacji i reklamowaniu można odwoływać się do diety lub kategorii osób, dla których przeznaczony jest produkt określony w art. 1.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 15 ust. 3.

Artykuł 8

1. Etykietowanie i wykorzystywane metody etykietowania, prezentacja i reklamowanie produktów określonych w art. 1 nie przypisują tym produktom ani nie sugerują ich właściwości

zapobiegawczych, terapeutycznych lub leczniczych wobec chorób człowieka.

Odstępstwa od akapitu pierwszego mogą być wprowadzone w wyjątkowych i ściśle określonych przypadkach. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 15 ust. 3. Stosowanie odstępstw może być kontynuowane do momentu zakończenia procedury.

2. Ustęp 1 nie stanowi przeszkody dla upowszechniania wszelkich użytecznych informacji lub zaleceń przeznaczonych wyłącznie dla osób posiadających kwalifikacje w zakresie medycyny, żywienia lub farmacji.

Artykuł 9

1. Dyrektywę 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych⁽¹⁾ stosuje się do produktów, o których mowa w art. 1 niniejszej dyrektywy, zgodnie z warunkami określonymi w ust. 2, 3 oraz 4 niniejszego artykułu.

2. Oznaczeniu, pod jakim sprzedawany jest produkt, towarzyszy wskazanie jego szczególnych właściwości odżywczych. Jednakże w przypadku produktów objętych art. 1 ust. 3 lit. c) odniesienie to jest zastępowane przez odniesienie do celu, dla którego są przeznaczone.

3. Etykietowanie produktów, w stosunku do których nie przyjęto dyrektywy szczegółowej zgodnie z art. 4, musi również zawierać:

- a) poszczególne elementy składu ilościowego i jakościowego lub podanie specjalnego procesu wytwórczego, który nadaje produktowi jego szczególne właściwości odżywcze;
- b) dostępną wartość energetyczną wyrażoną w kilodżulach i kilokaloriach oraz zawartości węglowodanów, białka i tłuszczu w 100 gramach lub 100 mililitrach produktu oraz, w odpowiednich przypadkach, w określonej ilości produktu proponowanej do spożycia.

Jednakże jeśli wartość energetyczna jest niższa od 50 kilodżuli (12 kilokalorii) na 100 gramów lub 100 mililitrów sprzedawanego produktu, te dane szczegółowe mogą być zastąpione wyrazami „wartość energetyczna mniejsza niż 50 kilodżuli (12 kilokalorii) na 100 gramów” lub wyrazami „wartość energetyczna mniejsza niż 50 kilodżuli (12 kilokalorii) na 100 mililitrów”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 109 z 6.5.2000, s. 29.

4. Szczególne wymogi dotyczące etykietowania produktów, dla których przyjęto dyrektywę szczegółową, są ustanawiane w dyrektywie szczegółowej.

Artykuł 10

1. Produkty określone w art. 1 dopuszcza się do sprzedaży detalicznej wyłącznie paczkowane, a opakowania całkowicie pokrywają produkty.

2. Państwa członkowskie mogą zezwolić na odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu do celów sprzedaży detalicznej, pod warunkiem że w momencie wystawienia na sprzedaż produktowi towarzyszą dane szczegółowe przewidziane w art. 9.

Artykuł 11

1. W celu umożliwienia skutecznego urzędowego monitorowania środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, które nie należą do jednej z grup wymienionych w załączniku I, stosuje się następujące przepisy szczegółowe:

- a) w przypadku gdy określony powyżej produkt jest wprowadzany do obrotu po raz pierwszy, producent lub – w przypadku gdy produkt jest wyprodukowany w państwie trzecim – importer powiadamia właściwe organy państwa członkowskiego, w którym dany produkt jest sprzedawany, przez dostarczenie wzoru etykiety stosowanej w odniesieniu do tego produktu;
- b) w przypadku gdy ten sam produkt jest następnie wprowadzony do obrotu w innym państwie członkowskim, producent lub – w stosownych przypadkach – importer dostarcza właściwym organom tego państwa członkowskiego takich samych informacji, wraz ze wskazaniem adresata pierwszego powiadomienia;
- c) w miarę potrzeby właściwe organy są upoważnione do żądania od producenta lub – w stosownych przypadkach – od importera przedstawienia ekspertyzy naukowej i danych potwierdzających zgodność produktu z art. 1 ust. 2 i 3, wraz z informacjami przewidzianymi w art. 9 ust. 3 lit. a). Jeśli taka ekspertyza jest zawarta w dostępnej publikacji, wystarczające jest zwykłe odniesienie do tej publikacji.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji dane określające właściwe organy w rozumieniu ust. 1 oraz wszelkie użyteczne informacje o tych organach.

Komisja publikuje te informacje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

3. Szczegółowe zasady wykonania ust. 2 niniejszego artykułu mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 15 ust. 2.

4. Co trzy lata, a po raz pierwszy przed dniem 8 lipca 2002 r., Komisja przesyła Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wykonania niniejszego artykułu.

Artykuł 12

1. Państwa członkowskie nie mogą z przyczyn dotyczących składu, charakteru produkcji, prezentacji lub etykietowania zakazać lub ograniczać handlu produktami określonymi w art. 1, które spełniają wymogi niniejszej dyrektywy oraz, w stosownych przypadkach, dyrektyw przyjętych dla wykonania niniejszej dyrektywy.

2. Ustęp 1 nie narusza przepisów krajowych, które stosuje się przy braku dyrektyw przyjętych w wykonaniu niniejszej dyrektywy.

Artykuł 13

1. W przypadku gdy państwo członkowskie ma uzasadnione powody do stwierdzenia, że środek spożywczy specjalnego przeznaczenia żywieniowego, który nie należy do jednej z grup wymienionych w załączniku I, nie spełnia wymogów art. 1 ust. 2 i 3 lub stanowi zagrożenie dla zdrowia ludzi mimo dopuszczenia tego środka spożywczego do swobodnego obrotu w jednym lub więcej państwach członkowskich, to państwo członkowskie może przejściowo zawiesić lub ograniczyć handel tym produktem na swoim terytorium. Niezwłocznie powiadamia o tym Komisję i inne państwa członkowskie oraz podaje powody podjęcia takiej decyzji.

2. Komisja w możliwie najkrótszym czasie bada powody podane przez zainteresowane państwo członkowskie, konsultuje się z państwami członkowskimi w ramach Komitetu, o którym mowa w art. 15 ust. 1, a następnie niezwłocznie przedstawia swoją opinię i podejmuje odpowiednie środki.

3. Jeśli Komisja uważa, że krajowy środek musi zostać uchylony lub zmieniony, przyjmuje odpowiednie środki zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 15 ust. 2.

Artykuł 14

1. W przypadku gdy państwo członkowskie w wyniku uzyskania nowych informacji lub ponownej oceny dotychczasowych informacji, istniejących od czasu przyjęcia dyrektywy szczegółowej, ma szczególne powody do stwierdzenia, że środek spożywczy specjalnego przeznaczenia żywieniowego zagraża zdrowiu ludzi mimo zgodności z odpowiednią dyrektywą szczegółową, to państwo członkowskie może czasowo zawiesić lub ograniczyć stosowanie danych przepisów na swoim terytorium. Powiadamia ono o tym bezzwłocznie Komisję i inne państwa członkowskie oraz podaje powody decyzji.

2. Komisja, w możliwie jak najkrótszym czasie, bada powody podane przez zainteresowane państwo członkowskie oraz konsultuje się z państwami członkowskimi w ramach Komitetu, o którym mowa w art. 15 ust. 1, a następnie niezwłocznie wydaje opinię i podejmuje odpowiednie środki.

3. Komisja przyjmuje odpowiednie zmiany do niniejszej dyrektywy lub do dyrektyw szczegółowych, jeżeli uważa, że są one niezbędne dla usunięcia trudności opisanych w ust. 1 oraz dla zapewnienia ochrony zdrowia ludzi.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 15 ust. 3. W sytuacjach wymagających pilnego rozpatrzenia Komisja może zastosować procedurę nadzwyczajną, o której mowa w art. 15 ust. 4.

Państwo członkowskie, które przyjęło środki ochronne, może w tym przypadku utrzymać je do czasu przyjęcia zmian.

Artykuł 15

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt powołany na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Okres ustanowiony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1, 2, 4 i 6 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Artykuł 16

Dyrektywa 89/398/EWG, zmieniona aktami wymienionymi w załączniku II część A, niniejszym traci moc, bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich odnoszących się do terminów przeniesienia do prawa krajowego i stosowania dyrektyw określonych w załączniku II część B.

Odesłania do uchylonej dyrektywy należy odczytywać jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku III.

Artykuł 17

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 18

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 6 maja 2009 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego

H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

W imieniu Rady

J. KOHOUT
Przewodniczący

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1).

ZAŁĄCZNIK I

- A. Grupy środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, dla których przepisy szczególne ustanowione zostaną w dyrektywach szczególnych ⁽¹⁾:
- 1) preparaty do początkowego żywienia niemowląt i preparaty do dalszego żywienia niemowląt;
 - 2) środki spożywcze obejmujące produkty zbożowe przetworzone i inne środki spożywcze przeznaczone dla niemowląt i małych dzieci;
 - 3) środki spożywcze stosowane w dietach o ograniczonej zawartości energii w celu redukcji masy ciała;
 - 4) dietetyczne środki spożywcze specjalnego przeznaczenia medycznego;
 - 5) środki spożywcze zaspokajające zapotrzebowanie organizmu przy intensywnym wysiłku fizycznym, zwłaszcza sportowców.
- B. Grupy środków spożywczych przeznaczonych do szczególnych celów żywieniowych, dla których szczególne przepisy zostaną ustanowione dyrektywą szczegółową ⁽¹⁾, w zależności od wyniku procedury opisanej w art. 6:
- Środki spożywcze dla osób cierpiących na zaburzenia metabolizmu węglowodanów (diabetyków).
-

⁽¹⁾ Przyjmuje się, iż po przyjęciu dyrektywy szczegółowej nie będzie ona wpływała na produkty już wprowadzone do obrotu.

ZAŁĄCZNIK II

CZĘŚĆ A

Uchylona dyrektywa i jej kolejne zmiany
(o których mowa w art. 16)

Dyrektywa Rady 89/398/EWG
 (Dz.U. L 186 z 30.6.1989, s. 27)

Dyrektywa 96/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
 (Dz.U. L 48 z 19.2.1997, s. 20)

Dyrektywa 1999/41/WE Parlamentu Europejskiego i Rady
 (Dz.U. L 172 z 8.7.1999, s. 38)

Rozporządzenie (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady
 (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, s. 1)

wyłącznie pkt 15 załącznika III

CZĘŚĆ B

Lista terminów przeniesienia do prawa krajowego i stosowania
(o których mowa w art. 16)

Dyrektywa	Termin przeniesienia	Zezwolenie na handel produktami spełniającymi wymogi tej dyrektywy	Zakaz handlu produktami niespełniającymi wymogów tej dyrektywy
89/398/EWG	—	16 maja 1990 r. ⁽¹⁾	16 maja 1991 r. ⁽¹⁾
96/84/WE	30 września 1997 r.	—	—
1999/41/WE	8 lipca 2000 r.	8 lipca 2000 r. ⁽²⁾	8 stycznia 2001 r. ⁽²⁾

⁽¹⁾ Zgodnie z art. 15 dyrektywy 89/398/EWG:

- „1. Państwa członkowskie zmieniają swoje przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne w taki sposób, aby:
- zezwolić na handel produktami spełniającymi wymogi niniejszej dyrektywy nie później niż od dnia 16 maja 1990 r.,
 - zabronić handlu produktami niespełniającymi wymogów niniejszej dyrektywy z mocą od dnia 16 maja 1991 r.

Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

2. Ustęp 1 nie wpływa na te przepisy prawa krajowego, które przy braku dyrektyw określonych w art. 4 stosuje się do niektórych grup środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego.”.

⁽²⁾ Zgodnie z art. 2 dyrektywy 1999/41/WE:

„Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do zastosowania się do niniejszej dyrektywy nie później niż dnia 8 stycznia 2001 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Przepisy te stosuje się w sposób:

- zapewniający handel produktami zgodnymi z niniejszą dyrektywą najpóźniej dnia 8 lipca 2000 r.,
- zakazujący handlu produktami niezgodnymi z niniejszą dyrektywą najpóźniej dnia 8 stycznia 2001 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia ustanawiane są przez państwa członkowskie.”.

ZAŁĄCZNIK III

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 89/398/EWG	Niniejsza dyrektywa
art. 1 ust. 1	art. 1 ust. 1
art. 1 ust. 2 lit. a)	art. 1 ust. 2
art. 1 ust. 2 lit. b)	art. 1 ust. 3
art. 1 ust. 2 lit. b) ppkt (i), (ii) oraz (iii)	art. 1 ust. 3 lit. a), b) i c)
art. 2 ust. 1	art. 2 ust. 1
art. 2 ust. 2	art. 2 ust. 2 akapit pierwszy
art. 2 ust. 3	art. 2 ust. 2 akapit drugi i trzeci
—	art. 2 ust. 2 akapit czwarty
art. 3	art. 3
art. 4 ust. 1	art. 4 ust. 1
art. 4 ust. 1a	art. 4 ust. 2
art. 4 ust. 2	art. 4 ust. 3
art. 4a	art. 5
art. 4b	art. 6
art. 5	art. 7
art. 6	art. 8
art. 7	art. 9
art. 8	art. 10
art. 9 słowa wstępne	art. 11 ust. 1 słowa wstępne
art. 9 pkt 1, 2 i 3	art. 11 ust. 1 lit. a), b) i c)
art. 9 pkt 4 zdanie pierwsze i drugie	art. 11 ust. 2
art. 9 pkt 4 zdanie trzecie	art. 11 ust. 3
art. 9 pkt 5	art. 11 ust. 4
art. 10	art. 12
art. 11	art. 13
art. 12	art. 14
art. 13 ust. 1 i 2	art. 15 ust. 1 i 2
art. 13 ust. 3	—
—	art. 15 ust. 3 i 4
art. 14 i 15	—
—	art. 16 i 17
art. 16	art. 18
załącznik I	załącznik I
załącznik II	—
—	załącznik II i III

DYREKTYWA RADY 2009/13/WE**z dnia 16 lutego 2009 r.****w sprawie wdrożenia Umowy zawartej między Stowarzyszeniem Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) a Europejską Federacją Pracowników Transportu (ETF) w sprawie Konwencji o pracy na morzu z 2006 r. oraz w sprawie zmiany dyrektywy 1999/63/WE**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 139 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 139 ust. 2 Traktatu partnerzy społeczni mogą wspólnie zażądać wykonania umów zawartych przez nich na poziomie wspólnotowym, w drodze decyzji Rady na wniosek Komisji.
- (2) Dnia 23 lutego 2006 r. Międzynarodowa Organizacja Pracy przyjęła Konwencję o pracy na morzu z 2006 r. z zamiarem stworzenia jednego spójnego instrumentu, obejmującego w miarę możliwości wszystkie uaktualnione normy istniejących międzynarodowych konwencji i zaleceń dotyczących pracy na morzu oraz podstawowe zasady, które można znaleźć w innych międzynarodowych konwencjach o pracy.
- (3) Zgodnie z art. 138 ust. 2 Traktatu Komisja skonsultowała się partnerami społecznymi w sprawie zasadności rozwijania aktualnego wspólnotowego dorobku prawnego przez jego dostosowanie, skonsolidowanie lub uzupełnienie w świetle Konwencji o pracy na morzu z 2006 r.
- (4) Dnia 29 września 2006 r. Stowarzyszenie Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) i Europejska Federacja Pracowników Transportu (ETF) poinformowały Komisję o ich zamiarze przystąpienia do negocjacji zgodnie z art. 138 ust. 4 Traktatu.
- (5) Wymienione organizacje, chcąc pomóc w zapewnieniu równych warunków działania na poziomie ogólnoświatowym w całym sektorze morskim, dnia 19 maja 2008 r. zawarły Umowę w sprawie Konwencji o pracy na morzu z 2006 r., zwaną dalej „umową”. Umowa ta oraz załącznik do niej zawierają skierowany do Komisji wspólny wniosek o ich wykonanie w drodze decyzji Rady na wniosek Komisji, zgodnie z art. 139 ust. 2 Traktatu.
- (6) Umowa ma zastosowanie do marynarzy na statkach zarejestrowanych w państwie członkowskim lub pływających pod banderą państwa członkowskiego.
- (7) Umowa zmienia Umowę europejską w sprawie organizacji czasu pracy marynarzy, zawartą w Brukseli dnia 30 września 1998 r. między Stowarzyszeniem Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) a Federacją Związków Zawodowych Pracowników Transportu w Unii Europejskiej (FST).
- (8) Zgodnie z art. 249 Traktatu właściwym instrumentem wdrożenia umowy jest dyrektywa.
- (9) Umowa wejdzie w życie równocześnie z Konwencją o pracy na morzu z 2006 r., natomiast partnerzy społeczni pragną, by krajowe środki wdrażające niniejszą dyrektywę weszły w życie nie wcześniej niż z dniem wejścia w życie tej konwencji.
- (10) W przypadku stosowanych w umowie pojęć, które nie zostały w niej szczegółowo zdefiniowane, w niniejszej dyrektywie przyznaje się państwom członkowskim swobodę w definiowaniu tych pojęć zgodnie z prawem krajowym i praktyką krajową, tak samo jak w przypadku innych dyrektyw dotyczących polityki społecznej i zawierających podobne pojęcia, z zastrzeżeniem, że definicje te muszą uwzględniać treść umowy.
- (11) Komisja sporządziła wniosek dotyczący dyrektywy zgodnie ze swoim komunikatem z dnia 20 maja 1998 r. w sprawie dostosowania i wspierania dialogu społecznego na poziomie Wspólnoty, uwzględniając reprezentatywny status stron sygnatariuszy i zgodność z prawem wszystkich klauzuli umowy.
- (12) Na podstawie wspólnego wniosku partnerów społecznych państwa członkowskie mogą im powierzyć wdrożenie niniejszej dyrektywy, z zastrzeżeniem, że państwa członkowskie zobowiązane są zastosować wszelkie środki konieczne w celu zapewnienia skutków przewidzianych w niniejszej dyrektywie.
- (13) Przepisy niniejszej dyrektywy powinny być stosowane bez uszczerbku dla istniejących przepisów wspólnotowych, które są bardziej szczegółowe lub zapewniają marynarzom wyższy poziom ochrony, w szczególności zawartych w prawodawstwie wspólnotowym.

- (14) Należy zapewnić przestrzeganie ogólnej zasady odpowiedzialności pracodawcy, przewidzianej w dyrektywie Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy ⁽¹⁾, w szczególności w jej art. 5 ust. 1 i 3.
- (15) Niniejsza dyrektywa nie powinna być wykorzystywana w celu uzasadnienia obniżenia ogólnego poziomu ochrony pracowników w dziedzinach objętych umową stanowiącą załącznik do niniejszej dyrektywy.
- (16) W niniejszej dyrektywie oraz umowie określa się standardy minimalne. Państwom członkowskim lub partnerom społecznym należy umożliwić utrzymanie lub wprowadzenie korzystniejszych przepisów.
- (17) Zgodnie ze swoim komunikatem z dnia 14 grudnia 1993 r. dotyczącym stosowania porozumienia w sprawie polityki społecznej Komisja powiadomiła Parlament Europejski i Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny, przysyłając im tekst swojego wniosku dotyczącego dyrektywy wraz z umową.
- (18) Niniejszy instrument jest zgodny z podstawowymi prawami i zasadami określonymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, zwłaszcza z jej art. 31, który stanowi, że każdy pracownik ma prawo do warunków pracy szanujących jego zdrowie, jego bezpieczeństwo i godność, do ograniczenia maksymalnego wymiaru czasu pracy, do okresów dziennego i tygodniowego odpoczynku oraz do corocznego płatnego urlopu.
- (19) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy nie mogą zostać w wystarczającym stopniu osiągnięte przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary lub skutki działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (20) Zgodnie z ust. 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽²⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzania, dla ich własnych potrzeb i w interesie Wspólnoty, własnych tabel, które w możliwie najszerszym zakresie odzwierciedlają kore-

lację między niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do podawania ich do publicznej wiadomości.

- (21) W związku z powyższym należy odpowiednio zmienić dyrektywę Rady 1999/63/WE z dnia 21 czerwca 1999 r. dotyczącą Umowy w sprawie organizacji czasu pracy marynarzy przyjętej przez Stowarzyszenie Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) i Federację Związków Zawodowych Pracowników Transportu w Unii Europejskiej (FST) ⁽³⁾, która zawiera w formie załącznika Umowę europejską w sprawie organizacji czasu pracy marynarzy.
- (22) Wdrożenie umowy przyczynia się do realizacji celów określonych w art. 136 Traktatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa wykonuje Umowę w sprawie Konwencji o pracy na morzu z 2006 r., zawartą dnia 19 maja 2008 r. między organizacjami partnerów społecznych z sektora transportu morskiego (Stowarzyszenie Armatorów Wspólnoty Europejskiej – ECSA i Federację Związków Zawodowych Pracowników Transportu w Unii Europejskiej – ETF), stanowiącą załącznik do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

W załączniku do dyrektywy 1999/63/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w klauzuli 1 dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3. W przypadku wątpliwości, czy pewne kategorie osób można uważać za marynarzy w rozumieniu niniejszej umowy, kwestię tę rozstrzyga właściwy organ w państwie członkowskim po konsultacji z zainteresowanymi organizacjami armatorów i marynarzy. W tym kontekście uwzględnia się odpowiednio rezolucję przyjętą na 94. (morskiej) sesji Konferencji Ogólnej Międzynarodowej Organizacji Pracy, dotyczącą informacji o grupach zawodowych.”;

2) w klauzuli 2 lit. c) i d) otrzymują brzmienie:

„c) określenie »marynarz« oznacza każdą osobę zatrudnioną, zaangażowaną do pracy lub pracującą w jakimkolwiek charakterze na statku, do którego ma zastosowanie niniejsza umowa;

⁽¹⁾ Dz.U. L 183 z 29.6.1989, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 167 z 2.7.1999, s. 33.

d) określenie »armator« oznacza właściciela statku lub inną organizację lub osobę, taką jak osoba zarządzająca statkiem, agent lub podmiot czarterujący statek bez załogi, która przejęła od właściciela odpowiedzialność za eksploatację statku i, przejmując taką odpowiedzialność, zgodziła się przejąć obowiązki i odpowiedzialność nałożone na armatorów zgodnie z niniejszą umową, bez względu na to, czy jakkolwiek inna organizacja lub osoba realizuje niektóre zadania lub wypełnia zobowiązania w imieniu armatora.”;

3) klauzula 6 otrzymuje brzmienie:

„1. Marynarze, którzy nie ukończyli 18 roku życia, nie mogą pracować w nocy. Do celów niniejszej klauzuli »noc« definiuje się zgodnie z prawem krajowym i przyjętą praktyką. Noc obejmuje co najmniej dziewięć kolejnych godzin, począwszy nie później niż od północy do co najmniej godziny piątej.

2. Właściwy organ może wprowadzić wyjątek od obowiązku ścisłego przestrzegania ograniczeń dotyczących pracy w godzinach nocnych, w przypadku gdy:

a) zaszkodziłoby to skutecznemu szkoleniu marynarzy zgodnie z przyjętymi programami i harmonogramami; lub

b) marynarze objęci wyjątkiem muszą pełnić obowiązki nocą z uwagi na ich szczególnie charakter lub uznany program szkolenia, natomiast właściwy organ ustalił, po konsultacjach z zainteresowanymi organizacjami armatorów i marynarzy, że taka praca nie będzie powodowała uszczerbku na zdrowiu marynarzy ani nie pogorszy ich samopoczucia.

3. Zabrania się zatrudniania i angażowania marynarzy poniżej 18 roku życia oraz powierzania im pracy, jeżeli praca taka może zagrażać ich zdrowiu lub bezpieczeństwu. Rodzaje takiej pracy określają krajowe przepisy ustawowe lub wykonawcze, lub właściwy organ, po konsultacjach z zainteresowanymi organizacjami armatorów i marynarzy, zgodnie z odpowiednimi międzynarodowymi normami.”;

4) klauzula 13 otrzymuje brzmienie:

„1. Marynarze nie mogą pracować na statku, jeżeli nie posiadają świadectwa zdrowia potwierdzającego ich przydatność do wykonywanych obowiązków.

2. Wyjątki dopuszcza się wyłącznie w sytuacjach przewidzianych niniejszą umową.

3. Właściwy organ wymaga, by przed podjęciem pracy na statku marynarze posiadali ważne świadectwo zdrowia,

potwierdzające ich przydatność do wykonywania konkretnej pracy na morzu.

4. W celu zapewnienia, by świadectwa zdrowia odzwierciedlały faktyczny stan zdrowia marynarzy w odniesieniu do obowiązków, które mają oni wykonywać, właściwy organ, po konsultacjach z zainteresowanymi organizacjami armatorów i marynarzy oraz uwzględniając odpowiednio mające zastosowanie wytyczne międzynarodowe, określa charakter badania lekarskiego i świadectwa zdrowia.

5. Niniejsza umowa nie narusza postanowień Międzynarodowej konwencji o wymaganiach w zakresie wyszkolenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht z 1978 r., z późniejszymi zmianami (zwanej »konwencją STCW«). Właściwy organ zobowiązany jest przyjąć świadectwo zdrowia wydane zgodnie z wymaganiami konwencji STCW do celów pkt 1 i 2 niniejszej klauzuli. Tak samo przyjmuje się świadectwo zdrowia spełniające zasadniczo te wymagania w przypadku marynarzy nieobjętych konwencją STCW.

6. Świadectwo zdrowia musi być wystawione przez wykwalifikowanego lekarza lub, w przypadku świadectwa dotyczącego wyłącznie wzroku, przez osobę uznawaną przez właściwy organ za posiadającą kwalifikacje do wydawania takich świadectw. Lekarze wydający opinię w ramach procedur badań lekarskich muszą być całkowicie niezależni zawodowo.

7. Marynarzom, którym odmówiono wydania świadectwa zdrowia lub których poddano ograniczeniom pod względem zdolności do pracy, zwłaszcza w odniesieniu do czasu pracy, dziedziny lub zakresu działalności gospodarczej, należy umożliwić poddanie się kolejnemu badaniu przez innego niezależnego lekarza lub niezależnego biegłego ds. medycznych.

8. Każde świadectwo zdrowia musi w szczególności zawierać stwierdzenie, że:

a) marynarz ma wystarczająco dobry słuch, wzrok oraz posiada zdolność rozpoznawania kolorów, w przypadku gdy jego zdolność do pracy uzależniona jest od zdolności rozpoznawania kolorów; oraz

b) marynarz nie cierpi na dolegliwość, która podczas wykonywania pracy na morzu może ulec zaostrzeniu lub skutkować niezdolnością marynarza do służby, lub zagrażać zdrowiu innych osób na pokładzie.

9. O ile nie jest wymagany krótszy okres, z uwagi na szczególny charakter zadań, które ma wykonywać dany marynarz, lub stosownie do wymagań konwencji STCW:

- a) okres ważności świadectwa zdrowia wynosi najwyżej dwa lata, chyba że marynarz nie ukończył 18 roku życia, kiedy to maksymalny okres ważności świadectwa wynosi jeden rok;
- b) okres ważności świadectwa potwierdzającego zdolność rozpoznawania kolorów wynosi najwyżej sześć lat.

10. W nagłych sytuacjach właściwy organ może zezwolić marynarzowi na pracę bez ważnego świadectwa zdrowia do czasu zawinięcia do portu, w którym marynarz może otrzymać świadectwo zdrowia od wykwalifikowanego lekarza, pod warunkiem że:

- a) okres takiego zezwolenia nie przekracza trzech miesięcy; oraz
- b) marynarz posiada świadectwo zdrowia, które niedawno utraciło ważność.

11. Jeżeli okres ważności świadectwa wygasa w trakcie rejsu, świadectwo zachowuje ważność do czasu zawinięcia do kolejnego portu, w którym marynarz może otrzymać świadectwo zdrowia od wykwalifikowanego lekarza, pod warunkiem że okres ten nie przekracza trzech miesięcy.

12. Świadectwa zdrowia marynarzy pracujących na statkach odbywających zazwyczaj rejsy międzynarodowe muszą być sporządzone przynajmniej w języku angielskim.

13. Rodzaj badania lekarskiego, które ma zostać wykonane, oraz dane szczegółowe, które będą zawarte w świadectwie zdrowia, zostaną określone po zasięgnięciu opinii odpowiednich organizacji armatorów i marynarzy.

14. Wszyscy marynarze przechodzą regularne badania lekarskie. Marynarze pełniący wachtę, cierpiący na choroby, które na podstawie badania lekarskiego mogą być uznane za konsekwencję pracy w nocy, będą, w miarę możliwości, przesunięci do pracy – do której posiadają kwalifikacje – w porze dziennej.

15. Badanie lekarskie określone w pkt 13 i 14 jest bezpłatne i podlega tajemnicy lekarskiej. Badanie takie może być przeprowadzone w ramach krajowego systemu opieki zdrowotnej.”;

5) klauzula 16 otrzymuje brzmienie:

„Każdy marynarz ma prawo do corocznego płatnego urlopu. Wymiar corocznego płatnego urlopu oblicza się na podstawie co najmniej 2,5 dni kalendarzowych na miesiąc zatrudnienia, pomniejszając go proporcjonalnie za niepełne miesiące. Minimalny okres corocznego płatnego urlopu nie może być zastąpiony wypłatą ekwiwalentu pieniężnego, z wyjątkiem przypadku, gdy stosunek pracy ulega rozwiązaniu.”.

Artykuł 3

1. Państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić nowe, korzystniejsze niż ustanowione w niniejszej dyrektywie, przepisy.

2. Wdrażanie niniejszej dyrektywy w żadnych okolicznościach nie stanowi wystarczających podstaw, by uzasadnić obniżenie ogólnego poziomu ochrony pracowników w obszarach objętych zakresem niniejszej dyrektywy. Nie narusza to prawa państw członkowskich lub partnerów społecznych do ustanawiania, w związku ze zmieniającymi się okolicznościami, przepisów ustawowych, wykonawczych lub warunków umownych innych niż te obowiązujące w chwili przyjęcia niniejszej dyrektywy, z zastrzeżeniem każdorazowej zgodności z minimalnymi wymaganiami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie.

3. Stosowanie lub wykładnia niniejszej dyrektywy nie naruszają na żadnych wspólnotowych lub krajowych przepisów, zwyczajów lub praktyk zapewniających bardziej korzystne warunki dla marynarzy.

4. Norma A4.2 pkt 5 lit. b) nie wpływa na zasadę odpowiedzialności pracodawcy przewidzianą w art. 5 dyrektywy 89/391/EWG.

Artykuł 4

Państwa członkowskie określają kary za naruszenie krajowych przepisów ustanowionych na mocy niniejszej dyrektywy. Kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 5

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy lub zapewniają wprowadzenie niezbędnych środków – na podstawie umowy – przez partnerów społecznych, nie później niż dwanaście miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

2. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie. Tekst tych przepisów niezwłocznie przedstawiają Komisji.

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst głównych przepisów prawa krajowego dotyczących dziedziny objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 6

Stosowanie zasady zasadniczej równoważności wspomnianej w preambule do umowy nie narusza zobowiązań państw członkowskich wynikających z niniejszej dyrektywy.

Artykuł 7

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie w dniu wejścia w życie Konwencji o pracy na morzu z 2006 r.

Artykuł 8

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 lutego 2009 r.

W imieniu Rady

O. LIŠKA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

UMOWA

zawarta między ECSA a ETF w sprawie Konwencji o pracy na morzu z 2006 r.

PREAMBUŁA

STRONY SYGNATARIUSZE,

mając na uwadze, że Konwencja Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) o pracy na morzu z 2006 r. (dalej zwana „konwencją”) wymaga, by każdy członek upewnił się, czy przepisy ustawowe i wykonawcze obowiązujące na jego terytorium respektują, w kontekście konwencji, podstawowe prawa do wolności zrzeszania się i skutecznego uznania prawa do rokowań zbiorowych, eliminację wszystkich form pracy przymusowej lub obowiązkowej, skuteczną likwidację pracy dzieci i likwidację dyskryminacji w obszarze zatrudnienia i wykonywania zawodu,

mając na uwadze, że konwencja ustanawia prawo każdego marynarza do bezpiecznego miejsca pracy, które spełnia normy bezpieczeństwa, do odpowiednich warunków zatrudnienia, godnych warunków życia i pracy oraz do ochrony zdrowia, opieki medycznej, opieki społecznej i innych form ochrony socjalnej,

mając na uwadze, że konwencja zobowiązuje członków do dopilnowania, w granicach swojego ustawodawstwa, by prawa marynarzy w zakresie warunków zatrudnienia oraz ich prawa socjalne określone w poprzednim akapicie były w pełni wprowadzone w życie zgodnie z wymaganiami konwencji. Jeżeli konwencja nie określa inaczej, takie wprowadzenie w życie może się odbyć za pomocą krajowych przepisów ustawowych i wykonawczych, układów zbiorowych pracy lub innych środków czy stosowanych praktyk,

mając na uwadze, że strony sygnatariusze pragną zwrócić szczególną uwagę na „Notę wyjaśniającą do prawideł i kodeksu Konwencji o pracy na morzu”, która określa format i układ konwencji,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską (dalej zwany „Traktatem”), w szczególności jego art. 137, 138 i 139,

mając na uwadze, że art. 139 ust. 2 Traktatu stanowi, iż wykonywanie umów zawartych na poziomie wspólnotowym odbywa się na wspólne żądanie stron sygnatariuszy w drodze decyzji Rady na wniosek Komisji,

mając na uwadze, że strony sygnatariusze wyrażają niniejszym takie żądanie,

mając na uwadze, że właściwym instrumentem do wykonania umowy, w rozumieniu art. 249 Traktatu, jest dyrektywa, która wiąże państwa członkowskie w odniesieniu do rezultatu, który ma być osiągnięty, pozostawiając organom krajowym swobodę wyboru formy i środków; artykuł VI konwencji zezwala członkom MOP na wdrożenie środków, które są dla nich zasadniczo równoważne z normami konwencji, prowadzących do pełnego osiągnięcia ogólnego celu konwencji i spełniających wspomniane jej postanowienia; wykonanie umowy na podstawie dyrektywy oraz zasada „zasadniczej równoważności” w konwencji mają zatem na celu umożliwienie państwom członkowskim wdrożenia praw i zasad w sposób przewidziany w art. VI ust. 3 i 4 konwencji,

UZGADNIAJĄ, CO NASTĘPUJE:

DEFINICJE I ZAKRES ZASTOSOWANIA

1. Do celów niniejszej umowy i jeżeli szczególne przepisy nie stanowią inaczej, wyrażenie:
 - a) „właściwy organ” oznacza ministra, departament rządowy lub inny organ uprawniony przez państwo członkowskie do wydawania i wprowadzania w życie przepisów, zarządzeń i innych instrukcji mających moc prawną w odniesieniu do przedmiotu danego postanowienia;

- b) „tonaż brutto” oznacza tonaż brutto obliczony zgodnie z przepisami dotyczącymi pomierzenia pojemności zawartymi w załączniku I do Międzynarodowej konwencji o pomierzaniu pojemności statków z 1969 r. lub jakiejkolwiek późniejszej konwencji w tej sprawie; w przypadku statków objętych tymczasowym planem pomierzenia przyjętym przez Międzynarodową Organizację Morską, tonaż brutto określony jest w kolumnie UWAGI Międzynarodowego świadectwa pomiarowego statku (1969 r.);
- c) „marynarz” oznacza każdą osobę zatrudnioną, zaangażowaną do pracy lub pracującą w jakimkolwiek charakterze na statku, do którego odnosi się niniejsza umowa;
- d) „umowa o pracę zawierana z marynarzami” obejmuje zarówno umowę o pracę, jak i umowę zbiorową o pracę na statku;
- e) „statek” oznacza statek inny niż ten, który pływa wyłącznie na wodach śródlądowych lub przylegających do lądu, wodach osłoniętych lub na obszarach, na których obowiązują przepisy portowe;
- f) „armator” oznacza właściciela statku lub inną organizację lub osobę, taką jak osoba zarządzająca statkiem, agent lub podmiot czarterujący statek bez załogi, która przejęła od właściciela odpowiedzialność za eksploatację statku i, przejmując taką odpowiedzialność, zgodziła się przejąć zadania i obowiązki nałożone na armatorów zgodnie z niniejszą umową bez względu na to, czy jakkolwiek inna organizacja lub osoba realizuje niektóre zadania lub wypełnia pewne obowiązki w imieniu armatora.

2. Niniejsza umowa ma zastosowanie do wszystkich marynarzy, chyba że zostanie wyraźnie stwierdzone inaczej.

3. W przypadku wątpliwości, czy pewne kategorie osób można uważać za marynarzy do celów niniejszej umowy, kwestię tę rozstrzyga właściwy organ w państwie członkowskim po konsultacji z zainteresowanymi organizacjami armatorów i marynarzy. W tym kontekście należy odpowiednio uwzględnić rezolucję przyjętą na 94. (morskiej) sesji Konferencji Ogólnej Międzynarodowej Organizacji Pracy, dotyczącą informacji o grupach zawodowych.

4. O ile nie zostanie wyraźnie stwierdzone inaczej, niniejsza umowa ma zastosowanie do wszystkich statków stanowiących własność publiczną lub prywatną, powszechnie wykorzystywanych do działalności handlowej, innych niż statki wykorzystywane do połowu lub podobnych rodzajów działalności i statki o tradycyjnej budowie, takie jak statki typu dau i dżonki. Niniejsza umowa nie ma zastosowania do okrętów wojennych ani floty pomocniczej.

5. W przypadku wątpliwości, czy niniejsza umowa ma zastosowanie do konkretnego statku lub określonej kategorii statków, kwestię tę rozstrzyga właściwy organ w państwie członkowskim po konsultacji z zainteresowanymi organizacjami armatorów i marynarzy.

PRAWIDŁA I NORMY

TYTUŁ 1

MINIMALNE WYMAGANIA DLA MARYNARZY DO PRACY NA STATKU

Prawidło 1.1 – Minimalny wiek

1. Żadna osoba poniżej minimalnego wieku nie może zostać zatrudniona czy zaangażowana do pracy ani nie może pracować na statku.

2. Wyższy minimalny wiek wymagany jest w okolicznościach określonych w niniejszej umowie.

Norma A1.1 – Minimalny wiek

Minimalny wiek regulują przepisy dyrektywy Rady 1999/63/WE z dnia 21 czerwca 1999 r. (która ma zostać zmieniona) dotyczącej Umowy w sprawie organizacji czasu pracy marynarzy (która ma zostać zmieniona zgodnie z załącznikiem A do niniejszej Umowy).

Prawidło 1.2 – Świadectwo zdrowia

Kwestię świadectw zdrowia regulują przepisy dyrektywy Rady 1999/63/WE z dnia 21 czerwca 1999 r. (która ma zostać zmieniona) dotyczącej Umowy w sprawie organizacji czasu pracy marynarzy (która ma zostać zmieniona zgodnie z załącznikiem A do niniejszej Umowy).

Prawidło 1.3 – Wyszkolenie i kwalifikacje

1. Marynarze nie mogą pracować na statku, jeżeli nie są odpowiednio wyszkoleni lub nie posiadają certyfikatów potwierdzających ich kompetencje lub inne kwalifikacje do wykonywania swoich obowiązków.
2. Marynarzom nie wolno pracować na statku, jeżeli nie ukończyli pomyślnie szkolenia z zakresu osobistego bezpieczeństwa na pokładzie statku.
3. Wyszkolenie i certyfikaty zgodne z obowiązkowymi instrumentami przyjętymi przez Międzynarodową Organizację Morską uważa się za spełniające wymagania ust. 1 i 2 niniejszego prawidła.

TYTUŁ 2

WARUNKI ZATRUDNIENIA*Prawidło 2.1 – Umowy o pracę zawierane z marynarzami*

1. Zasady i warunki zatrudnienia marynarza określa i wymienia pisemna umowa sformułowana w zrozumiały sposób, której postanowienia można wyegzekwować na drodze prawnej oraz która jest zgodna z normami określonymi w niniejszej umowie.
2. Umowy o pracę zawiera się w warunkach gwarantujących marynarzowi możliwość zapoznania się z umową i zasięgnięcia porady na temat jej warunków oraz dobrowolnej akceptacji tych warunków przed podpisaniem umowy.
3. W zakresie zgodnym z krajowym prawem i praktyką państwa członkowskiego, zakłada się, że umowy o pracę zawierane z marynarzami uwzględniają wszelkie układy zbiorowe pracy, które mają zastosowanie.

Norma A2.1 – Umowy o pracę zawierane z marynarzami

1. Każde państwo członkowskie przyjmuje przepisy ustawowe i wykonawcze zobowiązujące statki pływające pod jego banderą do spełnienia następujących wymagań:
 - a) marynarze pracujący na statkach pływających pod banderą danego państwa muszą pracować na podstawie umowy o pracę podpisanej przez marynarza i armatora lub jego przedstawiciela (lub, jeżeli nie są pracownikami, na podstawie dowodu potwierdzającego uzgodnienia umowne lub inne), zapewniającej im przyzwoite warunki pracy i życia na pokładzie statku, zgodne z wymaganiami niniejszej umowy;
 - b) marynarzom podpisującym umowę o pracę należy umożliwić zapoznanie się z nią i zasięgnięcie porady na jej temat przed podpisaniem, jak również należy im zapewnić wszelkie inne udogodnienia potrzebne do dobrowolnego zawarcia umowy, z wystarczającym zrozumieniem ich praw i obowiązków;
 - c) armator i marynarz muszą posiadać podpisane oryginały umowy o pracę zawartej z marynarzem;
 - d) należy podjąć środki w celu dopilnowania, by marynarze, w tym kapitan statku, mogli łatwo pozyskać na pokładzie statku informacje o warunkach ich zatrudnienia oraz by informacje takie, włącznie z kopią umowy o pracę zawartej z marynarzem, były również dostępne do wglądu dla urzędników właściwego organu, w tym także w portach, do których statek zawija; oraz
 - e) marynarzom należy wręczyć dokument zawierający zapis faktów dotyczących ich zatrudnienia na pokładzie statku.
2. W przypadku gdy układ zbiorowy pracy stanowi całość lub część umowy o pracę zawieranej z marynarzem, na pokładzie statku musi być dostępna kopia takiego układu. Jeżeli umowa o pracę zawarta z marynarzem i mający zastosowanie układ zbiorowy pracy nie są sporządzone w języku angielskim, to w języku angielskim muszą być dostępne następujące dokumenty (z wyjątkiem statków uprawiających jedynie żeglugę krajową):
 - a) kopia standardowego formularza umowy; oraz
 - b) wyciągi z układu zbiorowego pracy podlegające kontroli przez państwo portu.

3. Dokument, o którym mowa w ust. 1 lit. e) niniejszej normy, nie może zawierać żadnych stwierdzeń na temat jakości pracy marynarza ani jego wynagrodzenia. Formę dokumentu, informacje, które mają być w nim zawarte, oraz sposób ich zapisu określa prawo krajowe.

4. Każde państwo członkowskie przyjmuje przepisy ustawowe i wykonawcze określające kwestie, które mają być uwzględnione w umowach o pracę zawieranych z marynarzami, podlegające prawu krajowemu. Umowy o pracę zawierane z marynarzami muszą w każdym przypadku zawierać następujące informacje:

- a) pełne imię i nazwisko marynarza, datę urodzenia lub wiek oraz miejsce urodzenia;
- b) imię i nazwisko/nazwę i adres armatora;
- c) miejsce i datę zawarcia umowy o pracę z marynarzem;
- d) stanowisko, na którym marynarz ma zostać zatrudniony;
- e) wysokość wynagrodzenia marynarza lub wzór do jego obliczenia, jeżeli ma zastosowanie;
- f) wymiar corocznego płatnego urlopu lub wzór do jego obliczenia, jeżeli ma zastosowanie;
- g) warunki rozwiązania umowy, w tym:
 - (i) jeżeli umowa została zawarta na czas nieokreślony, warunki uprawniające każdą ze stron do jej rozwiązania oraz wymagany okres wypowiedzenia, który dla armatora nie może być krótszy niż dla marynarza;
 - (ii) jeżeli umowa została zawarta na czas określony, datę jej wygaśnięcia; oraz
 - (iii) jeżeli umowa została zawarta na określony rejs, port przeznaczenia i czas, który musi upłynąć od momentu przybycia na miejsce do czasu zakończenia służby przez marynarza;
- h) świadczenia z tytułu ochrony zdrowia i zabezpieczenia społecznego, które armator zapewnia marynarzowi;
- i) uprawnienia marynarza do repatriacji;
- j) odniesienie do układu zbiorowego pracy, jeżeli ma zastosowanie; oraz
- k) inne informacje, których może wymagać prawo krajowe.

5. Każde państwo członkowskie przyjmuje przepisy ustawowe i wykonawcze ustanawiające minimalne okresy wypowiedzenia obowiązujące marynarzy i armatorów w przypadku wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę zawartej z marynarzem. Czas trwania tych minimalnych okresów ustala się po konsultacjach z zainteresowanymi organizacjami armatorów i marynarzy, lecz nie może on być krótszy niż siedem dni.

6. Okres wypowiedzenia krótszy niż minimalny dopuszczalny jest w okolicznościach, które na mocy krajowych przepisów ustawowych lub wykonawczych lub obowiązujących układów zbiorowych pracy uważa się za uzasadniające rozwiązanie umowy o zatrudnienie z krótszym okresem wypowiedzenia lub bez wypowiedzenia. Określając takie okoliczności, każde państwo członkowskie zobowiązane jest uwzględnić konieczność rozwiązania umowy o pracę przez marynarza z krótszym okresem wypowiedzenia lub bez wypowiedzenia z powodów rodzinnych lub innych ważnych przyczyn bez ponoszenia kary.

Prawidło 2.3 – Godziny pracy i wypoczynku

Godziny pracy i wypoczynku marynarzy reguluje dyrektywa Rady 1999/63/WE z dnia 21 czerwca 1999 r. (która ma zostać zmieniona) dotycząca Umowy w sprawie organizacji czasu pracy marynarzy (która ma zostać zmieniona zgodnie z załącznikiem A do niniejszej umowy).

Prawidło 2.4 – Prawo do urlopu

1. Każde państwo członkowskie wymaga, by marynarze zatrudnieni na statkach pływających pod jego banderą otrzymywali coroczny płatny urlop na odpowiednich warunkach zgodnych z niniejszą Umową i dyrektywą Rady 1999/63/WE z dnia 21 czerwca 1999 r. (która ma zostać zmieniona) dotyczącą Umowy w sprawie organizacji czasu pracy marynarzy (która ma zostać zmieniona zgodnie z załącznikiem A do niniejszej umowy).
2. Marynarzom przysługuje prawo do urlopu na lądzie w celu poprawy ich zdrowia i samopoczucia, stosownie do wymagań gwarantujących niezawodność na zajmowanym przez nich stanowisku.

Prawidło 2.5 – Repatriacja

1. Marynarze mają prawo do repatriacji bez ponoszenia kosztów.
2. Każde państwo członkowskie wymaga, by statki pływające pod jego banderą zapewniły środki finansowe umożliwiające marynarzom należytą repatriację.

Norma A2.5 – Repatriacja

1. Każde państwo członkowskie zobowiązane jest zapewnić, by marynarze na statkach pływających pod jego banderą mieli prawo do repatriacji w następujących okolicznościach:
 - a) w przypadku wygaśnięcia umowy o pracę z marynarzem podczas pobytu za granicą;
 - b) w przypadku rozwiązania umowy o pracę z marynarzem:
 - (i) przez armatora; lub
 - (ii) przez marynarza, z uzasadnionych przyczyn; oraz
 - c) w przypadku gdy marynarze nie są zdolni dalej wywiązywać się z obowiązków wynikających z umowy o zatrudnienie lub nie można oczekiwać, że będą wywiązywali się z tych obowiązków w szczególnych okolicznościach.
2. Każde państwo członkowskie zobowiązane jest dopilnować, by jego przepisy ustawowe i wykonawcze lub inne środki lub układy zbiorowe pracy określały:
 - a) okoliczności, w których marynarze mają prawo do repatriacji zgodnie z ust. 1 lit. b) i c) niniejszej normy;
 - b) maksymalne okresy służby na pokładzie statku, po których marynarz nabywa prawo do repatriacji – okresy takie muszą być krótsze niż 12 miesięcy; oraz
 - c) dokładne prawa przyznawane przez armatorów w związku z repatriacją, w tym prawa dotyczące miejsc repatriacji, środków transportu, kosztów ponoszonych przez armatora oraz innych działań pozostających w gestii armatorów.
3. Każde państwo członkowskie ma zakazać armatorom domagania się od marynarzy, na początku ich zatrudnienia, zaliczek na pokrycie kosztów repatriacji i potrącania kosztów repatriacji z wynagrodzenia marynarzy lub pomniejszania innych przysługujących im praw, z wyjątkiem przypadków, gdy na podstawie krajowych przepisów ustawowych lub wykonawczych, lub innych środków lub stosowanych układów zbiorowych pracy stwierdza się poważne niedotrzymanie przez marynarza zobowiązań wynikających z umowy o pracę.
4. Krajowe przepisy ustawowe i wykonawcze nie naruszają prawa armatora do odzyskania kosztów repatriacji na podstawie umownych uzgodnień ze stronami trzecimi.
5. W przypadku gdy armator nie poczyni uzgodnień dotyczących kosztów repatriacji marynarzy, którzy są do tego uprawnieni lub nie pokryje tych kosztów:

- a) właściwy organ państwa członkowskiego, pod którego banderą pływa dany statek, zobowiązany jest zorganizować repatriację takich marynarzy; jeżeli nie dopełni tego obowiązku, repatriacją może zająć się państwo, z którego marynarze mają zostać repatriowani, lub państwo, którego są obywatelami, ubiegając się następnie o zwrot kosztów od państwa członkowskiego, pod którego banderą pływa dany statek;
 - b) państwo członkowskie, pod którego banderą pływa dany statek, odzyskuje od armatora koszty poniesione w związku z repatriacją marynarzy;
 - c) marynarze w żadnym przypadku nie mogą zostać obciążeni kosztami repatriacji, z wyjątkiem przypadku przewidzianego w ust. 3 niniejszej normy.
6. Uwzględniając mające zastosowanie instrumenty międzynarodowe, w tym Międzynarodową konwencję w sprawie zajęcia (aresztu) statków morskich z 1999 r., państwo członkowskie, które pokryło koszty repatriacji, może zatrzymać statki danego armatora lub może domagać się ich zatrzymania do czasu zwrotu kosztów zgodnie z ust. 5 niniejszej normy.
7. Każde państwo członkowskie zobowiązane jest ułatwić repatriację marynarzy ze statków zawijających do jego portów lub przepływających przez jego wody terytorialne lub wewnętrzne, jak również zapewnienie zastępstwa na pokładzie przez innych marynarzy.
8. W szczególności państwo członkowskie nie może odmówić prawa do repatriacji żadnemu marynarzowi z powodu położenia finansowego armatora lub jego niezdolności lub braku woli do zapewnienia zastępstwa za marynarza.
9. Każde państwo członkowskie wymaga, by statki pływające pod jego banderą posiadały na pokładzie i udostępniały marynarzom kopię krajowych przepisów mających zastosowanie do repatriacji, napisaną w odpowiednim języku.

Prawidło 2.6 – Odszkodowanie dla marynarza w przypadku zaginięcia lub zatonięcia statku

Marynarzom przysługuje odpowiednie odszkodowanie w przypadku obrażeń, szkody lub bezrobocia spowodowanych zaginięciem lub zatonięciem statku.

Norma A2.6 – Odszkodowanie dla marynarza w przypadku zaginięcia lub zatonięcia statku

1. Każde państwo członkowskie ustanawia przepisy zapewniające, by zawsze w razie zaginięcia lub zatonięcia statku armator wypłacił każdemu marynarzowi na pokładzie odszkodowanie z tytułu braku zatrudnienia w wyniku zaginięcia lub zatonięcia statku.
2. Przepisy, o których mowa w ust. 1, nie naruszają innych praw, jakie mogą przysługiwać marynarzowi na mocy krajowego prawa państwa członkowskiego w związku z obrażeniami lub szkodami poniesionymi w wyniku zaginięcia lub zatonięcia statku.

Prawidło 2.7 – Poziomy obsadzania statku załogą

Przepisy dotyczące wystarczającej, bezpiecznej i skutecznej obsady statku zawiera dyrektywa Rady 1999/63/WE z dnia 21 czerwca 1999 r. (która ma zostać zmieniona) dotycząca Umowy w sprawie organizacji czasu pracy marynarzy (która ma zostać zmieniona zgodnie z załącznikiem A do niniejszej umowy).

Prawidło 2.8 – Rozwój kariery i doskonalenie umiejętności marynarzy oraz ich szanse na zatrudnienie

Każde państwo członkowskie prowadzi krajową politykę promującą zatrudnienie w sektorze morskim oraz zachęcającą marynarzy zamieszkujących na jego terytorium do rozwoju kariery, doskonalenia umiejętności i tym samym zwiększania szans na zatrudnienie.

Norma A2.8 – Rozwój kariery i doskonalenie umiejętności marynarzy oraz ich szanse na zatrudnienie

1. Każde państwo członkowskie prowadzi krajową politykę zachęcającą marynarzy do rozwoju kariery, doskonalenia umiejętności i tym samym zwiększania szans na zatrudnienie w celu zapewnienia stałej i fachowej siły roboczej w sektorze morskim.
2. Celem polityki, o której mowa w ust. 1 niniejszej normy, ma być pomoc marynarzom w zwiększaniu ich kompetencji, kwalifikacji i szans na zatrudnienie.

3. Każde państwo członkowskie, po skonsultowaniu się z zainteresowanymi organizacjami armatorów i marynarzy, wyznacza wyraźne cele w obszarze poradnictwa zawodowego, kształcenia i szkolenia marynarzy, których obowiązki na pokładzie związane są przede wszystkim z bezpieczną eksploatacją i nawigacją statku, w tym cele w obszarze szkoleń prowadzonych na bieżąco.

TYTUŁ 3

ZAKWATEROWANIE, ZAPLECZE REKREACYJNE, WYŻYWIENIE I PRZYZRĄDZANIE POSIŁKÓW

Norma A3.1 – Zakwaterowanie i zaplecze rekreacyjne

1. Statki regularnie zawijające do portów, w których występuje duża liczba komarów, muszą być wyposażone w odpowiednie urządzenia wymagane przez właściwy organ.
2. Marynarzom, którzy pracują i żyją na statkach, obowiązkowo należy zapewnić na pokładzie odpowiednie zaplecze rekreacyjne, udogodnienia i usługi zaspokajające potrzeby wszystkich marynarzy, z uwzględnieniem przepisów dotyczących bezpieczeństwa i higieny oraz zapobiegania wypadkom.
3. Właściwy organ wymaga przeprowadzania częstych inspekcji na pokładach statków przez kapitana lub z jego upoważnienia w celu upewnienia się, czy pomieszczenia mieszkalne marynarzy są czyste, nadają się do mieszkania oraz czy nie wymagają napraw. Wyniki każdej inspekcji należy zapisywać i udostępniać do wglądu.
4. W przypadku statków, na których zachodzi potrzeba uwzględnienia, bez stosowania dyskryminacji, interesów marynarzy oddających się różnym i szczególnym praktykom religijnym i społecznym, właściwy organ, po konsultacjach z zainteresowanymi organizacjami armatorów i marynarzy, może zezwolić na umiarkowane odchylenia od tej normy, pod warunkiem że odchylenia takie nie skutkują stanem wszystkich udogodnień i zaplecza gorszym niż stan zapewniony stosowaniem niniejszej normy.

Prawidło 3.2 – Wyżywienie i przyrządzanie posiłków

1. Każde państwo członkowskie dopilnowuje, by na statkach pływających pod jego banderą przewożono i podawano żywność i wodę pitną odpowiedniej jakości, o odpowiednich wartościach odżywczych oraz we właściwych ilościach odpowiadających potrzebom danego statku, z uwzględnieniem różnych uwarunkowań kulturowych i religijnych.
2. Marynarzom w czasie służby na pokładzie należy się bezpłatne wyżywienie.
3. Marynarze zatrudnieni w charakterze kucharzy odpowiedzialnych za przyrządzanie posiłków muszą posiadać wyszkolenie i kwalifikacje do pełnienia tej funkcji na pokładzie statku.

Norma A3.2 – Wyżywienie i przyrządzanie posiłków

1. Każde państwo członkowskie przyjmuje przepisy ustawowe i wykonawcze lub inne środki w celu zapewnienia minimalnych standardów w odniesieniu do jakości i ilości pożywienia i wody pitnej oraz przyrządzania posiłków wydawanych marynarzom na statkach pływających pod banderą danego państwa, podejmując również działalność edukacyjną mającą na celu upowszechnianie standardów, o których mowa, oraz ich wdrażanie.
2. Każde państwo członkowskie zobowiązane jest dopilnować, by statki pływające pod jego banderą spełniały następujące minimalne standardy:
 - a) zapasy żywności i wody pitnej, z uwzględnieniem liczby marynarzy na statku, ich wymagań religijnych i praktyk kulturowych związanych z wyżywieniem, czasu trwania i charakteru rejsu, muszą być odpowiednie pod względem ilości, wartości odżywczej i różnorodności;
 - b) organizacja i wyposażenie zaplecza gastronomicznego muszą zapewniać przyrządzanie i wydawanie marynarzom odpowiednich, zróżnicowanych i pożywnych posiłków w higienicznych warunkach; oraz
 - c) pracownicy odpowiedzialni za przyrządzanie posiłków muszą być odpowiednio wyszkoleni i poinstruowani do pełnienia tej funkcji.
3. Armatorzy zobowiązani są zadbać o to, by marynarze zatrudnieni na stanowiskach kucharzy posiadali wyszkolenie, kwalifikacje i kompetencje do pełnienia tej funkcji zgodnie z wymaganiami przepisów ustawowych i wykonawczych danego państwa członkowskiego.

4. Do wymagań wymienionych w ust. 3 niniejszej normy należy ukończenie szkolenia zatwierdzonego i uznawanego przez właściwy organ, obejmującego naukę gotowania, higienę żywności i osobistą, przechowywanie żywności, kontrolę zapasów, ochronę środowiska oraz przepisy bezpieczeństwa i higieny pracy w gastronomii.

5. Na statkach z załogą liczącą mniej niż dziesięć osób, od których właściwy organ może nie wymagać zatrudniania wykwalifikowanego kucharza ze względu na liczebność załogi i prowadzoną działalność, osoba przyrządzająca posiłki w kuchni pokładowej musi być wyszkolona i poinstruowana w takich dziedzinach, jak higiena żywności i osobista oraz obchodzenie się z żywnością i jej przechowywanie na statku.

6. W sytuacjach szczególnej konieczności właściwy organ może zezwolić, by posiłki na konkretnym statku i przez czas określony przyrządzał niewykwalifikowany kucharz, do czasu zawinięcia statku do kolejnego dogodnego portu lub przez okres nieprzekraczający jednego miesiąca, pod warunkiem że osoba objęta taką dyspensą jest przeszkolona i poinstruowana w takich dziedzinach, jak higiena żywności i higiena osobista oraz obchodzenie się z żywnością i jej przechowywanie na statku.

7. Właściwy organ wymaga przeprowadzania na pokładach statków częstych inspekcji przez kapitana lub z jego upoważnienia, obejmujących:

- a) zapasy żywności i wody pitnej;
- b) wszystkie miejsca i wyposażenie na potrzeby przechowywania żywności i wody pitnej oraz wykonywania innych powiązanych czynności; oraz
- c) kuchnię pokładową i sprzęt na potrzeby przyrządzania i wydawania posiłków.

8. Żaden marynarz poniżej 18 roku życia nie może być zatrudniony lub zaangażowany jako kucharz ani nie może pracować w charakterze kucharza na statku.

TYTUŁ 4

OCHRONA ZDROWIA, OPIEKA MEDYCZNA I OCHRONA SOCJALNA

Prawidło 4.1 – Opieka medyczna na statku i na lądzie

1. Każde państwo członkowskie zobowiązane jest dopilnować, by wszyscy marynarze na statkach pływających pod jego banderą byli objęci odpowiednimi środkami na rzecz ochrony ich zdrowia oraz by mieli dostęp do natychmiastowej i właściwej opieki medycznej podczas pracy na statku.

2. Każde państwo członkowskie zobowiązane jest dopilnować, by marynarze znajdujący się na pokładach statków przebywających na jego terytorium i potrzebujący natychmiastowej pomocy medycznej mieli dostęp do placówek medycznych danego państwa członkowskiego na lądzie.

3. Wymagania dotyczące ochrony zdrowia i opieki medycznej na statku obejmują standardy w zakresie środków mających na celu zapewnienie marynarzom ochrony zdrowia i opieki medycznej możliwie jak najbardziej zbliżonej do tej powszechnie dostępnej dla pracowników na lądzie.

Norma A4.1 – Opieka medyczna na statku i na lądzie

1. Każde państwo członkowskie zobowiązane jest dopilnować, by marynarze pracujący na statkach pływających pod banderą tego państwa mieli zapewnioną ochronę zdrowia i opiekę medyczną, w tym podstawową opiekę stomatologiczną, na podstawie przyjętych środków, które:

- a) zapewniają stosowanie wobec marynarzy przepisów ogólnych w sprawie medycyny pracy i opieki medycznej istotnych z punktu widzenia pełnionych obowiązków, jak również przepisów szczegółowych odnoszących się konkretnie do pracy na statku;
- b) zapewniają marynarzom ochronę zdrowia i opiekę medyczną możliwie jak najbardziej zbliżoną do tej powszechnie dostępnej dla pracowników na lądzie, w tym natychmiastowy dostęp do niezbędnych leków, sprzętu medycznego i udogodnień na potrzeby diagnozy i leczenia, jak również do informacji medycznej i specjalistycznej wiedzy;
- c) zapewniają marynarzom, w miarę możliwości, prawo do bezzwłocznej wizyty u wykwalifikowanego lekarza medycyny lub stomatologa w portach, do których zawija statek;

- d) nie ograniczają się do leczenia chorych lub rannych marynarzy, lecz obejmują środki o charakterze zapobiegawczym, takie jak promocja zdrowia i programy edukacji zdrowotnej.
2. Właściwy organ wprowadza standardowy formularz karty zdrowia stosowany przez kapitanów statków oraz personel medyczny na lądzie i na statku. Wypełniony formularz i jego treść są poufne i wykorzystuje się je wyłącznie w celu ułatwienia leczenia marynarzy.
3. Każde państwo członkowskie przyjmuje przepisy ustawowe i wykonawcze ustanawiające wymagania dotyczące pokładowego zaplecza i wyposażenia na potrzeby leczenia szpitalnego i opieki medycznej oraz szkoleń na statkach pływających pod banderą danego państwa.
4. Krajowe przepisy ustawowe i wykonawcze muszą ustanawiać przynajmniej następujące wymagania:
- a) na pokładzie wszystkich statków musi znajdować się apteczka, sprzęt medyczny i podręcznik medyczny zgodne ze specyfikacją określoną przez właściwy organ i poddawane regularnym inspekcjom przez ten organ; krajowe wymagania muszą uwzględniać rodzaj statku, liczbę osób na pokładzie oraz charakter, miejsce przeznaczenia i czas trwania rejsu, jak również odpowiednie krajowe i międzynarodowe zalecane standardy medyczne;
- b) na statkach przewożących 100 lub więcej osób i zwykle odbywających rejsy międzynarodowe o czasie trwania przekraczającym 72 godziny musi znajdować się wykwalifikowany lekarz odpowiedzialny za opiekę medyczną; krajowe przepisy ustawowe i wykonawcze określają również, na jakich innych statkach musi znajdować się lekarz, uwzględniając, między innymi, takie czynniki, jak czas trwania, charakter i warunki rejsu oraz liczbę marynarzy na pokładzie;
- c) w odniesieniu do statków, na których nie ma lekarza, wymaga się, by na ich pokładzie znajdował się przynajmniej jeden marynarz, który w ramach swoich stałych obowiązków odpowiada za opiekę medyczną i podawanie leków lub przynajmniej jeden marynarz potrafiący udzielać pierwszej pomocy medycznej; w stosunku do osób, które nie są lekarzami i odpowiadają za opiekę medyczną na pokładzie, wymaga się, by miały ukończone odpowiednie szkolenie z zakresu opieki medycznej, spełniające wymagania Międzynarodowej konwencji o wymaganiach w zakresie wyszkolenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht z 1978 r., z późniejszymi zmianami (zwanej „konwencją STCW”); marynarze wyznaczeni do udzielania pierwszej pomocy medycznej muszą mieć ukończone odpowiednie szkolenie z udzielania pierwszej pomocy medycznej, spełniające wymagania konwencji STCW; krajowe przepisy ustawowe i wykonawcze określają poziom zatwierdzonego wymaganego szkolenia z uwzględnieniem, między innymi, takich czynników, jak czas trwania, charakter i warunki rejsu oraz liczba marynarzy na pokładzie; oraz
- d) właściwy organ zobowiązany jest zapewnić całodobową dostępność porad lekarskich, w tym porad specjalistycznych, świadczonych w ramach ustalonego systemu za pomocą łączności radiowej lub satelitarnej dla statków znajdujących się na morzu; porady lekarskie, włącznie z przekazywaniem informacji medycznej za pomocą łączności radiowej lub satelitarnej, mają być udzielane bezpłatnie wszystkim statkom bez względu na ich banderę.

Prawidło 4.2 – Odpowiedzialność armatorów

1. Każde państwo członkowskie zobowiązane jest dopilnować, by na statkach pływających pod jego banderą wprowadzono środki uprawniające marynarzy zatrudnionych na statkach do pomocy finansowej i wsparcia ze strony armatora na wypadek finansowych konsekwencji choroby, obrażeń lub śmierci podczas służby pełnionej na podstawie umowy o pracę z marynarzem lub w wyniku zatrudnienia na podstawie takiej umowy.
2. Niniejsze prawidło nie wpływa na inne środki odwoławcze, z których marynarz może chcieć skorzystać.

Norma A4.2 – Odpowiedzialność armatorów

1. Każde państwo członkowskie przyjmuje przepisy ustawowe i wykonawcze zobowiązujące armatorów statków pływających pod jego banderą do ochrony zdrowia wszystkich marynarzy pracujących na statkach i zapewnienia im opieki medycznej zgodnie z następującymi minimalnymi standardami:
- a) armatorzy ponoszą koszty związane z chorobami lub obrażeniami marynarzy pracujących na ich statkach w przypadku wystąpienia takich chorób lub obrażeń w okresie między dniem rozpoczęcia służby a dniem, który można uznać za dzień należytej repatriacji marynarza, lub w przypadku chorób i obrażeń wynikających z zatrudnienia w takim okresie;
- b) armatorzy zobowiązani są zapewnić zabezpieczenie finansowe na odszkodowanie należne z tytułu śmierci lub długoterminowej niepełnosprawności marynarza w wyniku obrażeń, choroby lub ryzyka związanych z wykonywaną pracą, zgodnie z przepisami prawa krajowego, postanowieniami umowy o pracę zawartej z marynarzem lub stosownie do układu zbiorowego pracy;

- c) armatorzy zobowiązani są pokryć koszty opieki medycznej, w tym leczenia oraz dostawy niezbędnych leków i sprzętu terapeutycznego oraz zakwaterowania i wyżywienia z dala od domu, do czasu powrotu chorego lub ранego marynarza do zdrowia lub do czasu wydania orzeczenia stwierdzającego stały charakter choroby lub niepełnosprawności; oraz
- d) armatorzy ponoszą koszty pochówku w przypadku śmierci marynarza na statku lub na łódzie w trakcie zatrudnienia.
2. Krajowe przepisy ustawowe lub wykonawcze mogą ograniczać odpowiedzialność armatora w odniesieniu do pokrycia kosztów opieki medycznej, zakwaterowania i wyżywienia do okresu, który nie może być krótszy niż 16 tygodni od dnia odniesienia obrażeń lub wystąpienia choroby.
3. Jeżeli choroba lub obrażenia skutkują niezdolnością do pracy, armator jest zobowiązany do:
- a) wypłaty pełnego wynagrodzenia przez cały okres pozostawania marynarza na pokładzie lub do dnia ich repatriacji zgodnie z postanowieniami niniejszej umowy; oraz
- b) wypłaty całego lub części wynagrodzenia, zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi lub wykonawczymi lub z postanowieniami układów zbiorowych pracy, od dnia repatriacji marynarza lub ich zejścia na ląd, do czasu ich powrotu do zdrowia lub do czasu nabycia przez nich uprawnień do świadczeń pieniężnych na mocy ustawodawstwa danego państwa członkowskiego, jeżeli sytuacja taka ma miejsce wcześniej.
4. Krajowe przepisy ustawowe lub wykonawcze mogą ograniczać odpowiedzialność armatora w odniesieniu do wypłaty całego lub części wynagrodzenia marynarzowi nieprzebywającemu już na statku do okresu, który nie może być krótszy niż 16 tygodni od dnia odniesienia obrażeń lub wystąpienia choroby.
5. Krajowe przepisy ustawowe i wykonawcze mogą wykluczać odpowiedzialność armatora w przypadku:
- a) obrażeń odniesionych w inny sposób niż podczas pełnienia służby na statku;
- b) obrażeń lub choroby spowodowanych uprzednim świadomym złym postępowaniem chorego, ранego lub zmarłego marynarza; oraz
- c) choroby lub słabości celowo zatajonej przy zawieraniu umowy o pracę.
6. Krajowe przepisy ustawowe lub wykonawcze mogą zwalniać armatora z obowiązku pokrycia kosztów opieki medycznej, zakwaterowania i wyżywienia oraz kosztów pochówku w zakresie, w jakim zobowiązania te przejmują władze publiczne.
7. Armatorzy lub ich przedstawiciele zobowiązani są podjąć środki w celu zabezpieczenia własności pozostawionej na statku przez chorych, ранych lub zmarłych marynarzy i jej zwrotu marynarzom lub ich rodzinie.

Prawidło 4.3 – Ochrona zdrowia i bezpieczeństwa oraz zapobieganie wypadkom

1. Każde państwo członkowskie zobowiązane jest dopilnować, by marynarze na statkach pływających pod jego banderą byli objęci ochroną zdrowia w ramach medycyny pracy oraz by żyli, pracowali i szkolili się na pokładach statków w bezpiecznych i higienicznych warunkach.
2. Każde państwo członkowskie opracowuje i obwieszcza krajowe wytyczne dotyczące zarządzania bezpieczeństwem i zdrowiem w pracy na pokładach statków pływających pod jego banderą, po konsultacji z przedstawicielami organizacji armatorów i marynarzy oraz z uwzględnieniem mających zastosowanie kodeksów, wytycznych i standardów zalecanych przez organizacje międzynarodowe, krajowe organy administracji i organizacje z sektora gospodarki morskiej.
3. Każde państwo członkowskie przyjmuje przepisy ustawowe i wykonawcze oraz inne środki w odniesieniu do kwestii określonych w niniejszej umowie z uwzględnieniem odpowiednich instrumentów międzynarodowych, jak również określa normy w odniesieniu do bezpieczeństwa i zdrowia w pracy na pokładach statków pływających pod jego banderą.

Norma A4.3 – Ochrona zdrowia i bezpieczeństwa oraz zapobieganie wypadkom

1. Przepisy ustawowe i wykonawcze, które mają zostać przyjęte zgodnie z prawidłem 4.3 ust. 3, muszą obejmować następujące kwestie:

- a) przyjęcie i skuteczne wdrożenie oraz promowanie polityki i programów w obszarze bezpieczeństwa i zdrowia w miejscu pracy na statkach pływających pod banderą danego państwa członkowskiego, w tym ocenę ryzyka oraz szkolenia i instrukcje dla marynarzy;
- b) pokładowe programy zapobiegania wypadkom, obrażeniom i chorobom w miejscu pracy oraz programy ukierunkowane na nieustanne udoskonalanie ochrony bezpieczeństwa i zdrowia w miejscu pracy, opracowywane przy współudziale przedstawicieli marynarzy i wszystkich innych osób zainteresowanych wdrażaniem tych programów, z uwzględnieniem środków zapobiegawczych, w tym kontroli technicznej i projektowej, zmiany procesów i procedur dla zadań zbiorowych i indywidualnych oraz stosowania wyposażenia ochrony osobistej; oraz
- c) wymagania dotyczące kontrolowania, zgłaszania i korygowania niebezpiecznych warunków oraz przeprowadzania dochodzeń w sprawie wypadków przy pracy na pokładzie i zgłaszania tych wypadków.

2. Przepisy, o których mowa w ust. 1 niniejszej normy, muszą:

- a) uwzględniać odpowiednie instrumenty międzynarodowe dotyczące bezpieczeństwa i zdrowia w miejscu pracy ogólnie oraz zagrożeń szczególnych, jak również muszą obejmować wszystkie kwestie istotne w kategoriach zapobiegania wypadkom, obrażeniom i chorobom w miejscu pracy, mogące mieć zastosowanie do pracy marynarzy, zwłaszcza wypadkom, obrażeniom i chorobom mającym związek z pracą na morzu;
- b) określać obowiązki kapitana lub osoby przez niego wyznaczonej do przejścia szczególnej odpowiedzialności za wdrażanie i przestrzeganie polityki i programu w obszarze bezpieczeństwa i zdrowia w miejscu pracy na statku; oraz
- c) określać uprawnienia marynarzy na statku, wyznaczonych lub wybranych na przedstawicieli ds. bezpieczeństwa, którzy mają uczestniczyć w posiedzeniach komitetu ds. bezpieczeństwa na statku; komitet taki musi zostać powołany na statku z załogą liczącą pięciu lub więcej marynarzy.

3. Przepisy ustawowe lub wykonawcze określone w prawidłe 4.3 ust. 3 podlegają regularnej weryfikacji w konsultacji z przedstawicielami organizacji armatorów i marynarzy oraz, w razie konieczności, zmienia się je w celu uwzględnienia postępów w technologii i badaniach naukowych, by w ten sposób ułatwić nieustanne doskonalenie polityki i programów w obszarze bezpieczeństwa i zdrowia w miejscu pracy oraz zapewnić bezpieczne warunki pracy marynarzom na statkach pływających pod banderą danego państwa członkowskiego.

4. Przyjmuje się, że zgodność z wymaganiami mających zastosowanie międzynarodowych instrumentów w sprawie dopuszczalnych poziomów narażenia na niebezpieczeństwa w miejscu pracy na statku oraz dotyczących opracowywania i wdrażania polityki i programów w obszarze bezpieczeństwa i zdrowia w miejscu pracy na statku oznacza zgodność z wymaganiami niniejszej umowy.

5. Właściwy organ zapewnia, aby:

- a) wypadki, obrażenia i choroby w miejscu pracy były odpowiednio zgłaszane;
- b) przechowywano, analizowano i publikowano szczegółowe statystyki takich wypadków i chorób oraz, w miarę potrzeb, prowadzono badania ogólnych tendencji i stwierdzonych zagrożeń; oraz
- c) prowadzono dochodzenie w sprawie wypadków w miejscu pracy.

6. Procedury zgłaszania i dochodzenia w sprawach dotyczących bezpieczeństwa i zdrowia w miejscu pracy muszą zapewniać ochronę danych osobowych marynarzy.

7. Właściwy organ współpracuje z organizacjami armatorów i marynarzy w celu podejmowania środków na rzecz przekazania wszystkim marynarzom informacji o szczególnych zagrożeniach na pokładach statków, na przykład wysyłając urzędowe powiadomienia zawierające odpowiednie instrukcje.

8. Właściwy organ zobowiązuje armatorów przeprowadzających ocenę ryzyka w związku z zarządzaniem w obszarze bezpieczeństwa i zdrowia w miejscu pracy do korzystania z odpowiednich danych statystycznych z ich statków oraz z ogólnych statystyk dostarczanych przez właściwy organ.

Prawidło 4.4 – Dostęp do udogodnień socjalnych na lądzie

Każde państwo członkowskie zapewnia łatwy dostęp do udogodnień socjalnych na lądzie, jeżeli takie istnieją. Państwo członkowskie wspiera również rozwój zaplecza socjalnego w wyznaczonych portach w celu zapewnienia marynarzom ze statków przebywających w porcie dostępu do odpowiednich udogodnień i usług socjalnych.

Norma A4.4 – Dostęp do udogodnień socjalnych na lądzie

1. Każde państwo członkowskie wymaga, by udogodnienia socjalne znajdujące się na jego terytorium były dostępne dla wszystkich marynarzy bez względu na ich narodowość, rasę, kolor skóry, płeć, wyznanie, przekonania polityczne lub pochodzenie społeczne oraz niezależnie od państwa bandery statku, na którym są zatrudnieni, zaangażowani do pracy lub pracują.
2. Każde państwo członkowskie wspiera rozwój zaplecza socjalnego we właściwych portach w swoim kraju i ustala, po konsultacjach z zainteresowanymi organizacjami armatorów i marynarzy, które porty należy uznać za właściwe w danej kwestii.
3. Każde państwo członkowskie zachęca do utworzenia komisji socjalnych, które dokonują regularnego przeglądu zaplecza socjalnego i usług w celu upewnienia się co do ich prawidłowości w świetle potrzeb marynarzy, które zmieniają się w związku z postępem technicznym, w zakresie eksploatacji oraz innymi postępami w sektorze żeglugi morskiej.

TYTUŁ 5

ZGODNOŚĆ I EGZEKWOWANIE

Prawidło 5.1.5 – Pokładowe procedury wnoszenia skarg

1. Każde państwo członkowskie wymaga, by na statkach pływających pod jego banderą obowiązywały procedury zapewniające sprawiedliwe, skuteczne i sprawne rozpatrywanie skarg marynarzy w związku ze stwierdzeniem naruszenia wymagań konwencji (w tym praw marynarzy).
2. Każde państwo członkowskie zobowiązane jest zabronić jakiegokolwiek represjonowania marynarza z powodu wniesienia przez niego skargi i stosować kary w przypadkach takiego represjonowania.
3. Postanowienia niniejszego prawidła nie naruszają prawa marynarza do ubiegania się o zadośćuczynienie za pomocą środków prawnych, które marynarz uzna za właściwe.

Norma A5.1.5 – Pokładowe procedury wnoszenia skarg

1. Bez uszczerbku dla szerszego zakresu, który mogą gwarantować krajowe przepisy ustawowe lub wykonawcze lub układy zbiorowe pracy, marynarze mogą korzystać z pokładowych procedur w celu wnoszenia skarg w różnych sprawach, w których można stwierdzić naruszenie wymagań konwencji (w tym praw marynarzy).
2. Każde państwo członkowskie dopilnowuje, by jego przepisy ustawowe lub wykonawcze uwzględniały pokładowe procedury wnoszenia skarg w celu spełnienia wymagań prawidła 5.1.5. Procedury takie powinny dążyć do rozpatrywania skarg na możliwie najniższym poziomie. Marynarzom przysługuje jednak zawsze prawo do wniesienia skargi bezpośrednio do kapitana oraz do właściwych organów zewnętrznych, jeżeli uznają to za konieczne.
3. Pokładowe procedury wnoszenia skarg muszą uwzględniać prawo marynarza do zaangażowania asysty lub przedstawiciela w trakcie procedury składania skargi oraz środki chroniące marynarzy przed represjami spowodowanymi wniesieniem skargi. Określenie „represjonowanie” obejmuje wszelkie niekorzystne dla marynarza działania z czyjejkolwiek strony, podejmowane wskutek wniesienia skargi, która nie jest ewidentnie bezpodstawna lub złośliwa.
4. Oprócz egzemplarza umowy o zatrudnienie wszyscy marynarze muszą otrzymać egzemplarz pokładowych procedur wnoszenia skarg mających zastosowanie na danym statku. Dokument ten zawiera dane do kontaktu z właściwym organem państwa bandery oraz w kraju zamieszkania marynarza, jeżeli jest inny, jak również nazwisko osoby lub nazwiska osób na pokładzie statku, które mogą udzielać marynarzom poufnych i obiektywnych porad w sprawie ich skarg oraz udzielać im innej pomocy w przestrzeganiu procedur wnoszenia skarg mających zastosowanie na danym statku.

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Zastosowanie niniejszej umowy podlega weryfikacji na wniosek którejkolwiek ze stron niniejszej umowy oraz w wyniku zmian jakichkolwiek postanowień Konwencji o pracy na morzu z 2006 r.

Partnerzy społeczni zawierają niniejszą umowę z zastrzeżeniem, że nie wejdzie ona w życie do czasu wejścia w życie konwencji MOP o pracy na morzu z 2006 r., co ma nastąpić po upływie 12 miesięcy od dnia zarejestrowania w Międzynarodowym Biurze Pracy ratyfikacji przez co najmniej 30 państw członkowskich, których łączny udział w światowym tonażu brutto statków wynosi 33 procent.

Państwa członkowskie lub partnerzy społeczni mogą utrzymać w mocy lub wprowadzić przepisy korzystniejsze dla marynarzy niż warunki niniejszej umowy.

Postanowienia niniejszej umowy nie naruszają bardziej rygorystycznych lub szczególnych przepisów prawodawstwa wspólnotowego.

Niniejsza umowa nie wpływa na żadne prawo, zwyczaj lub umowy zapewniające bardziej korzystne warunki dla marynarzy. Warunki niniejszej umowy nie naruszają na przykład przepisów dyrektywy Rady 89/391/EWG w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy, dyrektywy Rady 92/29/EWG dotyczącej minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia w celu poprawy opieki medycznej na statkach ani dyrektywy Rady 1999/63/WE dotyczącej Umowy w sprawie organizacji czasu pracy marynarzy (która ma zostać zmieniona zgodnie z załącznikiem A do niniejszej umowy).

Wejście w życie niniejszej Umowy nie daje uzasadnionych podstaw do ograniczenia ogólnego poziomu ochrony zapewnionej marynarzom w obszarze stanowiącym przedmiot tej Umowy.

EUROPEJSKA FEDERACJA PRACOWNIKÓW TRANSPORTU (ETF)

STOWARZYSZENIE ARMATORÓW WSPÓLNOTY EUROPEJSKIEJ (ECSA)

PRZEWODNICZĄCY SEKTOROWEGO KOMITETU DIALOGU DS. TRANSPORTU MORSKIEGO

BRUKSELA, DNIA 19 MAJA 2008 R.

ZAŁĄCZNIK A

**ZMIANY DO UMOWY W SPRAWIE ORGANIZACJI CZASU PRACY MARYNARZY ZAWARTEJ
30 WRZEŚNIA 1998 R.**

Podczas dyskusji prowadzących do zawarcia Umowy w sprawie Konwencji o pracy na morzu z 2006 r. partnerzy społeczni zweryfikowali dodatkowo Umowę w sprawie organizacji czasu pracy marynarzy zawartą dnia 30 września 1998 r., w celu sprawdzenia jej zgodności z odpowiednimi postanowieniami konwencji oraz uzgodnienia koniecznych zmian.

W konsekwencji partnerzy społeczni uzgodnili następujące zmiany do Umowy w sprawie organizacji czasu pracy:

1. Klauzula 1

Wprowadza się ust. 3 w brzmieniu:

„3. W przypadku wątpliwości, czy pewne kategorie osób można uważać za marynarzy do celów niniejszej Umowy, kwestię tę rozstrzyga właściwy organ w państwie członkowskim po konsultacji z zainteresowanymi organizacjami armatorów i marynarzy. W tym kontekście należy odpowiednio uwzględnić rezolucję przyjętą na 94. (morskiej) sesji Konferencji ogólnej Międzynarodowej Organizacji Pracy, dotyczącą informacji o grupach zawodowych.”.

2. Klauzula 2 lit. c)

Klauzula 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) określenie »marynarz« oznacza każdą osobę zatrudnioną, zaangażowaną do pracy lub pracującą w jakimkolwiek charakterze na statku, do którego ma zastosowanie niniejsza umowa;”.

3. Klauzula 2 lit. d)

Klauzula 2 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) określenie »armator« oznacza właściciela statku lub inną organizację lub osobę, taką jak osoba zarządzająca statkiem, agenta lub podmiot czarterujący statek bez załogi, która przejęła od właściciela odpowiedzialność za eksploatację statku i, przejmując taką odpowiedzialność, zgodziła się przejąć zadania i obowiązki nałożone na armatorów zgodnie z niniejszą Umową bez względu na to, czy jakakolwiek inna organizacja lub osoba realizuje niektóre zadania lub wypełnia zobowiązania w imieniu armatora.”.

4. Klauzula 6

Klauzula 6 otrzymuje brzmienie:

„1. Marynarze, którzy nie ukończyli 18 roku życia, nie mogą pracować w nocy. Do celów niniejszej klauzuli »noc« definiuje się zgodnie z prawem krajowym i przyjętą praktyką. Noc obejmuje co najmniej dziewięć kolejnych godzin, licząc najpóźniej od północy i kończąc nie wcześniej niż o piątej rano.

2. Właściwy organ może wprowadzić wyjątek od obowiązku ścisłego przestrzegania ograniczeń dotyczących pracy w godzinach nocnych, w przypadku gdy:

a) zaszкодziłoby to skutecznemu wyszkoleniu marynarzy zgodnie z przyjętymi programami i harmonogramami; lub

b) marynarze objęci wyjątkiem muszą wykonywać zadanie nocą z uwagi na jego szczególny charakter lub uznany program szkolenia, natomiast właściwy organ ustala, po konsultacjach z zainteresowanymi organizacjami armatorów i marynarzy, czy taka praca nie będzie powodowała uszczerbku na zdrowiu marynarzy ani nie pogorszy ich samopoczucia.

3. Zabrania się zatrudniania i angażowania marynarzy poniżej 18 roku życia oraz powierzania im pracy, jeżeli praca taka może zagrażać ich zdrowiu lub bezpieczeństwu. Rodzaje takiej pracy określają krajowe przepisy ustawowe lub wykonawcze, lub właściwy organ, po konsultacjach z zainteresowanymi organizacjami armatorów i marynarzy, zgodnie z odpowiednimi międzynarodowymi normami.”.

5. Klauzula 13

Klauzula 13 ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

- „1. Marynarze nie mogą pracować na statku, jeżeli nie posiadają świadectwa zdrowia potwierdzającego ich przydatność do wykonywanych obowiązków.
2. Wyjątki dopuszcza się wyłącznie w sytuacjach przewidzianych niniejszą umową.
3. Właściwy organ wymaga, by przed podjęciem pracy na statku marynarze posiadali ważne świadectwo zdrowia, potwierdzające ich przydatność do wykonywania konkretnej pracy na morzu.
4. W celu zagwarantowania, by świadectwa zdrowia odzwierciedlały faktyczny stan zdrowia marynarzy w odniesieniu do obowiązków, które mają oni wykonywać, właściwy organ, po konsultacjach z zainteresowanymi organizacjami armatorów i marynarzy oraz uwzględniając odpowiednio mające zastosowanie wytyczne międzynarodowe, określa charakter badania lekarskiego i świadectwa zdrowia.
5. Niniejsza umowa nie narusza postanowień Międzynarodowej konwencji o wymaganiach w zakresie wykszolenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht z 1978 r., z późniejszymi zmianami (zwanej »konwencją STCW«). Właściwy organ zobowiązany jest przyjąć świadectwo zdrowia wydane zgodnie z wymaganiami konwencji STCW do celów ust. 1 i 2 niniejszej klauzuli. Tak samo przyjmuje się świadectwo zdrowia spełniające zasadniczo te wymagania w przypadku marynarzy nieobjętych konwencją STCW.
6. Świadectwo zdrowia musi być wystawione przez wykwalifikowanego lekarza lub, w przypadku świadectwa dotyczącego wyłącznie wzroku, przez osobę uznawaną przez właściwy organ za posiadającą kwalifikacje do wydawania takich świadectw. Lekarze wydający opinię w ramach procedur badań lekarskich muszą być całkowicie niezależni zawodowo.
7. Marynarzom, którym odmówiono wydania świadectwa zdrowia lub których poddano ograniczeniom pod względem zdolności do pracy, zwłaszcza w odniesieniu do czasu pracy, dziedziny lub zakresu działalności gospodarczej, należy umożliwić poddanie się kolejnemu badaniu przez innego niezależnego lekarza lub niezależnego biegłego ds. medycznych.
8. Każde świadectwo zdrowia potwierdza w szczególności, że:
 - a) marynarz ma wystarczająco dobry słuch, wzrok oraz posiada zdolność rozpoznawania kolorów, w przypadku gdy jego zdolność do pracy uzależniona jest od zdolności rozpoznawania kolorów; oraz
 - b) marynarz nie cierpi na dolegliwość, która podczas wykonywania pracy na morzu może ulec zaostreniu lub skutkować niezdolnością marynarza do służby, lub zagrażać zdrowiu innych osób na pokładzie.
9. O ile nie jest wymagany krótszy okres, z uwagi na szczególny charakter zadań, które ma wykonywać dany marynarz, lub stosownie do wymagań konwencji STCW:
 - a) okres ważności świadectwa zdrowia wynosi najwyżej dwa lata, chyba że marynarz nie ukończył 18 roku życia, kiedy to maksymalny okres ważności świadectwa wynosi jeden rok;
 - b) okres ważności świadectwa potwierdzającego zdolność rozpoznawania kolorów wynosi najwyżej sześć lat.

10. W nagłych sytuacjach właściwy organ może zezwolić marynarzowi na pracę bez ważnego świadectwa zdrowia do czasu zawinięcia do portu, w którym marynarz może otrzymać świadectwo zdrowia od wykwalifikowanego lekarza, pod warunkiem że:

- a) okres takiego zezwolenia nie przekracza trzech miesięcy; oraz
- b) marynarz posiada świadectwo zdrowia, które niedawno utraciło ważność.

11. Jeżeli okres ważności świadectwa wygasa w trakcie rejsu, świadectwo zachowuje ważność do czasu zawinięcia do kolejnego portu, w którym marynarz może otrzymać świadectwo zdrowia od wykwalifikowanego lekarza, pod warunkiem że okres ten nie przekracza trzech miesięcy.

12. Świadectwa zdrowia marynarzy pracujących na statkach odbywających zazwyczaj rejsy międzynarodowe muszą być sporządzone przynajmniej w języku angielskim.”.

Kolejne zdania klauzuli 13 ust. 1 oraz ust. 2 otrzymują numerację ustępów 13–15.

6. Klauzula 16:

Pierwsze zdanie otrzymuje brzmienie:

„Każdy marynarz ma prawo do corocznego płatnego urlopu. Wymiar corocznego płatnego urlopu oblicza się na podstawie co najmniej 2,5 dni kalendarzowych na miesiąc zatrudnienia, pomniejszając go proporcjonalnie za niepełne miesiące.”.

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 27 listopada 2008 r.

w sprawie zawarcia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej i jej państw członkowskich, Protokołu do Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób, w związku z udziałem Republiki Bułgarii i Rumunii w charakterze umawiających się stron, w następstwie przystąpienia tych państw do Unii Europejskiej

(2009/392/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 310 w związku z art. 300 ust. 2 akapit pierwszy zdanie drugie i art. 300 ust. 3 akapit drugi,

uwzględniając Akt Przystąpienia do Unii Europejskiej dołączony do Traktatu o przystąpieniu, w szczególności jego art. 6 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

(2) Zgodnie z decyzją Rady z dnia 26 maja 2008 r. i w oczekiwaniu na jego ostateczne zawarcie w późniejszym terminie, protokół został podpisany w imieniu Wspólnoty Europejskiej i jej państw członkowskich dnia 27 maja 2008 r.

(3) Protokół powinien zostać zawarty,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Wspólnoty Europejskiej i jej państw członkowskich Protokół do Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób, w związku z udziałem Republiki Bułgarii i Rumunii w charakterze umawiających się stron, w następstwie przystąpienia tych państw do Unii Europejskiej.

Tekst protokołu dołączony jest do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady, w imieniu Wspólnoty Europejskiej i jej państw członkowskich, przekazuje powiadomienie o zatwierdzeniu, o którym mowa w art. 6 protokołu.

(1) Po udzieleniu Komisji upoważnienia w dniu 5 maja 2006 r., zakończono negocjacje z Konfederacją Szwajcarską dotyczące Protokołu do Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób, w związku z udziałem Republiki Bułgarii i Rumunii w charakterze umawiających się stron, w następstwie przystąpienia tych państw do Unii Europejskiej.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 27 listopada 2008 r.

W imieniu Rady

L. CHATEL

Przewodniczący

PROTOKÓŁ

**do Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony,
a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób,
w związku z udziałem Republiki Bułgarii i Rumunii w charakterze umawiających się stron,
w następstwie przystąpienia tych państw do Unii Europejskiej**

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA,

reprezentowana przez Radę Unii Europejskiej, oraz

KRÓLESTWO BELGII,

REPUBLIKA BUŁGARII,

REPUBLIKA CZESKA,

KRÓLESTWO DANII,

REPUBLIKA FEDERALNA NIEMIEC,

REPUBLIKA ESTOŃSKA,

IRLANDIA,

REPUBLIKA GRECKA,

KRÓLESTWO HISZPANII,

REPUBLIKA FRANCUSKA,

REPUBLIKA WŁOSKA,

REPUBLIKA CYPRYJSKA,

REPUBLIKA ŁOTEWSKA,

REPUBLIKA LITEWSKA,

WIELKIE KSIĘSTWO LUKSEMBURGA,

REPUBLIKA WĘGIERSKA,

MALTA,

KRÓLESTWO NIDERLANDÓW,

REPUBLIKA AUSTRII,

RZECZPOSPOLITA POLSKA,

REPUBLIKA PORTUGALSKA,

RUMUNIA,

REPUBLIKA SŁOWENII,

REPUBLIKA SŁOWACKA,

REPUBLIKA FINLANDII,

KRÓLESTWO SZWECJI,

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ,

zwane dalej „państwami członkowskimi”, reprezentowanymi również przez Radę Unii Europejskiej,

z jednej strony, oraz

KONFEDERACJA SZWAJCARSKA, zwana dalej „Szwajcarią”,

z drugiej strony,

zwane dalej „umawiającymi się stronami”,

UWZGLĘDNIAJĄC Umowę z dnia 21 czerwca 1999 r. między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób (dalej zwaną „Umową”), która weszła w życie w dniu 1 czerwca 2002 r.,

UWZGLĘDNIAJĄC Protokół z dnia 26 października 2004 r. do Umowy z dnia 21 czerwca 1999 r. między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób, w związku z udziałem w charakterze umawiających się stron Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii oraz Republiki Słowackiej, w następstwie przystąpienia tych państw do Unii Europejskiej (zwany dalej „Protokołem z 2004 r.”), który wszedł w życie w dniu 1 kwietnia 2006 r.,

UWZGLĘDNIAJĄC przystąpienie Republiki Bułgarii i Rumunii (zwanych dalej „nowymi państwami członkowskimi”) do Unii Europejskiej w dniu 1 stycznia 2007 r.,

ZWAŻYWSZY, że nowe państwa członkowskie mają stać się umawiającymi się stronami Umowy,

ZWAŻYWSZY, że Akt przystąpienia upoważnia Radę Unii Europejskiej do zawarcia w imieniu państw członkowskich Unii Europejskiej Protokołu w sprawie przystąpienia do Umowy nowych państw członkowskich,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

1. Nowe państwa członkowskie niniejszym stają się umawiającymi się stronami Umowy.

2. Od momentu wejścia w życie niniejszego Protokołu postanowienia Umowy są wiążące dla nowych państw członkowskich tak samo jak dla aktualnych umawiających się stron Umowy na warunkach i zasadach określonych w niniejszym Protokole.

Artykuł 2

W tekście Umowy i w załączniku I do Umowy wprowadzone zostają następujące dostosowania:

1) wykaz umawiających się stron Umowy otrzymuje brzmienie:

„WSPÓLNOTA EUROPEJSKA,

KRÓLESTWO BELGII,

REPUBLIKA BUŁGARII,

REPUBLIKA CZESKA,

KRÓLESTWO DANII,

REPUBLIKA FEDERALNA NIEMIEC,

REPUBLIKA ESTOŃSKA,

IRLANDIA,

REPUBLIKA GRECKA,

KRÓLESTWO HISZPANII,

REPUBLIKA FRANCUSKA,

REPUBLIKA WŁOSKA,

REPUBLIKA CYPRYJSKA,

REPUBLIKA ŁOTEWSKA,

REPUBLIKA LITEWSKA,

WIELKIE KSIĘSTWO LUKSEMBURGA,

REPUBLIKA WĘGIERSKA,

MALTA,

KRÓLESTWO NIDERLANDÓW,

REPUBLIKA AUSTRII,

RZECZPOSPOLITA POLSKA,

REPUBLIKA PORTUGALSKA,

RUMUNIA,

REPUBLIKA SŁOWENII,

REPUBLIKA SŁOWACKA,

REPUBLIKA FINLANDII,

KRÓLESTWO SZWECJI,

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ,

z jednej strony, oraz

KONFEDERACJA SZWAJCARSKA,

z drugiej strony;”;

2) w art. 10 Umowy wprowadza się następujące zmiany:

a) po ustępie 1a dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1b. Do dwóch lat od dnia wejścia w życie Protokołu do niniejszej Umowy w związku z udziałem Republiki Bułgarii i Rumunii w charakterze umawiających się stron, Szwajcaria może utrzymać limity ilościowe w zakresie dostępu pracowników zatrudnionych w Szwajcarii oraz dla osób prowadzących działalność na własny rachunek, będących obywatelami Republiki Bułgarii i Rumunii w odniesieniu do następujących dwóch kategorii pobytu: pobytu na okres przekraczający cztery miesiące, lecz krótszy niż jeden rok, oraz pobytu na okres jednego roku lub przekraczający jeden rok. Pobyt nieprzekraczający czterech miesięcy nie podlega żadnym ograniczeniom ilościowym.

Przed upływem okresu przejściowego wymienionego powyżej Wspólny Komitet dokona przeglądu funkcjonowania okresu przejściowego stosowanego wobec obywateli nowych państw członkowskich na podstawie sprawozdania Szwajcarii. Po zakończeniu przeglądu i najpóźniej w momencie upływu okresu wymienionego powyżej Szwajcaria powiadamia Wspólny Komitet o tym, czy będzie nadal stosować limity ilościowe wobec pracowników zatrudnionych w Szwajcarii. Szwajcaria może nadal stosować wymienione środki przez okres najwyżej pięciu lat po wejściu w życie wyżej wymienionego Protokołu. W razie braku takiego powiadomienia okres przejściowy wygasa z końcem dwuletniego okresu określonego w akapicie pierwszym.

Po upływie okresu przejściowego określonego w niniejszym ustępie wszelkie limity ilościowe mające zastosowanie do obywateli Republiki Bułgarii i Rumunii zostają zniesione. Wymienione państwa członkowskie są uprawnione do wprowadzenia na takie same okresy takich samych ograniczeń ilościowych względem obywateli Szwajcarii.”;

b) po ustępie 2a dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2b. Szwajcaria oraz Republika Bułgarii i Rumunia mogą utrzymać do dwóch lat po wejściu w życie Protokołu do niniejszej Umowy, w związku z udziałem Republiki Bułgarii i Rumunii w charakterze umawiających się stron, w odniesieniu do pracowników jednej z tych umawiających się stron zatrudnionych na ich terytorium, kontrolę pierwszeństwa pracowników włączonych do rynku legalnej pracy oraz warunków płacy i pracy mających zastosowanie do obywateli innej umawiającej się strony. Te same mechanizmy kontroli mogą być utrzymane względem osób świadczących usługi, o których mowa w art. 5 ust. 1 Umowy, w następujących czterech sektorach: działalność usługowa związana z produkcją roślinną; usługi budowlane, w tym działalność pokrewna; działalność detektywistyczna i ochroniarska; sprzątanie

i czyszczenie obiektów (kody NACE (*) odpowiednio: 01.41; 45.1 do 4; 74.60; 74.70). W okresach przejściowych wymienionych w ust. 1b, 2b, 3b i 4c Szwajcaria przyznaje pierwszeństwo dostępu do swojego rynku pracy pracownikom będącym obywatelami nowych państw członkowskich w stosunku do pracowników będących obywatelami krajów niebędących członkami UE czy EFTA. Mechanizmy kontroli pierwszeństwa pracowników włączonych do rynku legalnej pracy nie mają zastosowania wobec osób świadczących usługi zliberalizowane na mocy specjalnej umowy między umawiającymi się stronami w sprawie świadczenia usług (w tym Porozumieniem w sprawie zamówień rządowych w zakresie, w jakim obejmują one świadczenie usług). W tym samym okresie mogą być utrzymane wymogi dotyczące kwalifikacji w zakresie wydawania zezwoleń na pobyt nieprzekraczający czterech miesięcy (**) jak również wobec osób świadczących usługi, o których mowa w art. 5 ust. 1 Umowy, w czterech wyżej wymienionych sektorach.

W terminie dwóch lat od dnia wejścia w życie Protokołu do niniejszej Umowy, w związku z udziałem Republiki Bułgarii i Rumunii w charakterze umawiających się stron, Wspólny Komitet dokonuje przeglądu funkcjonowania środków przejściowych zawartych w niniejszym ustępie na podstawie sprawozdania sporządzonego przez każdą z umawiających się stron wprowadzających wymienione środki w życie. Po zakończeniu przeglądu i najpóźniej dwa lata od dnia wejścia w życie wyżej wymienionego Protokołu umawiająca się strona, która wprowadziła w życie środki przejściowe zawarte w niniejszym ustępie oraz powiadomiła Wspólny Komitet o zamiarze dalszego stosowania takich środków przejściowych, będzie mogła je nadal stosować przez okres pięciu lat od dnia wejścia w życie wyżej wymienionego Protokołu. W przypadku braku takiego powiadomienia okres przejściowy wygasa z końcem dwuletniego okresu określonego w akapicie pierwszym.

Po upływie okresu przejściowego określonego w niniejszym ustępie wszelkie ograniczenia, o których mowa w niniejszym ustępie, zostają zniesione.

(*) NACE: rozporządzenie Rady (EWG) nr 3037/90 z dnia 9 października 1990 r. w sprawie statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej we Wspólnocie Europejskiej (Dz.U. L 293 z 24.10.1990, s. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 września 2003 r. (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, s. 1).

(**) Pracownicy mogą składać wnioski o krótkoterminowe zezwolenia na pobyt w ramach limitów wymienionych w akapicie 3b, nawet na okres nieprzekraczający czterech miesięcy.”;

c) po ustępie 3a dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3b. Po wejściu w życie Protokołu do niniejszej Umowy, w związku z udziałem Republiki Bułgarii i Rumunii w charakterze umawiających się stron, i do końca okresu wymienionego w ust. 1b, Szwajcaria zarezerwuje corocznie (*pro rata temporis*), w ramach ogólnego limitu dotyczącego państw trzecich, minimalną liczbę wydawanych nowych zezwoleń na pobyt (*) dla pracowników zatrudnionych w Szwajcarii i osób prowadzących działalność na własny rachunek, będących obywatelami tych nowych państw członkowskich, zgodnie z następującym harmonogramem:

Okres	Liczba zezwoleń na okres jednego roku lub przekraczający jeden rok	Liczba zezwoleń na okres przekraczający cztery miesiące, lecz krótszy niż jeden rok
Do końca pierwszego roku	362	3 620
Do końca drugiego roku	523	4 987
Do końca trzeciego roku	684	6 355
Do końca czwartego roku	885	7 722
Do końca piątego roku	1 046	9 090

(*) Pozwolenia te będą przyznawane obok limitów wymienionych w art. 10 Umowy zarezerwowanych dla osób zatrudnionych i prowadzących działalność na własny rachunek, będących obywatelami państw członkowskich w momencie podpisywania Umowy (21 czerwca 1999 r.) oraz państw członkowskich, które stały się umawiającymi się stronami do tej Umowy w Protokole z 2004 r. Pozwolenia te również obowiązują obok pozwoleń przyznawanych na podstawie istniejących umów dwustronnych między Szwajcarią i nowymi państwami członkowskimi.”;

d) po ustępie 4b dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4c. Po upływie okresu wymienionego w ust. 1b i w niniejszym ustępie oraz przez okres do 10 lat od daty wejścia w życie Protokołu do niniejszej Umowy, w związku z udziałem Republiki Bułgarii i Rumunii w charakterze umawiających się stron, postanowienia art. 10 ust. 4 Umowy mają zastosowanie do obywateli tych nowych państw członkowskich.

W przypadku pojawienia się poważnych zakłóceń na rynku pracy bądź takiego ryzyka Szwajcarii lub którekolwiek z nowych państw członkowskich, które wprowadziło w życie środki przejściowe, powiadamia o takim stanie rzeczy Wspólny Komitet przed upływem pięcioletniego okresu przejściowego określonego w ust. 2b ust. 2. W takim przypadku kraj powiadamiający może nadal stosować wobec pracowników zatrudnionych na swoim terytorium środki opisane w ust. 1b, 2b i 3b przez okres do siedmiu lat od dnia wejścia w życie wyżej wymienionego Protokołu. W takiej sytuacji roczna liczba zezwoleń na pobyt, o której mowa w ust. 1b, jest następująca:

Okres	Liczba zezwoleń na okres jednego roku lub przekraczający jeden rok	Liczba zezwoleń na okres przekraczający cztery miesiące, lecz krótszy niż jeden rok
Do końca szóstego roku	1 126	10 457
Do końca siódmego roku	1 207	11 664”

e) po ustępie 5a dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5b. Postanowienia przejściowe zawarte w ust. 1b, 2b, 3b i 4c, w szczególności postanowienia ust. 2b dotyczące pierwszeństwa pracowników włączonych do rynku legalnej pracy oraz mechanizmy kontroli warunków płacy i pracy nie mają zastosowania do osób zatrudnionych i osób prowadzących działalność na własny rachunek, które w momencie wejścia w życie Protokołu do niniejszej Umowy, w związku z udziałem Republiki Bułgarii i Rumunii w charakterze umawiających się stron, posiadają zgodę na prowadzenie działalności na własny rachunek na terytorium umawiających się stron. Takie osoby w szczególności korzystają z mobilności zawodowej i geograficznej.

Posiadacze zezwoleń na pobyt ważnych przez okres krótszy niż rok są uprawnieni do przedłużania ich okresu ważności; w odniesieniu do tych osób nie można się powoływać na wyczerpanie limitów ilościowych. Posiadacze zezwoleń na pobyt ważnych przez okres jednego roku lub przekraczający jeden rok są automatycznie uprawnieni do przedłużenia ich okresu ważności. Takie zatrudnione i prowadzące działalność na własny rachunek osoby korzystają z prawa do swobodnego przepływu przysługującego osobom posiadającym miejsce zamieszkania lub siedzibę we Wspólnocie, na mocy podstawowych postanowień niniejszej Umowy, a w szczególności art. 7 Umowy, od momentu wejścia w życie wyżej wymienionego Protokołu”;

- 3) w art. 27 ust. 2 załącznika I do Umowy odniesienie do „art. 10 ust. 2, 2a, 4a i 4b” zastępuje się odniesieniem do „art. 10 ust. 2, 2a, 2b, 4a, 4b i 4c”.

Artykuł 3

W drodze odstępstwa od art. 25 załącznika I do Umowy zastosowanie mają okresy przejściowe określone w załączniku I do niniejszego Protokołu.

Artykuł 4

1. W załączniku II do Umowy wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem 2 do niniejszego Protokołu.
2. Załącznik III do Umowy podlega dostosowaniu decyzją Wspólnego Komitetu ustanowionego na mocy art. 14 Umowy.

Artykuł 5

1. Załączniki 1 i 2 do niniejszego Protokołu stanowią jego integralną część.
2. Niniejszy Protokół wraz z Protokołem z 2004 r. stanowią integralną część Umowy.

Artykuł 6

1. Niniejszy Protokół podlega ratyfikacji lub zatwierdzeniu przez Radę Unii Europejskiej, w imieniu państw członkowskich oraz Wspólnoty Europejskiej, oraz przez Szwajcarię, zgodnie z ich procedurami wewnętrznymi.

2. Rada Unii Europejskiej i Szwajcaria powiadamiają się wzajemnie o zakończeniu tych procedur.

Artykuł 7

Niniejszy Protokół wchodzi w życie pierwszego dnia pierwszego miesiąca następującego po złożeniu ostatniego dokumentu ratyfikującego lub zatwierdzającego.

Artykuł 8

Niniejszy Protokół obowiązuje przez taki sam okres i na tych samych warunkach co Umowa.

Artykuł 9

1. Niniejszy Protokół, jak również załączone do niego deklaracje, sporządzone są w dwóch egzemplarzach w językach angielskim, bułgarskim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, rumuńskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim i włoskim, przy czym każdy z tych tekstów jest na równi autentyczny.

2. Tekst Umowy w języku bułgarskim i rumuńskim, w tym wszystkich załączników i protokołów do niej oraz aktu końcowego, jest na równi autentyczny. Wspólny Komitet ustanowiony na mocy art. 14 Umowy zatwierdza autentyczne teksty Umowy w nowych językach.

Съставено в Брюксел, на двадесет и седми май две хиляди и осма година.

Hecho en Bruselas, el veintisiete de mayo de dos mil ocho.

V Bruselu dne dvacátého sedmého května dva tisíce osm.

Udfærdiget i Bruxelles den syvogtyvende maj to tusind og otte.

Geschehen zu Brüssel am siebenundzwanzigsten Mai zweitausendacht.

Kahe tuhande kaheksanda aasta maikuu kahekümne seitsmenda päeval Brüsselis.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις είκοσι εφτά Μαΐου δύο χιλιάδες οκτώ.

Done at Brussels on the twenty-seventh day of May in the year two thousand and eight.

Fait à Bruxelles, le vingt-sept mai deux mille huit.

Fatto a Bruxelles, addì ventisette maggio duemilaotto.

Briselē, divtūkstoš astotā gada divdesmit septītajā maijā.

Priimta du tūkstančiai aštuntų metų gegužės dvidešimt septintą dieną Briuselyje.

Kelt Brüsszelben, a kétezer-nyolcadik év május havának huszonhetedik napján.

Magħmul fi Brussell, fis-sebgha u ghoxrin jum ta' Mejju tas-sena elfejn u tmienja.

Gedaan te Brussel, de zevenentwintigste mei tweeduizend acht.

Sporządzono w Brukseli, dnia dwudziestego siódmego maja roku dwa tysiące ósmego.

Feito em Bruxelas, em vinte e sete de Maio de dois mil e oito.

Întocmit la Bruxelles, douăzeci și șapte mai două mii opt.

V Bruseli dňa dvadsiateho siedmeho mája dvetisícosem.

V Bruslju, dne sedemindvajsetega maja leta dva tisoč osem.

Tehty Brysselissä kahdentenäkymmenentenäseitsemäntenä päivänä toukokuuta vuonna kaksi-tuhattakahdeksan.

Som skedde i Bryssel den tjugosjunde maj tjugohundraåtta.

За държавите-членки
Por los Estados miembros
Za členské státy
For medlemsstaterne
Für die Mitgliedstaaten
Liikmesriikide nimel
Για τα κράτη μέλη
For the Member States
Pour les États membres
Per gli Stati membri
Dalībvalstu vārdā
Valstybių narių vardu
A tagállamok részéről
Għall-Istati Membri
Voor de lidstaten
W imieniu państw członkowskich
Pelos Estados-Membros
Pentru statele membre
Za členské štáty
Za države članice
Jäsenvaltioiden puolesta
På medlemsstaternas vägnar

За Европейската общност
Por la Comunidad Europea
Za Evropské společenství
For Det Europæiske Fællesskab
Für die Europäische Gemeinschaft
Euroopa Ühenduse nimel
Για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα
For the European Community
Pour la Communauté européenne
Per la Comunità europea
Eiropas Kopienas vārdā
Europos bendrijos vardu
Az Európai Közösség részéről
Għall-Komunità Ewropea
Voor de Europese Gemeenschap
W imieniu Wspólnoty Europejskiej
Pela Comunidade Europeia
Pentru Comunitatea Europeană
Za Európske spoločenstvo
Za Evropsko skupnost
Euroopan yhteisön puolesta
För Europeiska gemenskapen

Für die Schweizerische Eidgenossenschaft
Pour la Confédération suisse
Per la Confederazione svizzera

ZAŁĄCZNIK 1

Środki przejściowe w zakresie zakupu gruntów i tzw. „drugich domów”**1. Republika Bułgarii**

Republika Bułgarii może utrzymać w mocy przez okres pięciu lat od daty wejścia w życie niniejszego Protokołu ograniczenia ustanowione w jej przepisach, istniejące w chwili podpisywania niniejszego Protokołu, dotyczące nabywania własności gruntów pod tzw. „drugie domy” przez obywateli Szwajcarii niezamieszkujących w Bułgarii oraz przez osoby prawne utworzone zgodnie z prawem szwajcarskim.

Obywatele Szwajcarii, legalnie zamieszkujący na terytorium Bułgarii, nie podlegają przepisom poprzedniego akapitu ani żadnym zasadom lub procedurom innym niż te, które mają zastosowanie wobec obywateli Bułgarii.

Republika Bułgarii może utrzymać w mocy przez okres siedmiu lat od daty wejścia w życie niniejszego Protokołu ograniczenia ustanowione w jej przepisach, istniejące w chwili podpisywania niniejszego Protokołu, dotyczące nabywania własności gruntów rolnych, lasów i gruntów leśnych przez obywateli Szwajcarii oraz przez osoby prawne utworzone zgodnie z prawem szwajcarskim. W żadnym przypadku obywatele Szwajcarii nie mogą być traktowani w sposób mniej korzystny przy nabywaniu gruntów rolnych, lasów i gruntów leśnych niż w dniu podpisania niniejszego Protokołu ani być traktowani w sposób bardziej restrykcyjny niż obywatele państw trzecich.

Rolnicy indywidualni będący obywatelami Szwajcarii, którzy chcą osiedlić się i zamieszkać w Republice Bułgarii, nie podlegają przepisom poprzedniego akapitu ani żadnym procedurom innym niż te, które mają zastosowanie wobec obywateli Republiki Bułgarii.

Ogólny przegląd niniejszych środków przejściowych zostanie przeprowadzony w trzecim roku następującym od daty wejścia w życie niniejszego Protokołu. Wspólny Komitet może podjąć decyzję o skróceniu lub zakończeniu okresu przejściowego wskazanego w akapicie pierwszym.

2. Rumunia

Rumunia może utrzymać w mocy przez okres pięciu lat od daty wejścia w życie niniejszego Protokołu ograniczenia ustanowione w jej przepisach, istniejące w chwili podpisywania niniejszego Protokołu, dotyczące nabywania własności gruntów pod tzw. „drugie domy” przez obywateli Szwajcarii niezamieszkujących w Rumunii oraz przez przedsiębiorstwa utworzone zgodnie z prawem szwajcarskim, niemające siedziby ani oddziału lub przedstawicielstwa na terytorium Rumunii.

Obywatele Szwajcarii, legalnie zamieszkujący na terytorium Rumunii, nie podlegają przepisom poprzedniego akapitu ani żadnym zasadom lub procedurom innym niż te, które mają zastosowanie wobec obywateli Rumunii.

Rumunia może utrzymać w mocy przez okres siedmiu lat od daty wejścia w życie niniejszego Protokołu ograniczenia ustanowione w jej przepisach, istniejące w chwili podpisywania niniejszego Protokołu, dotyczące nabywania własności gruntów rolnych, lasów i gruntów leśnych przez obywateli Szwajcarii oraz przez przedsiębiorstwa utworzone zgodnie z prawem szwajcarskim, niemające siedziby ani niezarejestrowane w Rumunii. W żadnym przypadku obywatele Szwajcarii nie mogą być traktowani w sposób mniej korzystny przy nabywaniu gruntów rolnych, lasów i gruntów leśnych niż w dniu podpisania niniejszego Protokołu ani być traktowani w sposób bardziej restrykcyjny niż obywatele państw trzecich.

Rolnicy indywidualni będący obywatelami Szwajcarii, którzy chcą osiedlić się i zamieszkać w Rumunii, nie podlegają przepisom poprzedniego akapitu ani żadnym procedurom innym niż te, które mają zastosowanie wobec obywateli Rumunii.

Ogólny przegląd niniejszych środków przejściowych zostanie przeprowadzony w trzecim roku następującym od daty wejścia w życie niniejszego Protokołu. Wspólny Komitet może podjąć decyzję o skróceniu lub zakończeniu okresu przejściowego wskazanego w akapicie pierwszym.

ZAŁĄCZNIK 2

W załączniku II do Umowy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w pozycji „Do celów niniejszej Umowy rozporządzenie dostosowuje się w sposób następujący:”, w pkt 1 sekcji A załącznika II do Umowy wprowadza się następujące zmiany:

- a) w lit. i) dotyczącej załącznika III, część A, pod ostatnim zapisem: „Słowacja – Szwajcaria”, dodaje się tekst w brzmieniu:

„Bułgaria – Szwajcaria

Brak.

Rumunia – Szwajcaria

Brak umowy.”;

- b) w lit. j) dotyczącej załącznika III, część B, pod ostatnim zapisem: „Słowacja – Szwajcaria” dodaje się tekst w brzmieniu:

„Bułgaria – Szwajcaria

Brak.

Rumunia – Szwajcaria

Brak umowy.”;

- 2) w tytule „Sekcja A: Akty prawne, do których stosuje się odniesienie” w pkt 1 „rozporządzenie (EWG) nr 1408/71” po słowach „304 R 631: rozporządzenie (WE) nr 631/2004 ...” dodaje się tekst w brzmieniu:

„Sekcja 2 (Swobodny przepływ osób – zabezpieczenie społeczne) rozporządzenia Rady WE nr 1791/2006 z dnia 20 listopada 2006 r. dostosowującego niektóre rozporządzenia i decyzje w takich dziedzinach, jak: swobodny przepływ towarów, swobodny przepływ osób, prawo spółek, polityka konkurencji, rolnictwo (w tym prawo weterynaryjne i fitosanitarne), polityka transportowa, opodatkowanie, statystyka, energia, środowisko naturalne, współpraca w zakresie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, unia celna, stosunki zewnętrzne, wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa oraz instytucje, w związku z przystąpieniem Bułgarii i Rumunii, o ile przepisy dotyczą aktów wspólnotowych, o których mowa w załączniku II do niniejszej Umowy.”;

- 3) w tytule „Sekcja A: Akty prawne, do których stosuje się odniesienie” w pkt 2 „rozporządzenie (EWG) nr 574/72” po słowach „304 R 631: rozporządzenie (WE) nr 631/2004 ...” dodaje się tekst w brzmieniu:

„Sekcja 2 (Swobodny przepływ osób – zabezpieczenie społeczne) rozporządzenia Rady WE nr 1791/2006 z dnia 20 listopada 2006 r. dostosowującego niektóre rozporządzenia i decyzje w takich dziedzinach, jak: swobodny przepływ towarów, swobodny przepływ osób, prawo spółek, polityka konkurencji, rolnictwo (w tym prawo weterynaryjne i fitosanitarne), polityka transportowa, opodatkowanie, statystyka, energia, środowisko naturalne, współpraca w zakresie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, unia celna, stosunki zewnętrzne, wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa oraz instytucje, w związku z przystąpieniem Bułgarii i Rumunii, o ile przepisy dotyczą aktów wspólnotowych, o których mowa w załączniku II do niniejszej Umowy.”;

- 4) w tytule „Sekcja B: Akty prawne, uwzględniane przez umawiające się strony” w pkt „4.18. 383 D 0117: decyzja nr 117 ...”, „4.27. 388 D 64: decyzja nr 136 ...”, „4.37. 393 D 825: decyzja nr 150 ...”, po słowach „12003 TN 02/02 A: Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, ...” oraz w pkt „4.77: decyzja nr 192 ...” dodaje się tekst w brzmieniu:

„Sekcja 2 (Swobodny przepływ osób – zabezpieczenie społeczne) rozporządzenia Rady WE nr 1791/2006 z dnia 20 listopada 2006 r. dostosowującego niektóre rozporządzenia i decyzje w takich dziedzinach, jak: swobodny przepływ towarów, swobodny przepływ osób, prawo spółek, polityka konkurencji, rolnictwo (w tym prawo weterynaryjne i fitosanitarne), polityka transportowa, opodatkowanie, statystyka, energia, środowisko naturalne, współpraca w zakresie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, unia celna, stosunki zewnętrzne, wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa oraz instytucje, w związku z przystąpieniem Bułgarii i Rumunii, o ile przepisy dotyczą aktów wspólnotowych, o których mowa w załączniku II do niniejszej Umowy.”;

- 5) w odniesieniu do pracowników będących obywatelami Republiki Bułgarii i Rumunii ustalenia zawarte w ust. 1 sekcji zatytułowanej „Ubezpieczenie na wypadek bezrobocia” Protokołu do załącznika II obowiązują do końca siódmego roku od dnia wejścia w życie niniejszego Protokołu.

WSPÓLNA DEKLARACJA W SPRAWIE DOSTOSOWANIA ZAŁĄCZNIKA III DO UMOWY

Umawiające się strony oświadczają, że mając na względzie zapewnienie sprawnego wdrożenia Umowy, należy jak najszybciej dostosować załącznik III do tej Umowy, aby włączyć, między innymi, dyrektywę 2005/36/WE, zmienioną dyrektywą 2006/100/WE i nowe wpisy Szwajcarii.

DEKLARACJA SZWAJCARII W SPRAWIE AUTONOMICZNYCH ŚRODKÓW WPROWADZONYCH OD DATY PODPISANIA

Szwajcaria zapewni tymczasowy dostęp do swojego rynku pracy obywatelom nowych państw członkowskich, na podstawie swojego ustawodawstwa krajowego, przed wejściem w życie ustaleń przejściowych zawartych w niniejszym Protokole. W tym celu Szwajcaria ustali specjalne limity w odniesieniu do krótkoterminowych oraz długoterminowych zezwoleń na pracę, jak określono w art. 10 ust. 1 Umowy, na rzecz obywateli nowych państw członkowskich, od daty podpisania niniejszego Protokołu. Limity będą corocznie obejmować 282 zezwoleń długoterminowych oraz 1 006 zezwoleń krótkoterminowych. Ponadto 2 011 pracowników krótkoterminowych otrzyma corocznie zezwolenie na pobyt krótszy niż 4 miesiące.

DECYZJA RADY**z dnia 18 maja 2009 r.****określająca stanowisko, jakie w imieniu Wspólnoty ma zostać przyjęte w ramach Międzynarodowej Rady Zbożowej w odniesieniu do przedłużenia obowiązywania Konwencji o handlu zbożem z 1995 r.****(2009/393/WE)**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 133 w związku z art. 300 ust. 2 akapit drugi,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Konwencja o handlu zbożem z 1995 r. została zawarta przez Wspólnotę decyzją Rady nr 96/88/WE ⁽¹⁾, a okres jej obowiązywania był systematycznie przedłużany na kolejne okresy dwóch lat. Okres jej obowiązywania przedłużono ostatnio w czerwcu 2007 r. decyzją Międzynarodowej Rady Zbożowej do dnia 30 czerwca 2009 r. W interesie Wspólnoty leży dokonanie kolejnego przedłużenia. W związku z tym Komisja, reprezentująca Wspólnotę w Konwencji o handlu zbożem, powinna zostać upoważniona do głosowania za przedłużeniem jej obowiązywania,

Artykuł

W ramach Międzynarodowej Rady Zbożowej Wspólnota głosuje za kolejnym przedłużeniem obowiązywania Konwencji o handlu zbożem z 1995 r. na kolejny okres maksymalnie dwóch lat.

Niniejszym upoważnia się Komisję do wyrażenia takiego stanowiska w ramach Międzynarodowej Rady Zbożowej.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 maja 2009 r.

W imieniu Rady

J. KOHOUT

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 21 z 27.1.1996, s. 47.

DECYZJA RADY

z dnia 18 maja 2009 r.

określająca stanowisko, jakie w imieniu Wspólnoty ma zostać przyjęte w ramach Międzynarodowej Rady ds. Cukru w odniesieniu do przedłużenia Międzynarodowej umowy w sprawie cukru z 1992 r.

(2009/394/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 133 w związku z art. 300 ust. 2 akapit drugi,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

Międzynarodowa umowa w sprawie cukru z 1992 r. została zawarta przez Wspólnotę decyzją Rady 92/580/EWG ⁽¹⁾ i weszła w życie w dniu 1 stycznia 1993 r. na okres trzech lat do dnia 31 grudnia 1995 r. Od tego czasu była ona regularnie przedłużana na kolejne okresy dwóch lat. Okres jej obowiązywania przedłużono ostatnio decyzją Międzynarodowej Rady ds. Cukru w maju 2007 r. i obowiązuje do dnia 31 grudnia 2009 r. W interesie Wspólnoty leży dokonanie kolejnego przedłużenia. W związku z tym Komisja, reprezentująca Wspólnotę w Międzynarodowej Radzie ds. Cukru, powinna zostać upoważniona do głosowania za przedłużeniem obowiązywania umowy,

Artykuł

W ramach Międzynarodowej Rady ds. Cukru Wspólnota glosuje za przedłużeniem obowiązywania Międzynarodowej umowy w sprawie cukru z 1992 r. na kolejny okres maksymalnie dwóch lat.

Niniejszym upoważnia się Komisję do wyrażania takiego stanowiska w ramach Międzynarodowej Rady ds. Cukru.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 maja 2009 r.

W imieniu Rady
J. KOHOUT
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 379 z 23.12.1992, s. 15.

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 14 maja 2009 r.

w sprawie wprowadzenia do obrotu w departamentach zamorskich Francji produktów biobójczych zawierających temefos, przeznaczonych do podstawowych zastosowań

(notyfikowana jako dokument nr C(2009) 3744)

(Jedynie tekst w języku francuskim jest autentyczny)

(2009/395/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1451/2007 z dnia 4 grudnia 2007 r. w sprawie drugiej fazy 10-letniego programu pracy określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 16 ust. 2 akapit pierwszy dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ (zwanej dalej „dyrektywą”) stanowi, że Komisja rozpocznie 10-letni program, którego celem jest systematyczne badanie wszystkich substancji czynnych, które w dniu 14 maja 2000 r. już znajdowały się na rynku (zwany dalej „programem przeglądu”).
- (2) Temefos zidentyfikowano jako substancję czynną produktów biobójczych, będącą w obrocie przed dniem 14 maja 2000 r. w celach innych niż cele wymienione w art. 2 ust. 2 lit. c) i d) dyrektywy 98/8/WE. Przed wpływem wyznaczonego terminu nie przedłożono żadnej dokumentacji uzasadniającej uwzględnienie temefosu w załącznikach I, IA lub IB.
- (3) Zgodnie z art. 4 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia Komisji (WE) nr 2032/2003 ⁽³⁾ z mocą od dnia 1 września 2006 r. państwa członkowskie zobowiązane były do unieważnienia istniejących zezwoleń lub rejestrów dla produktów biobójczych zawierających temefos. Zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1451/2007 (zwanego dalej „rozporządzeniem”) produkty biobójcze zawierające temefos nie będą już wprowadzane do obrotu.

- (4) Artykuł 5 rozporządzenia określa warunki, na jakich państwa członkowskie mogą wystąpić do Komisji z wnioskiem o odstąpienie od art. 4 ust. 1 rozporządzenia i warunki przyznania takiego odstąpienia.
- (5) Na mocy decyzji 2007/226/WE ⁽⁴⁾ Komisja przyznała takie odstąpienie w odniesieniu do produktów biobójczych zawierających temefos, które wykorzystuje się do zwalczania komarów-wektorów w departamentach zamorskich Francji. Odstąpienie to przyznano do dnia 14 maja 2009 r.
- (6) Francja złożyła do Komisji wniosek o przedłużenie okresu obowiązywania odstąpienia do dnia 14 maja 2010 r. i dołączyła do niego informacje uzasadniające konieczność dalszego stosowania temefosu. W dniu 13 lutego 2009 r. Komisja drogą elektroniczną upubliczniła wniosek Francji. W trakcie trwających 60 dni konsultacji społecznych nie wpłynęły żadne zastrzeżenia dotyczące tego wniosku.
- (7) Zważywszy na wysoką częstotliwość występowania chorób przenoszonych przez komary w departamentach zamorskich Francji, należy utrzymać zezwolenie na stosowanie temefosu w przypadkach, w których stosowanie innych substancji lub produktów biobójczych jest nieskuteczne. Dalsze przedłużenie okresu wycofywania w przypadku tej substancji wydaje się zatem konieczne w celu umożliwienia zastąpienia jej innymi odpowiednimi substancjami,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W drodze odstąpienia od art. 4 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1451/2007 Francja może zezwolić na wprowadzenie do obrotu do dnia 14 maja 2010 r. produktów biobójczych zawierających temefos (nr WE 222-191-1; nr CAS 3383-96-8), przeznaczonych do zwalczania komarów-wektorów w departamentach zamorskich Francji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 325 z 11.12.2007, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 123 z 24.4.1998, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 307 z 24.11.2003, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 97 z 12.4.2007, s. 47.

Artykuł 2

1. Zezwalając na wprowadzenie do obrotu produktów biobójczych zawierających temefos zgodnie z art. 1, Francja dopilnowuje, by spełnione były następujące warunki:

- a) dalsze stosowanie jest możliwe wyłącznie pod warunkiem, że produkty biobójcze zawierające temefos zostały dopuszczone do obrotu zgodnie z ich podstawowym zastosowaniem;
- b) dalsze stosowanie jest dozwolone wyłącznie, jeżeli nie ma ono szkodliwych skutków dla zdrowia ludzi lub zwierząt, albo dla środowiska naturalnego;
- c) w momencie wydawania pozwolenia wprowadzane są wszelkie stosowne środki ograniczające ryzyko;
- d) odnośne produkty biobójcze pozostające w obrocie po dniu 1 września 2006 r. zostają opatrzone nowymi etykietami w celu dostosowania ich do ograniczonych warunków stosowania;

e) podmioty, które uzyskały zezwolenia, lub Francja podejmują w stosownych przypadkach starania mające na celu znalezienie rozwiązań zastępczych.

2. Najpóźniej do dnia 14 maja 2010 r. Francja przekazuje Komisji informacje na temat stosowania ust. 1, a w szczególności na temat działań podjętych zgodnie z lit. e) tego ustępu.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja jest skierowana do Republiki Francuskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 maja 2009 r.

W imieniu Komisji
Stavros DIMAS
Członek Komisji

ZALECENIA

KOMISJA

ZALECENIE KOMISJI

z dnia 7 maja 2009 r.

w sprawie uregulowań dotyczących stawek za zakańczanie połączeń w sieciach stacjonarnych i ruchomych

(2009/396/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 19 ust. 1,

po przeprowadzeniu konsultacji z Komitetem ds. łączności,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z art. 8 ust. 3 dyrektywy 2002/21/WE krajowe organy regulacyjne wspierają rozwój rynku wewnętrznego, między innymi, współpracując ze sobą, jak również z Komisją, w sposób przejrzysty, w celu zapewnienia rozwoju spójnej praktyki regulacyjnej. Podczas oceny ponad 850 projektów środków przedłożonych zgodnie z art. 7 dyrektywy 2002/21/WE stwierdzono jednak, że nadal brak spójności uregulowań dotyczących stawek za zakańczanie połączeń głosowych.

(2) Mimo że w większości państw członkowskich generalnie zapewniono pewną formę określania cen w zależności od kosztów, w poszczególnych państwach członkowskich przeważają różne środki kontroli cen. Oprócz bardzo zróżnicowanych wybranych narzędzi określania kosztów, stosowane są również różne praktyki w zakresie ich wdrażania. Prowadzi to do jeszcze większych rozbieżności w zakresie stawek za hurtowe zakańczanie połączeń w Unii Europejskiej, co tylko częściowo może znaleźć wytłumaczenie w specyficznych warunkach krajowych. Potwierdziła to również Europejska Grupa Regulatorów powołana decyzją Komisji 2002/627/WE ⁽²⁾ w swoim wspólnym stanowisku w sprawie symetryczności stawek za zakańczanie połączeń w sieciach stacjonarnych i symetryczności stawek za

zakańczanie połączeń w sieciach ruchomych (ang. *Common Position on symmetry of fixed call termination rates and symmetry of mobile call termination rates*). Krajowe organy regulacyjne wielokrotnie udzielały pozwolenia na wyższe stawki za zakańczanie połączeń małym operatorom sieci stacjonarnych lub ruchomych, uzasadniając to faktem, że operatorzy ci są nowymi podmiotami na rynku i nie korzystają z korzyści skali lub podlegają innym warunkom w zakresie kosztów. Przypadki takiej asymetrii pojawiają się, aczkolwiek stopniowo coraz rzadziej, zarówno na rynkach krajowych, jak i na poziomie międzynarodowym. ERG w swoim wspólnym stanowisku stwierdziła, że w normalnych warunkach stawki za zakańczanie połączeń powinny być symetryczne i przypadki asymetrii wymagają odpowiedniego uzasadnienia.

(3) Istotne różnice w zakresie uregulowań dotyczących stawek za zakańczanie połączeń w sieciach stacjonarnych i ruchomych prowadzą do istotnych zakłóceń konkurencji. Rynki zakańczania połączeń oznaczają sytuację dwukierunkowego dostępu, w której zakłada się, że korzyści z takiego rozwiązania odnoszą obydwaj wzajemnie łączący się operatorzy, jednakże ponieważ konkurują oni między sobą o abonentów, stawki za zakańczanie połączeń mogą mieć istotne strategiczne znaczenie i wpływ na konkurencję. Ustanowienie stawek za zakańczanie połączeń powyżej efektywnych kosztów prowadzi do znaczących transferów między rynkami łączności stacjonarnej i ruchomej a konsumentami. Ponadto asymetryczny udział operatorów w rynku może prowadzić do znacznych płatności małych operatorów w stosunku do większych. Co więcej, w szeregu państw członkowskich bezwzględny poziom stawek za zakańczanie połączeń w sieciach ruchomych jest nadal wysoki w porównaniu do poziomów w innych państwach spoza UE, a także w porównaniu do ogólnych stawek za zakańczanie połączeń stacjonarnych, co nadal oznacza wysokie, choć coraz niższe, ceny dla użytkowników końcowych. Wysokie stawki za zakańczanie połączeń generalnie prowadzą do wysokich cen detalicznych za rozpoczynanie połączeń i w konsekwencji niższych wskaźników korzystania, a zatem oznaczają mniejszy dobrobyt konsumentów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 33.

⁽²⁾ Dz.U. L 200 z 30.7.2002, s. 38.

- (4) Obecny brak harmonizacji w zakresie stosowania zasad księgowania kosztów na rynkach zakańczania połączeń świadczy o potrzebie wspólnego podejścia, które zapewni większą pewność prawną oraz właściwe zachęty dla potencjalnych inwestorów, a także obniży obciążenie administracyjne operatorów, którzy działają już w kilku państwach członkowskich. Cel polegający na spójnym uregulowaniu rynków zakańczania połączeń jest jasny i uznany przez krajowe organy regulacyjne, a także był wielokrotnie wymieniany przez Komisję w kontekście jej oceny projektów środków przedłożonych zgodnie z art. 7 dyrektywy 2002/21/WE.
- (5) Niektóre przepisy ram regulacyjnych dotyczących sieci i usług łączności elektronicznej, tzn. art. 9, 11 i 13 w związku z motywem 20 dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie)⁽¹⁾, przewidują wprowadzenie koniecznych i odpowiednich mechanizmów księgowania kosztów i obowiązku kontroli cen.
- (6) Zalecenie Komisji 2005/698/WE z dnia 19 września 2005 r. w sprawie rozdzielności księgowej i systemów księgowania kosztów zgodnie z uregulowaniami prawnymi dla łączności elektronicznej⁽²⁾ zapewniło ramy dla spójnego stosowania konkretnych przepisów dotyczących księgowania kosztów i rozdzielności księgowej, w celu poprawy przejrzystości uregulowań dotyczących systemów rachunkowości, metod, audytu i procesów sprawozdawczości z korzyścią dla wszystkich zainteresowanych stron.
- (7) Hurtowe zakańczanie połączeń głosowych jest usługą wymaganą w celu zakończenia połączeń głosowych kierowanych do danych lokalizacji (w sieciach stacjonarnych) lub do danych abonentów (w sieciach ruchomych). System pobierania opłat w UE opiera się na zasadzie „płaci sieć strony rozpoczynającej połączenie” (ang. *Calling Party Network Pays*), zgodnie z którą stawka za zakończenie połączenia jest ustalana przez sieć, do której kierowane jest połączenie, natomiast jest ona opłacana przez sieć rozpoczynającą połączenie. Strony, do której kierowane jest połączenie, nie uiszcza żadnych opłat za tę usługę i generalnie nie ma ona powodu do reagowania na cenę za zakończenie połączenia ustaloną przez swojego dostawcę sieci. W tym kontekście dla organów regulacyjnych głównym problemem w zakresie konkurencji jest ustalanie nadmiernych cen. Wysokie koszty zakańczania połączeń są ostatecznie pokrywane przez wysokie opłaty za rozpoczynanie połączeń nakładane na użytkowników końcowych. Biorąc pod uwagę, że rynki zakańczania połączeń oznaczają sytuację dwukierunkowego dostępu, kolejne problemy związane z konkurencją obejmują subsydiowanie skrótnie między operatorami. Tego rodzaju potencjalne problemy związane z konkurencją dotyczą rynków zakańczania połączeń zarówno w sieciach stacjonarnych, jak i w sieciach ruchomych. W świetle możliwości i motywacji operatorów zakańczających połączenia do ustalania cen znacznie powyżej kosztów, wprowadzanie zasady określania cen w zależności od kosztów jest uważane za najbardziej właściwy sposób zwalczania tej praktyki w perspektywie średniookresowej. W motywie 20 dyrektywy 2002/19/WE stwierdzono, że metoda zwrotu kosztów powinna być stosowna w zależności od okoliczności. W świetle szczególnych cech rynków zakańczania połączeń i związanych z tym obaw dotyczących konkurencji i dystrybucji, Komisja od dawna uznaje, że określenie wspólnego podejścia opartego na standardzie efektywności kosztowej i stosowanie symetrycznych stawek za zakańczanie połączeń wspierałoby efektywność, zrównoważoną konkurencję oraz zmaksymalizowałoby korzyści dla konsumentów w zakresie oferowanych cen i usług.
- (8) Zgodnie z art. 8 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE państwa członkowskie zapewnią, by krajowe organy regulacyjne, wypełniając swoje zadania wynikające z postanowień niniejszej dyrektywy lub dyrektyw szczegółowych, podejmowały stosowne środki zmierzające do zagwarantowania neutralności technologicznej przyjmowanych norm prawnych. Artykuł 8 ust. 2 dyrektywy 2002/21/WE nakłada na krajowe organy regulacyjne obowiązek wspierania konkurencji między innymi poprzez zapewnianie, by wszyscy użytkownicy czerpali maksymalne korzyści, jeżeli chodzi o różnorodność, ceny i jakość usług, oraz poprzez gwarantowanie, że nie występują zakłócenia czy ograniczenia konkurencji. W celu realizacji tych celów i spójnego stosowania przepisów we wszystkich państwach członkowskich wysokość regulowanych stawek za zakańczanie połączeń należy jak najszybciej obniżyć do poziomu kosztów efektywnego operatora.
- (9) W konkurencyjnym otoczeniu operatorzy konkurowaliby na podstawie bieżących kosztów i nie otrzymywaliby rekompensaty za koszty poniesione w wyniku braku wydajności. Należy zatem dostosować historyczne dane dotyczące kosztów do danych dotyczących bieżących kosztów, tak by odzwierciedlały one koszty efektywnego operatora wykorzystującego nowoczesne technologie.
- (10) Operatorzy, którzy otrzymują rekompensatę za rzeczywiste poniesione koszty za zakańczanie połączeń, nie są zachęceni do podnoszenia wydajności. Wprowadzenie modelu obliczeniowego typu *bottom-up* jest zgodne z koncepcją rozwijania sieci dla efektywnego operatora, zgodnie z którą ekonomiczny/inżynierski model wydajnej sieci jest budowany z wykorzystaniem bieżących kosztów. Odzwierciedla on raczej ilość sprzętu, który jest konieczny, a nie tego, który zapewniono, oraz nie uwzględnia on dotychczasowych kosztów.
- (11) Biorąc pod uwagę fakt, że model typu *bottom-up* opiera się w większości na danych pochodnych, np. koszty sieci są obliczane z wykorzystaniem informacji pochodzących od sprzedawców sprzętu, organy regulacyjne mogą dążyć do pogodzenia wyników modelu *bottom-up* z wynikami modelu *top-down* w celu osiągnięcia jak najbardziej wiarygodnych wyników oraz w celu uniknięcia znacznych rozbieżności między hipotetycznym i rzeczywistym operatorem w zakresie kosztów eksploatacji, kosztów kapitałowych oraz alokacji kosztów. W celu zidentyfikowania możliwych braków modelu *bottom-up*, przykładowo asymetrii informacyjnej, i zaradzenia tym brakom krajowy organ regulacyjny może porównać wyniki podejścia opartego na modelu *bottom-up* z wynikami podejścia opartego na modelu *top-down*, w którym wykorzystano dane poddane audytowi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 7.

⁽²⁾ Dz.U. L 266 z 11.10.2005, s. 64.

- (12) Model kosztów powinien opierać się na wydajnych pod względem technologicznym możliwościach dostępnych w ramach czasowych, których dotyczy ten model, w zakresie w jakim mogą one zostać określone. W związku z tym tworzony obecnie model obliczeniowy typu *bottom-up* mógłby zasadniczo zakładać, że sieć podstawowa dla sieci stacjonarnych opiera się na sieci nowej generacji (NGN). W odniesieniu do sieci ruchomych model typu *bottom-up* powinien opierać się na kombinacji sieci drugiej i trzeciej generacji zastosowanych w sieci dostępowej, odzwierciedlając przewidywaną sytuację, przy możliwym założeniu, że główna część to NGN.
- (13) Uwzględniając szczególne cechy rynków zakańczania połączeń, koszty usług zakańczania połączeń powinny być obliczane w oparciu o zorientowane przyszłościowo długookresowe koszty przyrostowe (LRIC). W modelu LRIC wszystkie koszty są traktowane jako zmienne, a ponieważ zakłada się, że w długim okresie wszystkie aktywa podlegają wymianie, ustalanie opłat w oparciu o LRIC umożliwia wydajny zwrot kosztów. Modele LRIC obejmują tylko te koszty, które są spowodowane zapewnieniem określonego przyrostu. Podejście oparte na koszcie przyrostowym, przypisujące tylko wydajnie poniesione koszty, które nie byłyby ponoszone, jeżeli usługa stanowiąca składnik przyrostu nie byłaby już świadczona (tzn. koszty możliwe do uniknięcia), wspiera wydajną produkcję i konsumpcję, a także minimalizuje potencjalne zakłócenia konkurencji. Im dalej stawki za zakańczanie połączeń oddalają się od kosztu przyrostowego, tym większe są zakłócenia konkurencji między rynkami łączności stacjonarnej i ruchomej lub między operatorami o asymetrycznych udziałach w rynku i natężeniu. Uzasadnione jest zatem stosowanie podejścia opartego wyłącznie na modelu LRIC, zgodnie z którym istotnym przyrostem jest hurtowa usługa zakańczania połączeń i który to model obejmuje wyłączenie koszty możliwe do uniknięcia. Podejście LRIC umożliwiłoby również zwrot wszystkich kosztów stałych i zmiennych (ponieważ zakłada się, że koszty stałe stają się zmienne w perspektywie długoterminowej), które są przyrostowe w stosunku do świadczenia hurtowej usługi zakańczania połączeń, a zatem ułatwiłoby zwrot kosztów efektywnych.
- (14) Koszty możliwe do uniknięcia to różnica między określonymi całkowitymi długookresowymi kosztami operatora świadczącego pełen zakres jego usług a określonymi całkowitymi długookresowymi kosztami tego operatora świadczącego pełen zakres jego usług z wyjątkiem hurtowej usługi zakańczania połączeń świadczonej stronom trzecim (tzn. autonomicznymi kosztami operatora nie oferującego usług zakańczania połączeń stronom trzecim). Aby zapewnić odpowiednią alokację kosztów, należy wprowadzić rozróżnienie między kosztami związanymi z natężeniem przepływu połączeń, tzn. wszystkimi stałymi i zmiennymi kosztami wzrastającymi wraz z natężeniem przepływu połączeń, a kosztami, które nie są związane z tym natężeniem, tzn. wszystkimi kosztami niewzrastającymi wraz z coraz większym natężeniem połączeń. W celu określenia możliwych do uniknięcia kosztów istotnych dla hurtowego zakańczania połączeń, nie należy uwzględniać kosztów niezwiązanych z natężeniem. Następnie może być konieczne przypisanie kosztów związanych z natężeniem najpierw do innych usług (np. rozpoczę-
- nia połączeń, SMS, MMS, szerokiego pasma, łącz dzierżawionych itp.), tak by w ostatniej kolejności uwzględnić hurtową usługę zakańczania połączeń. Koszty przypisane hurtowej usłudze zakańczania połączeń powinny być zatem równe tylko dodatkowym kosztom poniesionym w celu świadczenia tej usługi. W konsekwencji system księgowania kosztów oparty na podejściu LRIC w odniesieniu do hurtowych usług zakańczania połączeń na rynkach łączności stacjonarnej i ruchomej powinien umożliwić zwrot tylko tych kosztów, których by uniknięto, jeżeli hurtowa usługa zakańczania połączeń nie byłaby już świadczona stronom trzecim.
- (15) Można zauważyć, że zakańczanie połączeń jest usługą, która przynosi korzyści zarówno stronie rozpoczynającej połączenie, jak i stronie, do której jest ono skierowane (jeżeli strona, do której kierowane jest połączenie nie otrzymywałaby korzyści, nie przyjmowałaby połączenia), co z kolei oznacza, że obydwie strony mają udział w generowaniu kosztów. Wykorzystanie zasady określania cen w zależności od kosztów oznaczałoby, że strona generująca koszty powinna je ponosić. Biorąc pod uwagę cechy rynków zakańczania połączeń z kosztami generowanymi przez dwie strony, nie wszystkie koszty muszą być pokrywane przez opłatę za regulowane hurtowe zakańczanie połączeń. Jednakże dla celów niniejszego zalecenia wszystkie możliwe do uniknięcia koszty świadczenia hurtowej usługi zakańczania połączeń mogą być pokrywane przez opłatę hurtową, tzn. wszystkie koszty wzrastające w związku ze zwiększeniem natężenia hurtowego zakańczania połączeń.
- (16) Przy określaniu stawek za zakańczanie połączeń wszelkie odchylenia od jednolitego poziomu efektywności kosztowej powinny opierać się na obiektywnych różnicach kosztów pozostających poza kontrolą operatorów. W sieciach stacjonarnych nie zidentyfikowano takich obiektywnych różnic kosztów pozostających poza kontrolą operatorów. W sieciach ruchomych *nierówny przydział widma* może być uważany za zewnętrzny czynnik prowadzący do różnic kosztów jednostkowych między operatorami sieci ruchomych. Zewnętrzne różnice kosztów mogą pojawić się, jeżeli przydział widma został dokonany nie z wykorzystaniem mechanizmów rynkowych, ale na podstawie progresywnej procedury przyznawania licencji. Jeżeli przydział widma następuje z wykorzystaniem mechanizmu rynkowego, np. poprzez przetarg, lub jeżeli istnieje rynek wtórny, różnice kosztów spowodowane częstotliwością stają się bardziej endogenne i mogą w znacznym stopniu zostać zredukowane lub wyeliminowane.
- (17) W okresie przejściowym, zanim osiągną minimalną skalę efektywności, nowe podmioty na rynkach łączności ruchomej mogą również ponosić wyższe koszty jednostkowe. W takich przypadkach, w okresie przejściowym trwającym maksymalnie cztery lata od wejścia na rynek, krajowe organy regulacyjne – po stwierdzeniu, że na rynku detalicznym istnieją przeszkody utrudniające wejście na rynek i ekspansję – mogą zezwolić im na odzyskanie kosztów przyrostowych przewyższających koszty standardowego operatora. Według wspólnego

stanowiska ERG na podstawie szacunków, zgodnie z którymi osiągnięcie udziału w rynku telefonii komórkowej wynoszącego 15–20 %, czyli powyżej poziomu minimalnej skali efektywności, może trwać 3–4 lata, należy przewidzieć czteroletni okres na stopniowe usunięcie asymetrii. Inaczej jest w przypadku nowych podmiotów na rynkach łączności stacjonarnej, którzy mają możliwość osiągnięcia niskich kosztów jednostkowych poprzez skoncentrowanie swojej sieci na bardziej zagęszczonych szlakach na konkretnych obszarach geograficznych lub poprzez wydzierżawienie niezbędnej przepustowości sieci operatorów o znaczącej pozycji rynkowej.

- (18) Preferowanym podejściem jest metoda amortyzacji odzwierciedlająca wartość gospodarczą aktywów. Jeżeli nie można jednak opracować wiarygodnego modelu zużycia ekonomicznego, możliwe są inne podejścia, takie jak amortyzacja liniowa, metody „annuity” lub „tilted annuity”. Kryteriom wyboru między tymi alternatywnymi podejściami jest stopień, w którym mogą one odzwierciedlać ekonomiczne wyliczenie zużycia. Jeżeli zatem nie można opracować wiarygodnego modelu zużycia ekonomicznego, profil amortyzacji każdego z głównych aktywów w modelu *bottom-up* powinien zostać zbadany oddzielnie i należy wybrać podejście, które umożliwi stworzenie profilu amortyzacji podobnego do profilu zużycia ekonomicznego.
- (19) W odniesieniu do efektywnej skali obowiązują różne ustalenia na rynkach łączności stacjonarnej i ruchomej. Minimalna skala efektywności może zostać osiągnięta na różnych poziomach w sektorach łączności stacjonarnej i ruchomej w zależności od dotyczącego ich otoczenia regulacyjnego i gospodarczego.
- (20) Jeżeli decyduje stawka za hurtowe zakańczanie połączeń, krajowe organy regulacyjne nie powinny uniemożliwiać lub zabraniać operatorom przyjmowania innych ustaleń w zakresie wymiany natężenia zakańczania połączeń w przyszłości, jeżeli ustalenia te są zgodne z konkurencyjnym rynkiem.
- (21) Okres przejściowy do dnia 31 grudnia 2012 r. powinien zostać uznany za wystarczający, by krajowe organy regulacyjne mogły wprowadzić model obliczania kosztów, a operatorzy dostosowali odpowiednio swoje business plany przy jednoczesnym uwzględnieniu naglącej konieczności zapewnienia użytkownikom maksymalnych korzyści w postaci wydajnie określonych na podstawie kosztów stawek za zakańczanie połączeń.
- (22) W przypadku krajowych organów regulacyjnych, które dysponują ograniczonymi środkami, w celu przygotowania zalecanego modelu kalkulacji kosztów wyjątkowo może być konieczny dodatkowy okres przejściowy. W takim przypadku, jeżeli krajowy organ regulacyjny jest w stanie wykazać, że metoda (np. analiza porównawcza) inna niż model *bottom-up* LRIC oparty na bieżących kosztach prowadzi do wyników zgodnych z niniejszym zaleceniem i analogicznych do wyników

uzyskiwanych na rynku konkurencyjnym, wówczas organ ten może uznać ustalenie tymczasowych cen na podstawie alternatywnego podejścia do dnia 1 lipca 2014 r. Jeżeli dla krajowych organów regulacyjnych dysponujących ograniczonymi środkami stosowanie zalecanej metody kalkulacji kosztów po tej dacie byłoby obiektywnie niewspółmierne, mogą one nadal stosować alternatywne metody do dnia dokonania przeglądu niniejszego zalecenia, chyba że organ ustanowiony w celu współpracy między krajowymi organami regulacyjnymi i Komisją, obejmujący odpowiednie grupy robocze, zapewni wystarczające praktyczne wsparcie i wytyczne, by zaradzić takiemu ograniczeniu środków, w szczególności odnośnie do kosztów wdrożenia zalecanej metody. Jakikolwiek rezultat wynikający z zastosowania alternatywnej metody nie powinien przekraczać średniej stawek za zakańczanie połączeń ustalonej przez krajowe organy regulacyjne stosujące zalecaną metodę kalkulacji kosztów.

- (23) Niniejsze zalecenie zostało poddane konsultacji publicznej,

NINIEJSZYM ZALECA:

1. Podczas nakładania kontroli kosztów i obowiązków w zakresie księgowania kosztów zgodnie z art. 13 dyrektywy 2002/19/WE na operatorów wyznaczonych przez krajowe organy regulacyjne (NRA) ze względu na ich znaczącą pozycję rynkową na rynkach hurtowego zakańczania połączeń głosowych w poszczególnych publicznych sieciach telefonicznych (zwanych dalej „rynkami zakańczania połączeń w sieciach stacjonarnych i ruchomych”) w wyniku analizy rynku przeprowadzonej zgodnie z art. 16 dyrektywy 2002/21/WE, krajowe organy regulacyjne powinny ustanowić stawki za zakańczanie połączeń w oparciu o koszty poniesione przez efektywnego operatora. Oznacza to, że stawki te będą również symetryczne. W celu realizacji tego zadania krajowe organy regulacyjne powinny działać w sposób określony poniżej:
2. Zaleca się, by szacowanie efektywnych kosztów opierało się na bieżących kosztach oraz na modelu typu *bottom-up*, z wykorzystaniem modelu długookresowych kosztów przyrostowych (LRIC), jako na odpowiedniej metodzie kalkulacji kosztów.
3. W celu weryfikacji i polepszenia wiarygodności wyników krajowe organy regulacyjne mogą porównać wyniki podejścia opartego na modelu *bottom-up* z wynikami podejścia opartego na modelu *top-down*, w którym wykorzystano dane poddane audytowi, oraz mogą wprowadzić odpowiednie zmiany.
4. Model kalkulacji kosztów powinien opierać się na wydanych technologiach dostępnych w ramach czasowych, których dotyczy ten model. Sieć podstawowa zarówno dla sieci stacjonarnych, jak i ruchomych mogłaby zatem opierać się na sieci nowej generacji (NGN). Sieć dostępowa do sieci ruchomej powinna również opierać się na kombinacji sieci telefonii drugiej i trzeciej generacji.

5. Różne kategorie kosztów, o których mowa, należy zdefiniować w następujący sposób:
- a) „koszty przyrostowe” to koszty, których można uniknąć, jeżeli dany przyrost nie jest już zapewniany (zwane również kosztami możliwymi do uniknięcia);
 - b) „koszty związane z natężeniem” to wszystkie stałe i zmienne koszty wzrastające wraz ze wzrostem natężenia przepływu połączeń.
6. W ramach modelu LRIC znaczny przyrost powinien zostać zdefiniowany jako hurtowa usługa zakańczania połączeń głosowych świadczona stronom trzecim. Oznacza to, że w przypadku szacowania kosztów przyrostowych krajowe organy regulacyjne powinny określić różnicę między całkowitymi długookresowymi kosztami operatora świadczącego pełen zakres jego usług a całkowitymi długookresowymi kosztami tego operatora w sytuacji nieświadczania hurtowej usługi zakańczania połączeń na rzecz stron trzecich. Należy wprowadzić rozróżnienie między kosztami związanymi z natężeniem przepływu połączeń i kosztami niezwiązanymi z tym natężeniem, przy czym dla celów obliczania stawek za hurtowe zakańczanie połączeń nie należy uwzględniać kosztów niezwiązanymi z natężeniem. Zalecane podejście w celu określenia istotnych kosztów przyrostowych polegałoby na alokacji kosztów związanych z natężeniem najpierw do usług innych niż hurtowe zakańczanie połączeń głosowych, tak by w ostatniej kolejności dokonać alokacji pozostałych kosztów związanych z natężeniem do hurtowej usługi zakańczania połączeń głosowych. Oznacza to, że do regulowanych usług zakańczania połączeń głosowych należy przypisać tylko te koszty, których by uniknięto, jeżeli hurtowa usługa zakańczania połączeń nie byłaby już świadczona stronom trzecim. Zasady kalkulacji przyrostu hurtowej usługi zakańczania połączeń głosowych w sieciach stacjonarnych i ruchomych zostały odpowiednio omówione w załączniku.
7. W odniesieniu do amortyzacji aktywów zalecanym podejściem w miarę możliwości jest zużycie ekonomiczne.
8. Podczas podejmowania decyzji co do efektywnej skali danego operatora krajowe organy regulacyjne powinny uwzględnić zasady określania właściwej efektywnej skali dla sieci zakańczania połączeń w sieciach stacjonarnych i ruchomych zgodnie z załącznikiem.
9. W przypadku stwierdzenia jakiegokolwiek odchylenia poziomów efektywności kosztowej od określonych powyżej zasad powinno być uzasadnione przez obiektywne różnice kosztów, na które operatorzy nie mają wpływu. W odniesieniu do rynków zakańczania połączeń w sieci ruchomej takie obiektywne różnice kosztów mogą wynikać z nierównego przydziału widma. W zakresie w jakim do modelu kalkulacji kosztów włączono nabyte prawa do dodatkowego widma w celu świadczenia hurtowych usług zakańczania połączeń, krajowe organy regulacyjne powinny regularnie dokonywać przeglądu wszystkich obiektywnych różnic kosztów, biorąc pod uwagę między innymi, czy z uwzględnieniem przyszłego rozwoju sytuacji możliwe będzie nabycie dodatkowego widma w ramach rynkowych procedur przydziału widma, które zmniejszałyby jakiegokolwiek różnice kosztów wynikające z obecnych przydziałów, a także czy to relatywne utrudnienie związane z kosztami zmniejsza się, w miarę jak zwiększa się udział w rynku podmiotów, które później weszły na rynek.
10. W przypadku gdy można udowodnić, że nowy podmiot na rynku połączeń ruchomych działający poniżej minimalnej skali efektywności ponosi wyższe jednostkowe koszty przyrostowe niż operator standardowy, krajowe organy regulacyjne – po stwierdzeniu, że na rynku detalicznym istnieją przeszkody utrudniające wejście na rynek i ekspansję – mogą zezwolić na odzyskanie tych wyższych kosztów w okresie przejściowym poprzez regulowane stawki za zakańczanie połączeń. Jakikolwiek okres przejściowy nie powinien przekraczać czterech lat od momentu wejścia operatora na rynek.
11. Niniejsze zalecenie nie narusza poprzednich decyzji regulacyjnych podjętych przez krajowe organy regulacyjne w odniesieniu do spraw, których zalecenie to dotyczy. Niemniej jednak krajowe organy regulacyjne powinny zapewnić, by do dnia 31 grudnia 2012 r. wprowadzono stawki za zakańczanie połączeń na efektywnym kosztowo i symetrycznym poziomie, z zastrzeżeniem obiektywnych różnic kosztów określonych zgodnie z pkt 9 i 10.
12. W wyjątkowych sytuacjach i jeżeli krajowy organ regulacyjny, zwłaszcza ze względu na ograniczone środki, nie może terminowo przygotować zalecanego modelu kalkulacji kosztów oraz nie jest w stanie wykazać, że metoda inna niż model *bottom-up* LRIC oparty na bieżących kosztach prowadzi do wyników zgodnych z niniejszym zaleceniem i analogicznych do wyników uzyskiwanych na rynku konkurencyjnym, wówczas organ ten może uznać ustalanie tymczasowych cen na podstawie alternatywnego podejścia do dnia 1 lipca 2014 r. Jeżeli dla krajowych organów regulacyjnych dysponujących ograniczonymi środkami stosowanie zalecanej metody kalkulacji kosztów po tej dacie byłoby obiektywnie niewspółmierne, mogą one nadal stosować alternatywne metody do dnia dokonania przeglądu niniejszego zalecenia, chyba że organ ustanowiony w celu współpracy między krajowymi organami regulacyjnymi i Komisją, obejmujący odpowiednie grupy robocze, zapewni wystarczające praktyczne wsparcie i wytyczne, by zaradzić takiemu ograniczeniu środków, w szczególności odnośnie do kosztów wdrożenia zalecanej metody. Jakikolwiek rezultat wynikający z zastosowania alternatywnej metody nie powinien przekraczać średniej stawek za zakańczanie połączeń ustalonej przez krajowe organy regulacyjne stosujące zalecaną metodę kalkulacji kosztów.

13. Niniejsze zalecenie zostanie poddane przeglądowi nie później niż po upływie czterech lat od terminu rozpoczęcia stosowania tego zalecenia.
14. Niniejsze zalecenie skierowane jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 maja 2009 r.

W imieniu Komisji

Viviane REDING

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Zasady kalkulacji stawek za hurtowe zakańczanie połączeń w sieciach stacjonarnych

Istotne koszty przyrostowe (tzn. koszty możliwe do uniknięcia) hurtowej usługi zakańczania połączeń to różnica między całkowitymi długookresowymi kosztami operatora świadczącego pełen zakres jego usług a całkowitymi długookresowymi kosztami tego operatora nieświadczącego hurtowej usługi zakańczania połączeń na rzecz stron trzecich.

W celu zapewnienia właściwej alokacji tych kosztów należy wprowadzić rozróżnienie między kosztami związanymi z natężeniem przepływu połączeń i kosztami niezwiązanymi z tym natężeniem. Do celów kalkulacji stawek za hurtowe zakańczanie połączeń nie należy uwzględniać kosztów niezwiązanych z natężeniem. Z kosztów związanych z natężeniem, do istotnego przyrostu zakańczania połączeń należy przypisać tylko te koszty, których by uniknięto, jeżeli hurtowa usługa zakańczania połączeń nie byłaby świadczona. Te możliwe do uniknięcia koszty mogą być obliczane poprzez alokację kosztów związanych z natężeniem najpierw do usług innych niż hurtowe zakańczanie połączeń głosowych (tzn. rozpoczynanie połączeń, usługi transmisji danych, IPTV itp.), tak by dokonać alokacji tylko pozostałych kosztów związanych z natężeniem do hurtowej usługi zakańczania połączeń głosowych.

Podstawowy punkt graniczny między kosztami związanymi z natężeniem połączeń i kosztami niezwiązanymi z tym natężeniem znajduje się, tam gdzie po raz pierwszy następuje koncentracja natężenia. W analogowych sieciach telefonicznych PSTN uważa się za nią zazwyczaj wejście karty liniowej w (oddalonym) koncentratorze. W odniesieniu do szerokiego pasma sieci nowej generacji odpowiednikiem jest karta liniowa DSLAM/MSAN⁽¹⁾. W przypadku gdy DSLAM/MSAN znajduje się w szafce ulicznej, należy rozważyć, czy wcześniejsza pętla między szafką a przełącznicą główną (MDF) jest współdzielona przez większą liczbę użytkowników i powinna być uważana za kategorię kosztu związanego z natężeniem przepływu połączeń, a zatem punkt graniczny między kosztami związanymi z natężeniem a kosztami niezwiązanymi z tym natężeniem znajduje się w szafce ulicznej. Jeżeli dana zdolność została przypisana usłudze zakańczania połączeń głosowych niezależnie od wykorzystanej technologii, wówczas punkt graniczny pozostaje na poziomie (oddalonego) koncentratora.

Zgodnie z określonym powyżej podejściem koszty, które zostałyby włączone do przyrostu usługi zakańczania połączeń, obejmowałyby koszty dodatkowej pojemności sieci koniecznej do przesyłania dodatkowego hurtowego natężenia zakańczania połączeń (tzn. dodatkowej infrastruktury sieci w zakresie, w jakim wynika to z potrzeby zwiększenia pojemności dla celów przesyłania dodatkowego natężenia hurtowego zakańczania połączeń), a także dodatkowe hurtowe koszty handlowe bezpośrednio związane ze świadczeniem hurtowych usług zakańczania połączeń na rzecz stron trzecich.

Aby określić efektywną skalę operatora do celów modelu kalkulacji kosztów, krajowe organy regulacyjne powinny wziąć pod uwagę, że w przypadku sieci stacjonarnych operatorzy mają możliwość zbudowania swoich sieci na konkretnych obszarach geograficznych i skoncentrowania się na bardziej zagęszczonych szlakach lub wydzierzawienia niezbędnej przepustowości sieci na poziomie hurtowym od operatorów o znaczącej pozycji rynkowej. Określając minimalną skalę efektywności dla standardowego operatora, krajowe organy regulacyjne powinny zatem wziąć pod uwagę potrzebę promowania skutecznego wejścia na rynek, a jednocześnie uwzględniać, że po spełnieniu pewnych warunków mniejsi operatorzy mogą świadczyć usługi po niskich cenach jednostkowych na mniejszych obszarach geograficznych. Ponadto można przypuszczać, że mniejsi operatorzy, którzy nie mogą konkurować z bardziej korzystną ekonomią skali większych operatorów na dużych obszarach geograficznych, raczej nabywają przepustowość na poziomie hurtowym niż sami świadczą usługi zakańczania połączeń.

Zasady kalkulacji stawek za hurtowe zakańczanie połączeń w sieciach ruchomych

Istotne koszty przyrostowe (tzn. koszty możliwe do uniknięcia) hurtowej usługi zakańczania połączeń to różnica między całkowitymi długookresowymi kosztami operatora świadczącego pełen zakres jego usług a całkowitymi długookresowymi kosztami tego operatora nieświadczącego hurtowej usługi zakańczania połączeń na rzecz stron trzecich.

W celu zapewnienia właściwej alokacji tych kosztów należy wprowadzić rozróżnienie między kosztami związanymi z natężeniem przepływu połączeń i kosztami niezwiązanymi z tym natężeniem. Do celów kalkulacji stawek za hurtowe zakańczanie połączeń nie należy uwzględniać kosztów niezwiązanych z natężeniem. Z kosztów związanych z natężeniem, do istotnego przyrostu zakańczania połączeń należy przypisać tylko te koszty, których by uniknięto, jeżeli hurtowa usługa zakańczania połączeń nie byłaby świadczona. Te możliwe do uniknięcia koszty mogą być obliczane poprzez alokację kosztów związanych z natężeniem najpierw do usług innych niż hurtowe zakańczanie połączeń głosowych (tzn. rozpoczynanie połączeń, SMS, MMS itp.), tak by dokonać alokacji tylko pozostałych kosztów związanych z natężeniem do hurtowej usługi zakańczania połączeń głosowych.

Koszty mikrotelefonu i karty SIM nie są związane z natężeniem i powinny być nieuwzględniane we wszelkich modelach kalkulacji kosztów hurtowych usług zakańczania połączeń głosowych.

Zasięg może być w najlepszy sposób zdefiniowany jako zdolność lub możliwość zrealizowania pojedynczego połączenia z jakiegokolwiek punktu w sieci w określonym momencie, natomiast pojemność oznacza dodatkowe koszty sieci, które są konieczne by sprostać wzrastającemu natężeniu. Konieczność zapewnienia takiego zasięgu dla abonentów spowoduje ponoszenie kosztów niezwiązanych z natężeniem, których nie należy przypisywać przyrostowi hurtowego zakańczania połączeń. Inwestycje na dojrzałych rynkach łączności ruchomej wynikają w większym zakresie ze wzrostu pojemności oraz rozwoju nowych usług, co z kolei powinno zostać odzwierciedlone w modelu kalkulacji kosztów. Koszt przyrostowy hurtowych usług zakańczania połączeń głosowych powinien zatem nie obejmować kosztów zasięgu, ale powinien obejmować koszty dodatkowe pojemności w zakresie, w jakim są one spowodowane świadczeniem hurtowych usług zakańczania połączeń głosowych.

⁽¹⁾ Koncentrator cyfrowych linii abonenckich pracujących w technologii xDSL/Wielousługowy węzeł dostępowy (ang. Digital Subscriber Line Access Multiplexer/Multi-Service Access Node).

Koszty korzystania z widma (pozwolenia na utrzymywanie i wykorzystywanie częstotliwości widma) ponoszone podczas świadczenia usług detalicznych abonentom sieci początkowo związane są z liczbą abonentów, a zatem nie są związane z natężeniem i nie powinny być wliczane jako część przyrostu hurtowej usługi zakańczania połączeń. Koszty nabycia dodatkowego widma dla zwiększenia pojemności (powyżej minimum koniecznego do świadczenia usług detalicznych abonentom) dla celów dodatkowego natężenia przepływu połączeń wynikającego ze świadczenia hurtowej usługi zakańczania połączeń głosowych, tam gdzie to możliwe, powinny zostać włączone na podstawie kosztów zorientowanych przyszłościowo możliwości.

Zgodnie z określonym powyżej podejściem koszty, które zostałyby włączone do przyrostu usługi zakańczania połączeń, obejmowałyby koszty dodatkowej pojemności sieci koniecznej do przesyłania dodatkowego hurtowego natężenia (tzn. dodatkowej infrastruktury sieci w zakresie, w jakim wynika to z potrzeby zwiększenia pojemności dla celów przesyłania dodatkowego natężenia hurtowego zakańczania połączeń). Takie związane z siecią koszty mogłyby obejmować dodatkowe cyfrowe centrale telefoniczne MSC (ang. *Mobile Switching Centres*) lub infrastrukturę sieci szkieletowej wymagane do przesyłania natężenia zakańczania połączeń dla stron trzecich. Ponadto w przypadku współużytkowania niektórych elementów sieci, takich jak lokacja komórki lub stacje bazowe BTS (ang. *Base Transceiver Stations*), w celu dostarczania usług rozpoczynania i zakańczania połączeń te elementy sieci będą włączone do modelu kalkulacji kosztów zakańczania połączeń w zakresie, w jakim są one konieczne ze względu na dodatkową pojemność konieczną do przenoszenia natężenia zakańczania usług przez strony trzecie. Zostaną również uwzględnione dodatkowe koszty widma i hurtowe koszty handlowe bezpośrednio związane ze świadczeniem hurtowych usług zakańczania połączeń dla stron trzecich. Oznacza to, że koszty zasięgu, niemożliwe do uniknięcia koszty prowadzenia działalności gospodarczej i detaliczne koszty handlowe nie są włączone.

Aby określić minimalną skalę efektywności dla celów modelu kalkulacji kosztów oraz biorąc po uwagę zmianę udziału w rynku w szeregu państw członkowskich UE, zalecanym podejściem jest określenie tej minimalnej skali na poziomie 20 % udziału w rynku. Można się spodziewać, że operatorzy sieci ruchomej po wejściu na rynek dążyliby do maksymalizacji swojej efektywności i przychodów, a zatem mieliby możliwość osiągnięcia minimalnego udziału w rynku na poziomie 20 %. Jeżeli krajowy organ regulacyjny jest w stanie udowodnić, że warunki rynkowe na terytorium danego państwa członkowskiego wymagałyby innej minimalnej skali efektywności, może on odstąpić od postępowania zgodnie z zalecanym podejściem.

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Rady (WE) nr 43/2009 z dnia 16 stycznia 2009 r. ustalającego uprawnienia do połowów na 2009 rok i związane z nimi warunki dla pewnych stad ryb i grup stad ryb, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach, na których wymagane są ograniczenia połowowe

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 22 z dnia 26 stycznia 2009 r.)

1. Strony 32–25, załącznik I:

usuwa się wpis:

„Germo alalunga ALB Tuńczyk biały/albakora”.

2. Strony 32–25, załącznik I:

a) zamiast: „Lampanyctus achirus”,

powinno być: „Nannobranchium achirus”;

b) zamiast: „Pseudochaenichthus georgianus”,

powinno być: „Pseudochaenichthys georgianus”;

c) zamiast: „Radjiiformes”,

powinno być: „Rajiformes”.

3. Strony 32–35, załącznik I i strona 118, druga tabela:

zamiast: „Tetrapturus alba”,

powinno być: „Tetrapturus albidus”.

4. Strony 32–35, załącznik I i strona 96, pierwsza i druga tabela:

zamiast: „Trisopterus esmarki”,

powinno być: „Trisopterus esmarkii”.

5. Strony 32–35, załącznik I:

zamiast: „Molwa smukła SLI Molva macrophthalmus”,

powinno być: „Molwa smukła SLI Molva macrophthalma”.

6. Strona 41, załącznik IA, tabela druga – Gatunek: Śledź, Obszar: Przyłowy w obszarze IIIa:

zamiast: „(HER/03A-BC)”,

powinno być: „(HER/03A-BC)”.

7. Strona 41, załącznik IA, tabela trzecia – Gatunek: Śledź, Obszar: Przyłowy w obszarach IV, VIId i w wodach WE obszaru IIa:

zamiast: „(HER/2A47DX)”,

powinno być: „(HER/2A47DX)”.

8. Strona 42, załącznik IA, tabela pierwsza – Gatunek: Śledź, Obszar: VIII; IVc:

zamiast: „(HER/4CXB7D)”,

powinno być: „(HER/4CXB7D)”.

9. Strona 43, załącznik IA, tabela trzecia – Gatunek: Śledź, Obszar: VIIa:

zamiast: „(HER/07A/MM.)”,

powinno być: „(HER/07A/MM)”.

10. Strona 65, załącznik IA, tabela pierwsza – Gatunek: Błkitek, Obszar: VIIIc, IX oraz X; wody WE CECF 34.1.1:

zamiast:

„Gatunek: Błkitek <i>Micromesistius poutassou</i> ”		Obszar: VIIIc, IX oraz X; wody WE CECF 34.1.1 (WHB/8C3411)
Hiszpania	12 124	Analityczny TAC Stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 847/96.
Portugalia	3 031	
WE	15 155 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	
TAC	590 000	

⁽¹⁾ Z czego do 68 % można poławiać w Norweskiej Wyłącznej Strefie Gospodarczej lub w obszarze połowowym wokół Jan Mayen (WHB/*NZJM2).

⁽²⁾ Z czego do 27 % można poławiać na wodach Wysp Owczych (WHB/*5B-F).”,

powinno być:

„Gatunek: Błkitek <i>Micromesistius poutassou</i> ”		Obszar: VIIIc, IX oraz X; wody WE CECF 34.1.1 (WHB/8C3411)
Hiszpania	12 124	Analityczny TAC Stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 847/96.
Portugalia	3 031	
WE	15 155 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	
TAC	590 000	

⁽¹⁾ Z czego do 68 % można poławiać w Norweskiej Wyłącznej Strefie Gospodarczej lub w obszarze połowowym wokół Jan Mayen (WHB/*NZJM2).

⁽²⁾ Z czego do 27 % można poławiać na wodach Wysp Owczych (WHB/*5B-F).”,

11. Strona 67, załącznik IA, tabela druga – Gatunek: Molwa, Obszar: Wody WE obszaru IV:

zamiast:

„Gatunek:	Molwa <i>Molva molva</i>	Obszar:	Wody WE obszaru IV (LIN/04.)
Belgia	18	Analityczny TAC Stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 847/96.”,	
Dania	286		
Niemcy	177		
Francja	159		
Niderlandy	6		
Szwecja	12		
Zjednoczone Królestwo	2 196		
WE	2 856		

powinno być:

„Gatunek:	Molwa <i>Molva molva</i>	Obszar:	Wody WE obszaru IV (LIN/04.)
Belgia	18	Analityczny TAC Stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 847/96.”,	
Dania	286		
Niemcy	177		
Francja	159		
Niderlandy	6		
Szwecja	12		
Zjednoczone Królestwo	2 196		
WE	2 854		

12. Strona 67, załącznik IA, tabela trzecia – Gatunek: Molwa, Obszar: Wody WE i wody międzynarodowe obszaru V:

zamiast:

„Gatunek:	Molwa <i>Molva molva</i>	Obszar:	Wody WE i wody międzynarodowe obszaru V (LIN/05.)
Belgia	9	Analityczny TAC Stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 847/96.”,	
Dania	6		
Niemcy	6		
Francja	6		
Zjednoczone Królestwo	6		
WE	34		

powinno być:

„Gatunek: Molwa Molva molva		Obszar: Wody WE i wody międzynarodowe obszaru V (LIN/05.)
Belgia	9	Analityczny TAC Stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 847/96.”.
Dania	6	
Niemcy	6	
Francja	6	
Zjednoczone Królestwo	6	
WE	33	

13. Strona 68, załącznik IA, tabela pierwsza – Gatunek: Molwa, Obszar: Wody WE i wody międzynarodowe obszarów VI, VII, VIII, IX, X, XII oraz XIV:

zamiast:

„Gatunek: Molwa Molva molva		Obszar: Wody WE i wody międzynarodowe obszarów VI, VII, VIII, IX, X, XII oraz XIV (LIN/6X14.)
Belgia	40	Analityczny TAC Stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 847/96. (...)”,
Dania	7	
Niemcy	147	
Hiszpania	2 969	
Francja	3 166	
Irlandia	793	
Portugalia	7	
Zjednoczone Królestwo	3 645	
WE	10 776	
Norwegia	5 638 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	
Wyspy Owcze	250 ⁽³⁾ ⁽⁴⁾	
TAC	16 664	

powinno być:

„Gatunek: Molwa Molva molva		Obszar: Wody WE i wody międzynarodowe obszarów VI, VII, VIII, IX, X, XII oraz XIV (LIN/6X14.)
Belgia	40	Analityczny TAC Stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 847/96.”.
Dania	7	
Niemcy	147	
Hiszpania	2 969	
Francja	3 166	
Irlandia	793	
Portugalia	7	
Zjednoczone Królestwo	3 645	
WE	10 774	
Norwegia	5 638 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	
Wyspy Owcze	250 ⁽³⁾ ⁽⁴⁾	
TAC	16 662	

14. Strona 81, załącznik IA, tabela pierwsza – Gatunek: Rajowate, Obszar: Wody WE obszarów VIa–b oraz VIIa–c, e–k:

zamiast:

„Gatunek: Rajowate <i>Rajidae</i> ”		Obszar: Wody WE obszarów VIa-b oraz VIIa-c, e-k (SRX/67-AKXD)
Belgia	1 422 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	Zapobiegawczy TAC Stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Nie stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 847/96.
Estonia	8 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	
Francja	6 383 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	
Niemcy	19 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	
Irlandia	2 055 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	
Litwa	33	
Niderlandy	6 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	
Portugalia	35 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	
Hiszpania	1 718 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	
Zjednoczone Królestwo	4 070 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	
WE	15 748 ⁽¹⁾	
TAC	15 748 ⁽²⁾	

⁽¹⁾ Połowy rai dwupłamej (*Leucoraja naevus*) (RJN/67-AKXD), rai ciernistej (*Raja clavata*) (RJC/67-AKXD), rai białopłamej (*Raja brachyura*) (RJH/67-AKXD), rai nakrapianej (*Raja montagui*) (RJM/67-AKXD), rai drobnookiej (*Raja microocellata*) (RJE/67-AKXD), rai piaskowej (*Leucoraja circularis*) (RJI/67-AKXD) i rai kosmatej (*Leucoraja fullonica*) (RJF/67-AKXD) są zgłaszane osobno. (...).”,

powinno być:

„Gatunek: Rajowate <i>Rajidae</i> ”		Obszar: Wody WE obszarów VIa-b oraz VIIa-c, e-k (SRX/67AKXD)
Belgia	1 422 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	Zapobiegawczy TAC Stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Nie stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 847/96.
Estonia	8 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	
Francja	6 383 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	
Niemcy	19 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	
Irlandia	2 055 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	
Litwa	33	
Niderlandy	6 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	
Portugalia	35 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	
Hiszpania	1 718 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	
Zjednoczone Królestwo	4 070 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	
WE	15 749 ⁽¹⁾	
TAC	15 749 ⁽²⁾	

⁽¹⁾ Połowy rai dwupłamej (*Leucoraja naevus*) (RJN/67AKXD), rai ciernistej (*Raja clavata*) (RJC/67AKXD), rai białopłamej (*Raja brachyura*) (RJH/67AKXD), rai nakrapianej (*Raja montagui*) (RJM/67AKXD), rai drobnookiej (*Raja microocellata*) (RJE/67AKXD), rai piaskowej (*Leucoraja circularis*) (RJI/67AKXD) i rai kosmatej (*Leucoraja fullonica*) (RJF/67AKXD) są zgłaszane osobno. (...).”

15. Strona 81, załącznik IA, tabela druga – Gatunek: Rajowate, Obszar: Wody WE VIII:

zamiast:

„Gatunek: Rajowate <i>Rajidae</i> ”	Obszar: Wody WE VIII (SRX/07D)
Belgia	94 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Francja	789 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Niderlandy	5 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Zjednoczone Królestwo	157 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
WE	1 044 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
TAC	1 044 ⁽²⁾

Zapobiegawczy TAC
 Stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96.
 Nie stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96.
 Stosuje się art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 847/96.
 (...)”.

powinno być:

„Gatunek: Rajowate <i>Rajidae</i> ”	Obszar: Wody WE VIII (SRX/07D.)
Belgia	94 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Francja	789 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Niderlandy	5 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Zjednoczone Królestwo	157 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
WE	1 045 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
TAC	1 045 ⁽²⁾

Zapobiegawczy TAC
 Stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96.
 Nie stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96.
 Stosuje się art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 847/96.
 (...)”.

16. Strona 82, załącznik IA, tabela pierwsza – Gatunek: Rajowate, Obszar: Wody WE obszarów VIII oraz X:

zamiast:

„Gatunek: Rajowate <i>Rajidae</i> ”	Obszar: Wody WE obszarów VIII oraz X (SRX/8910-C)
Belgia	13 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Francja	2 435 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Portugalia	1 974 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Hiszpania	1 986 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
Zjednoczone Królestwo	14 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
WE	6 423 ⁽¹⁾ ⁽²⁾
TAC	6 423 ⁽²⁾

Zapobiegawczy TAC
 Stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96.
 Nie stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96.
 Stosuje się art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 847/96.

⁽¹⁾ Połowcy rai dwupłamej (*Leucoraja naevus*) (RJN/8910-C), rai ciernistej (*Raja clavata*) (RJC/8910-C) są zgłaszane osobno. (...)”.

powinno być:

„Gatunek:	Rajowate <i>Rajidae</i>	Obszar:	Wody WE obszarów VIII oraz IX (SRX/8910-C.)
Belgia	13 ⁽¹⁾ ⁽²⁾	Zapobiegawczy TAC Stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Nie stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 847/96.	
Francja	2 435 ⁽¹⁾ ⁽²⁾		
Portugalia	1 974 ⁽¹⁾ ⁽²⁾		
Hiszpania	1 986 ⁽¹⁾ ⁽²⁾		
Zjednoczone Królestwo	14 ⁽¹⁾ ⁽²⁾		
WE	6 422 ⁽¹⁾ ⁽²⁾		
TAC	6 422 ⁽²⁾		

⁽¹⁾ Połowcy rai dwuplamej (*Leucoraja naevus*) (RJN/89-C.), rai ciernistej (*Raja clavata*) (RJC/89-C.) są zgłaszane osobno. (...)”.

17. Strona 91, załącznik IA, tabela druga – Gatunek: Szprot, Obszar: VIId i VIIe:

zamiast:

„Gatunek:	Szprot <i>Sprattus sprattus</i>	Obszar:	VIId i VIIe (SPR/7DE.)
Belgia	31	Zapobiegawczy TAC Stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Nie stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 847/96.”.	
Dania	1 997		
Niemcy	31		
Francja	430		
Niderlandy	430		
Zjednoczone Królestwo	3 226		
WE	6 144		
TAC	6 144		

powinno być:

„Gatunek:	Szprot <i>Sprattus sprattus</i>	Obszar:	VIId i VIIe (SPR/7DE.)
Belgia	31	Zapobiegawczy TAC Stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Nie stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 847/96.”.	
Dania	1 997		
Niemcy	31		
Francja	430		
Niderlandy	430		
Zjednoczone Królestwo	3 226		
WE	6 145		
TAC	6 145		

18. Strona 101, załącznik IB, tabela pierwsza – Gatunek: Dorsz, Obszar: I oraz IIb:

zamiast:

„Gatunek: Dorsz <i>Gadus morhua</i> ”		Obszar: I oraz IIb (COD/1/2B.)
Niemcy	3 476	Nie stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Nie stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 847/96. (...)”,
Hiszpania	8 984	
Francja	1 483	
Polska	1 628	
Portugalia	1 897	
Zjednoczone Królestwo	2 226	
Wszystkie państwa członkowskie	100 ⁽¹⁾	
WE	19 793 ⁽²⁾	
TAC	525 000	

powinno być:

„Gatunek: Dorsz <i>Gadus morhua</i> ”		Obszar: I oraz IIb (COD/1/2B.)
Niemcy	3 476	Nie stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Nie stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 847/96. (...)”.
Hiszpania	8 984	
Francja	1 483	
Polska	1 628	
Portugalia	1 897	
Zjednoczone Królestwo	2 226	
Wszystkie państwa członkowskie	100 ⁽¹⁾	
WE	19 794 ⁽²⁾	
TAC	525 000	

19. Strona 120, załącznik IE, tabela piąta – Gatunek: Kryl, Obszar: FAO 58.4.2 Antarktyka:

zamiast:

„(...)	
Rejon 58.4.2 – część zachodnia	1 448 000
Rejon 58.4.2 na wschód od 55° E	1 080 000

⁽¹⁾ Ten TAC ma zastosowanie w okresie od dnia 1 grudnia 2008 r. do dnia 30 listopada 2009 r.”,

powinno być:

„(...)	
Rejon 58.4.2 – część zachodnia (KRI/*F-42W)	1 448 000
Rejon 58.4.2 na wschód od 55° E (KRI/*F-42E)	1 080 000

⁽¹⁾ Ten TAC ma zastosowanie w okresie od dnia 1 grudnia 2008 r. do dnia 30 listopada 2009 r.”.

20. Strona 125, załącznik IIA, Przepisy ogólne, pkt 4. Narzędzia regulowane, strony 129 i 130, dodatek 1 do załącznika IIA, w tabelach, strona 131, dodatek 2 do załącznika IIA, tabela III – Format danych:

a) zamiast: „GN1”,

powinno być: „GN”;

b) zamiast: „GT1”,

powinno być: „GT”;

c) zamiast: „LL1”,

powinno być: „LL”.

21. Strona 163, załącznik III, część D, Wschodni Ocean Spokojny, pkt 21.1:

zamiast: „21.1. Połowy tuńczyka żółtopłetwego (*Thunnus albacares*), opastuna (*Thunnus obesus*) oraz tuńczyka pasiastego (*Katsuwonus pelamis*) dokonywane przez statki łowiące za pomocą okrężnic są zabronione od dnia 1 sierpnia do dnia 28 września 2009 r. lub od dnia 10 listopada 2009 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. w obszarze wyznaczonym przez następujące granice: (...)”,

powinno być: „21.1. Połowy tuńczyka żółtopłetwego (*Thunnus albacares*), opastuna (*Thunnus obesus*) oraz tuńczyka pasiastego (*Katsuwonus pelamis*) dokonywane przez statki łowiące za pomocą okrężnic są zabronione od dnia 1 sierpnia do dnia 28 września 2009 r. lub od dnia 10 listopada 2009 r. do dnia 8 stycznia 2010 r. w obszarze wyznaczonym przez następujące granice: (...)”.

22. Strona 171 dodatek 6 do załącznika III, pkt 3:

zamiast: „3. Umieszczenie okna w tkaninie sieciowej o oczkach romboidalnych

Pomiędzy wzdłużnym bokiem okna i przylegającą osadką są co najwyżej dwa otwarte oczka romboidalne. Długość okna w zwarcu równa jest długości oczek romboidalnych w zwarcu przymocowanych do wzdłużnego boku okna. Oczka romboidalne górnego płata worka włoka są łączone z najkrótszym bokiem okna w stosunku: trzy oczka romboidalne do jednego oczka kwadratowego, z wyjątkiem rzędów na krawędziach okna z obu stron.”,

powinno być: „3. Umieszczenie okna w tkaninie sieciowej o oczkach romboidalnych

Pomiędzy wzdłużnym bokiem okna i przylegającą osadką są co najwyżej dwa otwarte oczka romboidalne. Długość okna w zwarcu równa jest długości oczek romboidalnych w zwarcu przymocowanych do wzdłużnego boku okna. Oczka romboidalne górnego płata worka włoka są łączone z najkrótszym bokiem okna w stosunku: dwa oczka romboidalne do jednego oczka kwadratowego, z wyjątkiem rzędów na krawędziach okna z obu stron.”.

ZALECENIA

Komisja

2009/396/WE:

- ★ Zalecenie Komisji z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie uregulowań dotyczących stawek za zakończenie połączeń w sieciach stacjonarnych i ruchomych 67

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do rozporządzenia Rady (WE) nr 43/2009 z dnia 16 stycznia 2009 r. ustalającego uprawnień do połowów na 2009 rok i związane z nimi warunki dla pewnych stad ryb i grup stad ryb, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach, na których wymagane są ograniczenia połowowe (Dz.U. L 22 z 26.1.2009) 75

CENY PRENUMERATY w 2009 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 000 EUR/rok (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/miesiąc (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	700 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	70 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	40 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	500 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	360 EUR/rok (= 30 EUR/miesiąc)
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

(*) Pojedyncze egzemplarze: od 1 do 32 stron: 6 EUR
 od 33 do 64 stron: 12 EUR
 powyżej 64 stron: cena ustalana indywidualnie

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Odpłatne publikacje, wydawane przez Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich, dostępne są u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>